

JAMES HADLEY CHASE

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM



Cả thế gian

davibooks®

CẢ THẾ GIAN TRONG TÚI

Nguyên tác: **The World in My Pocket**

Tác giả: **James Hadley Chase**

Dịch giả: **Quang Huy**

Nhà xuất bản: **NXB Văn hóa Thông tin**

Ngày xuất bản: **12-2007**

Số trang: **324**

Thể loại: **Trình thám; Hình sự**

Đánh máy: **Hoa Quân Tử**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Ngày hoàn thành: **05-05-2016**

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Chương I

Bốn người đàn ông chụm lại.. Trên mặt bàn ngổn ngang những lá bài tây, những con xúc xắc, mấy cái gạt tàn đầy mẩu thuốc lá, một chai whisky uống dở. Ánh sáng mờ ảo, đèn được che bằng chiếc chụp màu xanh. Vầng sáng hắt lên mặt bàn. Khói thuốc lá quăng trên đầu họ, bay lên cao, quyện lẫn trên tường. Morgan có khuôn mặt trắng xanh, cặp mắt lạnh lùng đặt bốn con K lên bàn, hấn ngựa người lên đệm ghế, hai tay vươn dài trên mặt bàn, các ngón tay bật bật theo nhịp.

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng. Ba người còn lại trao đổi với nhau. Sau đó họ uể oải vứt mấy con bài còn lại lên bàn. Giuseppe Mandini còn được gọi với cái tên thân mật là Gypo, anh ta trông béo lạ thường, dáng hơi khác người, nước da ngăm đen, mái tóc dày đen bóng đã điểm bạc ở mai. Chiếc mũi khoằm nhỏ, cặp mắt đen quyết đoán, anh tung mấy con xúc xắc còn lại lên bàn cho Morgan, cười gượng và nói:

- Tôi xin bỏ cuộc thôi, thật đen số! Từ chiều đến giờ tôi chưa được ván nào ra hồn cả.

Sau khi chọn những con xúc xắc đẹp nhất, Ed Bleck gạt số còn lại cho người được cuộc là Morgan. Bleck trông cao to, tóc màu xám có nước da rám nắng, hấn đẹp trai, nhưng mang cái vẻ đẹp của dân làng chơi. Hấn làm cho các bà các cô si mê, và đối với cánh đàn ông thì hấn là đối thủ đáng gờm. Bleck ăn mặc rất chải chuốt. Hôm nay hấn diện một bộ com-lê cắt đúng một bằng loại len đắt tiền, thắt chiếc cà-vạt màu xanh vỏ chai có vẽ những vành móng ngựa to tướng màu vàng óng mà hấn đặt tận cửa hàng. Trong bốn người, Bleck trông có vẻ sang trọng nhất.

Người thứ tư, Alex Kitson, một chàng trai tuổi cỡ 23, trẻ đẹp nhất đám. Anh có thân hình cân đối cuộn bắp, chiếc mũi hẹp vì đã cắt bỏ mất lá mía mà

bất kỳ võ sĩ quyền anh nào muốn chuyển sang hạng nhà nghề đều phải nghiêm chỉnh thực hiện. Cặp mắt của Kitson trông buồn, hơi sẫm. Chiếc áo sơ-mi bó sát ngực, cúc ngực bật tung, chiếc quần bò màu xanh bạc. Quay về phía Morgan, anh chuyển hết những con xúc xắc cuối cùng của mình.

- Tôi cũng sẽ thôi. - Morgan lên tiếng. - Tuy còn bốn con K nhưng tôi nghĩ rằng...

Morgan dừng lại, khi thấy mọi người nhìn hẩn có vẻ hồ hững với những gì hẩn vừa nói. Hẩn sắp cẩn thận những con xúc xắc được cuộc ra ba loại. Trên cặp môi mỏng dính điếu thuốc lá. Cả ba người nghe rõ hơi thở to đều của Morgan. Sau khi đã sắp đồng xúc xắc theo ý mình, Morgan ngẩng đầu, cặp mắt sáng đen như mắt rắn của hẩn chậm chạp trườn từ người này sang người khác. Bleck sốt ruột hỏi:

- Này vừa nghĩ ra điều gì đấy hả, Frank? Hình như anh đeo đẳng điều gì suốt từ chiều đến giờ.

Morgan vẫn bật bật tay, bỗng lên tiếng.

- Này anh em, các bạn có muốn mỗi người có 200 nghìn đô-la không?

Cả ba người lặng đi. Họ hiểu tay Morgan này. Với những chuyện như thế này hẩn ít thích đùa.

Gypo nhóm người:

- Nói cụ thể hơn đi!

- Mỗi người sẽ có 200 nghìn đô la. - Morgan nhấn mạnh mấy câu cuối. - Số tiền này còn đang chờ chúng ta. Nhưng để lấy được cũng không phải chuyện chơi.

Bleck vớ bao Marlboro, lấy ra một điếu ngậm vào mồm, châm lửa, đưa mắt nhìn Morgan.

- Morgan! Anh muốn nói tất cả sẽ có 800 nghìn?

- Không, tất cả là một triệu, nếu chúng ta cùng nhất trí vụ này thì mỗi người sẽ hưởng một phần năm.

- Ai sẽ là người thứ năm?

- Chuyện đó chúng ta sẽ bàn sau.

Morgan đẩy ghế đứng dậy, hai tay chống lên bàn, người nghiêng về phía trước. Trên khuôn mặt trắng xanh của y thoáng vẻ hồi hộp.

- Công việc khó ăn, nặng nhọc, nhưng bù vào đó chúng ta sẽ có một triệu. Nếu khôn khéo, số tiền sẽ nằm gọn trong túi, toàn loại giấy 10 đô-la cả. Nhưng xin nhắc lại, vụ này cũng khó ăn đấy.

- Hai trăm nghìn. - Gypo thét lên. - Chả nhẽ sẽ có từng ấy tiền để sống ư? Morgan cau mày, lúc này trông hằn như một con sói đói.

- Nếu trót lọt vụ này, với số tiền đó cả thế gian sẽ nằm trong túi chúng ta. Bleck đứng dậy ngắt lời.

- Hãy khoan, Frank. Có lẽ anh muốn nói về chiếc xe chở tiền trạm Rocket?

Morgan ngồi xuống nhếch mép:

- Ed ạ, anh cũng thông minh đấy. Tôi đang nói về chiếc xe đó. Nó chở đúng một triệu đô-la. Thế nào các bạn?

Morgan đưa mắt nhìn Kitson. Anh ta cười khẩy khi Morgan nói ra mục tiêu của âm mưu trên. Anh cho rằng Morgan đã có ý đồ rõ rệt.

- Thế nào chú mày - nghe thấy không? Chú mày tính sao?

Kitson thủng thẳng đáp:

- Việc này quá sức chúng ta. Tôi biết sao nói vậy, anh bỏ quá cho.

Morgan nhếch mép thay cho câu trả lời, như người lớn cười con trẻ và như muốn nói điều gì đó. Sau đó đưa mắt nhìn Bleck. Morgan hiểu rằng nếu như việc này trúng ý Bleck thì công việc sẽ thuận lợi. Còn Kitson, Morgan cũng hiểu rằng cậu ta không phải tay hèn. Kitson có quả đấm lợi hại của một võ sĩ quyền anh nhà nghề hạng nặng, Kitson điều khiển xe hơi rất tài nghệ nhưng đầu óc hằn tống rỗng. Nếu như Bleck cũng cho rằng vụ này khó xơi thì phải làm một mối khác.

- Ed, cậu nghĩ gì về vụ này?

Bleck dập thuốc, cau mày:

- Loại công việc như thế này tôi cũng không hám lắm. Chả phải vì việc quá khó đâu. Nhưng luôn sẵn sàng nghe anh nói một cách cặn kẽ hơn.

Bleck là người tự tin, hẳn không bao giờ thổ lộ ý nghĩ của mình vào bất cứ việc gì mà chưa rõ xuôi ngược.

Gypo vụng về nhấp nhòm trên ghế, hết đưa mắt nhìn Kitson, lại nhìn Morgan.

- Thế công việc sẽ khó đến mức nào? - Gypo hỏi.

Morgan hất cằm nhìn Kitson.

- Hãy nói cho hẳn rõ. Vì chú mày đã từng làm việc ở hãng xe bọc thép.

- Đúng, tôi đã làm ở hãng. Theo tôi không ai có thể xơi được vụ này. Nếu một tay anh chị nào đó có rõ đại muốn chiếm đoạt một triệu đô-la ấy, thì hẳn sẽ thất bại. - Kitson đưa mắt nhìn mọi người, tự cảm thấy đã quá lời đối với những người lớn tuổi hơn. Sau khi bình tĩnh anh tiếp: - Như Frank đã nói, tôi đã từng làm việc ở hãng, tôi không quá lời đâu. Cái hãng bảo hiểm ấy đã cho phép mình yên tâm vì có chiếc xe chắc chắn ấy.

Gypo lấy tay vuốt mặt, nhú mày nhìn Morgan.

- Chắc hẳn anh đã suy nghĩ kỹ về vụ này?

Morgan không để ý đến Gypo, hai mắt trôn trôn nhìn Kitson.

- Này, hãy cho họ biết những khó khăn sẽ gặp khi muốn nuốt trôi vụ này.

Kitson nhặt một con xúc xắc trong đồng của Morgan, cau mày xóc xóc, liếc mắt nhìn con xúc xắc rồi chậm rãi:

- Trước khi tôi bị thải hồi khỏi công ty bảo hiểm, họ mới nhận được một loại xe mới. Trước đó công ty chỉ có loại xe hòm thường có đội áp tải - các vệ sĩ xe hàng. Nhưng loại xe két sắt mới này không cần vệ sĩ. Xe này là xe ngoại hạng. Họ tuyệt đối tin tưởng ở khả năng an toàn của nó, đến mức công ty không cần phải mua cổ phần bảo hiểm cho các hàng quý được chuyên chở.

- Thế cái xe đó có gì khác thường? - Morgan gặng hỏi.

Kitson lấy ngón tay bới tóc, cậu ta biết không nên nhiều lời. Nhưng với Morgan thì phải chứng minh cho hẳn thấy ý định của y hoàn toàn sai lầm. Trước đây Kitson hoàn toàn đặt lòng tin vào Morgan và các quyết định của y.

Họ đã làm ăn với nhau trong 6 tháng vào các buổi tối, họ cũng đã gặp không ít may mắn. Tiền kiếm được tuy không nhiều lắm, nhưng cũng chưa có vụ nào quá mạo hiểm. Tất cả các kế hoạch hành động đều do Morgan chuẩn bị. Kitson cũng hiểu rằng 200 nghìn, món tiền mà khi nằm mơ cũng chưa dám tính đến. Morgan nói rằng số tiền đó đang chờ người ta đưa chúng đi. Thử nghĩ kỹ mà xem, Morgan đã nhầm to.

- Nào, nào, chú mày, nói xem chiếc xe đó có gì khác thường mà ta phải kính nể như vậy?

- Anh Frank ạ, tốt nhất là đừng đụng đến nó! - Kitson cố gắng nói một cách quả quyết. Nhưng giọng nói của cậu ta vẫn run run. - Vỏ thép được chế tạo từ một hợp kim đặc biệt. Chả nhẽ ta lại dùng ngọn lửa nhiệt độ cực cao để hàn cắt nó trước mũi cảnh sát. Mà muốn làm việc đó phải mất hàng ngày. Phần đáng sợ nhất của cái xe là cửa hậu, cửa khoang đựng hàng. Trên cửa có lắp bộ khóa mã, các mã được đặt trước khi xe chạy. Vì từ công ty đến trạm nghiên cứu tên lửa xe chạy mất ba tiếng dù chạy nhanh. Khi xe bắt đầu chạy thì bộ khóa mã bắt đầu làm việc, và thời gian đó là 4 tiếng. Khoảng giờ thừa ra để dành cho người lái khi có tình huống xe bị giữ chậm dọc đường.

Kitson đặt con xúc xắc xuống bàn và nhìn Gypo cùng Ed, cả hai đã chăm chú lắng nghe từng lời về chiếc xe.

- Trên bảng mặt máy chỗ lái có một nút ấn, dùng để khống chế bộ khóa. Trong trường hợp bất trắc, người lái chỉ cần ấn khế nút này, thì lập tức chương trình đã đặt cho bộ khóa sẽ thay đổi.

- Sự thay đổi đó diễn ra vào lúc nào?

- Ngay sau khi ấn nút. Cửa sau sẽ đóng chặt. Cho đến khi đặt một chương trình mới và việc đó chỉ có các chuyên gia kỹ thuật mới làm nổi.

Kitson châm thuốc, nhả khói qua mũi.

- Hãy còn một điều nữa. Trong xe có một máy phát sóng ngăn ngay sau khi xe khởi hành, lái xe giữ vững liên lạc với hãng bằng máy vô tuyến đó.

Nhận thấy Morgan nhếch mép giấu cợt, Kitson đưa mắt nhìn Gypo và quay sang như chỉ nói với anh ta.

- Các anh hãy tự hình dung xem nếu như một anh chàng nào đó liều mạng chặn chiếc xe này lại. Cứ cho là chiếc xe bị chặn lại. Người lái xe và người hộ tống sẽ nhanh chóng thực hiện các biện pháp an toàn. Lái xe ấn nút, chương trình thời gian đặt cho hệ thống khóa bị xóa bỏ. Người hộ tống bật công tắc, các tấm cửa thép được nâng lên, chiếc xe biến thành một hộp thép không thể nào mở được. Sau đó người hộ tống phát liên tục những tín hiệu vô tuyến khẩn cấp. Bất cứ xe cảnh sát nào cũng có thể nhận được các tín hiệu đó, họ sẽ đổ đi tìm, lúc đó có mà chạy đàng trời. Sau khi đã làm các bước trên, hai người ngồi trong xe chỉ việc ngồi chờ lực lượng chi viện đến giải nguy.

Kitson gạt tàn thuốc, tay cậu ta run run vì căng thẳng. Bản thân Morgan lại một lần nữa thấy nao núng. Tay Gypo này hay bàn lùi. Vốn không phải là một tay liều lĩnh, dũng cảm, nhưng hẳn cũng có những bản tính tốt. Trong lĩnh vực kỹ thuật Gypo có bàn tay vàng. Trên đời hẳn chưa chịu thua bất kể loại khóa nào. Gypo có những ngón tay nhạy cảm. Trong đời hẳn đã mở không ít những loại khóa cực kỳ hóc búa. Tất nhiên những công việc đó đều tiến hành trong điều kiện yên ổn. Gypo chưa bao giờ được việc khi bị cưỡng bức. Lúc này Morgan hiểu rằng tình hình khá gay go - không hiểu Gypo có vững vàng trong thử thách này không? Thật khó tin tưởng. Có thể ép Gypo phải đồng ý tham gia. Nhưng rồi không hay ho gì. Khi vào cuộc, tất cả sẽ phụ thuộc vào tài năng của Gypo. Nếu như thần kinh của Gypo không vững thì bao công sức sẽ tan ra như chiếc bóng xà phòng. Morgan cố lựa lời:

- Hãy bình tĩnh. Kể từ khi chúng ta làm ăn với nhau đến nay cánh ta đều gặp may. Chả nhẽ tôi đã chuẩn bị cho các bạn những công việc quá tồi chẳng.

Gypo nhún vai lắc đầu không phải như vậy.

Hai người còn lại im lặng, mắt nhìn Morgan chờ đợi.

- Những ngày qua, dù không được nhiều tiền lắm, nhưng có hơn không. Thật ra cứ kiểu cò con như vậy sớm muộn bọn cảnh sát cũng lần đến cánh ta. Rồi sẽ mắc bẫy cả lũ. Theo tôi, chúng ta nên đánh một võ to rồi mỗi người một ngả xa chạy cao bay. Với 200 ngàn có thể sống yên vui. Với số tiền như vậy tôi xin nhắc lại: cả thế gian sẽ nằm gọn trong túi chúng ta. Cánh ta còn hy

vọng. Tất cả phụ thuộc vào cách hành động. Vụ này quả là khó ăn, tôi hiểu điều đó. Kitson đã trình bày hết, nhưng những cái đó còn là những cái có thể lạc quan đấy, đó là sự thật, nhưng Kitson còn quên một điều.

Morgan liếc nhìn mọi người, Gypo đã bình tĩnh lại, Kitson vẫn nhấp nhồm ngang ngạnh, Bleck chờ đợi một kế hoạch chắc chắn có cơ sở hơn.

- Cậu ta còn quên chưa trình bày một điểm. Chiếc xe kiểu mới đó đi lại trên tuyến đường này đã năm tháng rồi. Mỗi tuần hai lần. Mọi người đều tin tưởng vào sự bất khả xâm phạm của nó. Họ đều nghĩ rằng, - trong đó có cả Kitson - chỉ có kẻ nào điên rồ mới dám chặn cướp xe. Khi đã luôn tâm niệm như vậy thì tinh thần cảnh giác sẽ bị lơ lửng. Như các võ sĩ quyền anh vẫn thường nói, khi đối thủ hờ hảm thì cần phải bất ngờ giáng một đòn thật mạnh, chính xác, đối phương sẽ bị nốc-ao ngay tại trận.

Morgan cố gắng một cách có chủ ý, dùng các danh từ của giới quyền anh để sao cho câu chuyện lôi cuốn được Kitson. Hẳn rất cần cậu ta đứng về phía mình, Morgan nhận ra những nét bắt đầu thay đổi trên mặt Kitson. Cậu ta đã chú ý lắng nghe, những biểu hiện ngang bướng đã biến đi. Morgan tiếp tục:

- Tất cả những điều Kitson vừa nói với chúng ta, tôi đã đọc trên các báo từ lâu. Những chàng trai ấy đã kiêu hãnh vì được lái chiếc xe này. Họ đã thổi phồng nó lên ở mọi nơi. Bọn họ đã tin tưởng rằng không một ai có thể cướp được chiếc xe này. Vì vậy đã viết về nó rất tỉ mỉ. Làm như thế để xoa dịu mọi sự lo lắng của khách hàng muốn thuê xe và nâng giá cho thuê của hãng. Từ lúc đọc về chiếc xe trong đầu tôi luôn nghĩ về nó. Chúng ta có thể thắng cuộc, nếu như chúng ta đủ can đảm để tiến hành.

Bleck dụi tắt điếu thuốc lá, tiếp tục đốt điếu khác, cặp mắt nheo nheo của hắn không tới Morgan.

- Và có lẽ anh đã có kế hoạch gì chẳng?

- Có!

Morgan đốt thuốc nhà khói về phía Gypo.

- Tôi đã có kế hoạch và dù sao chúng ta vẫn có thời gian để cùng nhau suy tính. Chiếc xe đó chở đến trạm Rocket mỗi tuần hai lần, mỗi lần một triệu

đô-la trong năm tháng qua. Việc đó có thể kéo dài một năm. Sau đó, tôi nghĩ rằng trật tự đó có thể thay đổi. Ngày lại ngày qua đi kíp lái xe sẽ mất cảnh giác, sẽ suy yếu khi chúng ta xuất hiện.

Kitson nhồm người lên tiếng:

- Ô, anh đã quá đơn giản hóa vấn đề. Thật là một việc quá ngớ ngẩn! Bọn chúng cần bao nhiêu thời gian để khẽ ấn nút, cho là hẳn còn nửa tỉnh nửa mê, chỉ cần hai giây, không hơn. Chỉ cần sáu giây để ấn khẽ lên ba cái nút. Lúc đó chiếc xe biến thành con rùa sắt và không còn cách nào tiếp cận nó nữa. Chả lẽ anh lại có thể tính rằng chúng ta chặn xe, mở cửa xe và thanh toán bọn lái xe và bọn hộ tống trong vòng sáu giây. Thật là một sự ngu ngốc khá viễn tưởng.

Morgan - không tức giận, mà khẽ nhạo báng.

- Thế chú mày tính sao?

- Tôi không nghĩ gì cả. Tôi hiểu, nếu như ta chặn được chiếc xe lại, không kịp đến gần nó độ một thước Anh, thì các cánh cửa thép đã được nâng lên, chương trình thời gian ở bộ khóa bị xóc, máy vô tuyến sẽ phát tín hiệu cầu cứu.

Morgan cười khẩy, vẫn cái giọng giễu cợt.

- Chú mày dám chắc như vậy ư?

Kitson nóng mặt, muốn đấm cho Morgan một quả, nhưng cố kìm lại:

- Chắc, chắc chắn là như vậy.

Bleck xen vào:

- Này anh kia, hãy bớt cái vẻ dương dương tự đắc ấy đi, để cho Frank trình bày tiếp. Nếu như chú mày là kẻ thông minh hơn người, thì tại sao không ở lại mà lấy chiếc két sắt ấy?

Kitson đỏ mặt, nhún vai ngã người vào thành ghế tức giận nhìn Bleck, sau đó đưa mắt nhìn Morgan.

- Đây là việc của các anh, nhưng tôi chỉ biết rất rõ một điều: vụ này sẽ không thành công.

Bleck đưa mắt nhìn Morgan:

- Frank, anh hãy trình bày tiếp ý kiến của mình đi.

- Hôm qua tôi nghiên cứu tuyến đường của chiếc xe này. Nó bắt đầu từ hăng, đường đi không ngắn lắm, được 103 dặm. Bảy mươi dặm đi trên đường trục. Hai mươi dặm vào đoạn đường cũ. Mười dặm đường đá và đoạn cuối cùng ba dặm đường nội bộ. Đoạn này dẫn thẳng đến trạm Rocket. Tôi đã tìm vị trí xem chỗ nào có thể chặn xe lại. Trên đường trục không thể được, trên đoạn thứ hai cũng vậy. Trên hai đoạn này mật độ xe đi lại lớn. Đoạn đường nội bộ dẫn đến trạm được bảo vệ ngày đêm vì vậy ta cũng loại trừ nó ra. Còn lại mười dặm đường đá và đường làng. - Morgan kéo cái gạt tàn đã đầy mẩu thuốc lá về phía mình, nheo mắt nhìn mọi người. - Trên đoạn đường mười dặm, ở cột ki-lô-mét thứ tư có một đường rẽ ra đường trục số 10. Mật độ vận chuyển ở đây không lớn lắm, hầu như tất cả các xe đều rẽ vào đường làng. Vì đến trạm Rocket sẽ gần được hai dặm, và lại đoạn đường này sạch sẽ. Cách cổng trạm Rocket ba dặm, đường hẹp lại theo hình cổ chai. Hai bên đoạn đường này là đá tảng, các bụi cây. Đó là địa điểm tốt nhất để tiến hành mai phục, và nơi đây cũng rất hay xảy ra tai nạn ô-tô.

Bleck đồng tình:

- Đúng như vậy, tôi đã một lần qua quãng đường này, cũng tí nữa phải nắm quan tài. Nếu như anh chỉ chú ý đến chỗ vòng thì anh chưa quan sát kỹ chỗ "cổ chai" ấy. Nơi đó xảy ra nhiều tai nạn đến nỗi, bây giờ người ta phải treo biển để lưu ý khách đi đường.

- Quả là như vậy, - Morgan cướp lời. - Ta hãy thử tưởng tượng về hai người ngồi trong chiếc xe bọc thép chở tiền đó. Với cái thời tiết của mùa hè nóng như diên này, họ đã đi lại trên con đường này hàng trăm lần, với họ cảnh vật nơi đây đã chán ngấy, họ cũng tự buông thả mình hơn. Ở chỗ "cổ chai" bỗng thấy một chiếc xe đổ nghiêng bên lề đường, cạnh đó có một cô gái toàn thân đầy máu nằm bất tỉnh, có lẽ trong tình huống đó chúng ta sẽ tấn công xe.

Hắn dừng lại nhìn Bleck.

- Theo anh lúc đó cái gì sẽ xảy ra? Hai người ngồi trong xe làm gì? Sẽ bỏ mặc đấy mà đi? Hay sẽ dừng xe để xem xét cô gái và giúp đỡ cô ta?

Bleck xoa tay nhìn Kitson:

- Này nhà thông thái, cậu có nghe thấy không? Theo chú mày đó là chuyện ảo tưởng à?

Morgan lặp lại:

- Liệu họ sẽ xử sự ra sao?

Kitson đỏ mặt cựa mình trên ghế. Bleck trả lời:

- Họ sẽ dừng lại. Theo tôi một tay sẽ rời xa, còn người kia... hẳn sẽ dùng máy vô tuyến gọi cấp cứu. Nếu như họ là những tay cảnh giác như Kitson đã mô tả.

Morgan nhìn Kitson:

- Thế nào chú mày?

Kitson chậm rãi nhún vai trả lời miễn cưỡng:

- Theo tôi Ed nói đúng. Dirkson sẽ rời xe. Tomas ở lại xe. Dirkson sẽ xem xét việc gì đã xảy ra đối với cô gái, đưa cô ta ra khỏi mặt đường, rồi quay xe lại. Họ sẽ gọi cấp cứu bằng điện đài. Sau đó rời chỗ xảy ra tai nạn, tiếp tục công việc chở hàng.

- Đúng. Tôi cũng nghĩ y như vậy. - Morgan đồng tình. Hẳn cũng không phải tốn công để hỏi Gypo, vì anh ta ít khi trình bày ý kiến của mình, đối với các loại công việc không liên quan đến kỹ thuật mở két sắt, thì anh ta chỉ ngồi nghe.

Morgan tiếp lời:

- Tình thế của chúng ta sẽ như sau. Một người rời xe, tay còn lại ngồi trong buồng lái.

Hắn quay về phía Kitson.

- Chú mày hãy cho biết, liệu trong trường hợp này tay lái xe có xóa mã thời gian đã đặt cho chỗ cửa sau và nâng các cánh cửa thép lên không?

Kitson rút khăn mùi-soa lau mặt, uể oải trả lời:

- Theo tôi hẳn sẽ không làm như vậy.

Morgan đưa mắt hỏi Bleck:

- Thế còn ý kiến cậu, Ed?

- Tất nhiên là không. - Bleck quả quyết. - Kitson đã nói, nếu xóa chương trình thời gian đã đặt ở bộ khóa, thì sau đó phải có các chuyên gia đến mở, có nghĩa là họ chỉ làm việc đó khi nào gặp nguy hiểm. Cửa thép cũng sẽ không được nâng lên, vì người lái cũng tò mò muốn xem bản mình và việc gì đã xảy ra đối với cô gái kia.

Morgan ngắt lời:

- Vậy chúng ta đã lần được đến cốt lõi của vấn đề. Xe sẽ dừng lại, các nút bảo hiểm không hề bị động tới, - hẳn đưa mắt nhìn Kitson. - Thời cơ mà chú mày cho là không thể có nó như vậy đấy, chú mày đã cho là trò ngu xuẩn, một sự tưởng tượng ngốc nghếch. Vậy bây giờ chú mày nói sao?

- Như vậy anh đã được gì nào? - Kitson trả lời một cách nóng nảy. - ừ thì cứ cho là tôi sai, anh hãy mừng vì điều đó. Tiếp tục sẽ ra sao?

Morgan nhả từng vòng khói tròn, trịnh trọng nói:

- Tôi đã tính toán hoàn tất cả các chi tiết. Như vậy xe phải dừng lại, tay hộ vệ buộc phải rời xe. Bây giờ chúng ta lại hình dung đoạn đường này - đoạn "cổ chai" nơi chúng ta làm cho chiếc xe chở tiền phải dừng lại. Hai bên đường có nhiều bụi cây, có đủ chỗ cho hai, ba người ẩn nấp. Tay hộ vệ ra khỏi buồng lái đi về phía cô gái bị nạn, tất nhiên dưới cái nắng thiêu đốt này, các tấm cửa thép sẽ không được nâng lên. Này Kitson, có lẽ chú mày vẫn cho rằng tay lái xe nhất định phải nâng lên các tấm cửa thép lên chứ? Khi tên vệ sĩ rời xe ấy?

Kitson vẫn chậm rãi trả lời:

- Không nhất thiết phải thế.

- Nếu các cửa thép được nâng lên thì hỏng việc. Theo tôi trong cái hòm sắt ấy ai chả muốn thoát mát. Như vậy xe bọc thép sẽ dừng lại gần các bụi cây, nơi sẽ có hai người ẩn nấp. Tay lái xe nhìn qua kính trước theo dõi bạn mình. Tay vệ sĩ ra khỏi xe bước về phía người thiếu nữ lâm nạn. Cả hai sẽ không nghi ngờ gì vì đây là một tai nạn. Trong vòng nửa năm qua đã có đến năm chiếc xe bị lật nhào ở đoạn đường này. Tôi sẽ nấp ở bụi cây cách đó độ

mười bộ, sau đó vòng lên từ phía sau. Khi tay vệ sĩ bước đến gần cô gái, tôi sẽ bước tới gi súng vào mặt tay lái xe. Cùng lúc đó cô gái cũng sẽ chĩa súng vào mặt tay vệ sĩ.

Morgan nhồm về phía chiếc gạt tàn, tắt thuốc.

- Nào, theo ý các bạn, hai con chim non này sẽ làm gì? Họ sẽ cố ra vẻ anh hùng chứ?

- Rất có thể như vậy. - Kitson bình thản trả lời. - Họ là những tay dững cảm.

- OK, họ là những tay dững cảm. Nhưng họ không phải là những tay điên rồ. Theo tôi họ sẽ đầu hàng.

- Nếu giả dụ họ không đầu hàng thì sao? Morgan nhìn Gypo, cặp mắt của hắn ánh lên.

- Chúng ta đang bàn đến một triệu đô-la. Mỗi người sẽ có 200 ngàn. Nếu chúng không đầu hàng thì ta phải nổ súng. Muốn có tiền mà sợ bắn tay thì thật viển vông.

Lại một khoảng dài im lặng, sau đó Gypo lên tiếng:

- Frank ạ, vụ này tôi không hám đâu, phải giết người đối với tôi thật quá sức.

Morgan vội vàng phân bua:

- Đừng chùn bước, Gypo, anh sẽ không phải có mặt ở đó. Tôi đã tìm cho anh một công việc đặc biệt, về phần anh tôi sẽ nói sau.

Kitson nhồm người:

- Còn tôi? Tôi chưa tính đến việc tham gia vụ này. Chưa vào cuộc đã phải tính đến tình huống giết người, tôi sẽ không tham gia.

Morgan đưa mắt nhìn Bleck, hắn đang châm thuốc.

- Tôi vừa nghe hai tay này, còn về phần anh, Bleck?

Bleck mím môi, vút que diêm lên mặt bàn.

- Theo tôi hai tay này sẽ không kháng cự. Nếu như kháng cự chả tốt lành gì?

- Tôi cũng nghĩ như vậy. - Morgan nói - Tôi và cô gái sẽ làm những việc này. Sẽ có các công việc nhẹ hơn dành cho Gypo và Kitson và tất nhiên phần của họ sẽ ít hơn. Còn cánh ta phải lao vào việc nguy hiểm hơn sẽ hưởng phần hơn. Như vậy là công bằng phải không?

Kitson cau mày, số tiền 20 vạn đô-la bắt đầu ngấm vào đầu óc của cậu ta:

- Sự tham gia của tôi có lẽ phụ thuộc vào phần tôi được hưởng ít hơn là bao nhiêu.

- Chú mày sẽ có 125 ngàn, - Morgan trả lời, - Gypo 175 ngàn. Anh ta sẽ chủ trì phần kỹ thuật. Một trăm ngàn cắt bớt từ phần của hai người thì tôi và Ed sẽ chia đôi.

Kitson và Gypo đưa mắt nhìn nhau thăm dò. Sau cùng Kitson lên tiếng:

- Nếu như hai người đó chống cự. Một người trong bọn họ hoặc cánh ta sẽ chết, - Kitson thở dài nặng nhọc. - Tôi không thích điều đó. Trước đây công việc của chúng ta trót lọt. Nếu như có bị bắt thì nhiều nhất chúng ta chỉ chịu một năm tù ngồi. Nhưng giết người do đó là một chuyện ghê rợn. Tôi không thể tham gia vào vụ này.

Gypo cũng tiếp lời:

- Đúng như vậy, cũng đừng tính đến sự có mặt của tôi.

Morgan cười đanh ác.

- Thôi được, chúng ta sẽ biểu quyết. Trước bất cứ vụ nào chúng ta đều bỏ phiếu kín, khi quyết định có hay không bắt tay vào việc.

- Thôi đừng biểu quyết nữa. - Kitson phản ứng. - Nếu như ngay cả Ed cũng đồng tình với anh thì kết quả là cân bằng. Mà anh đã đưa một nguyên tắc. Nếu như kết quả bỏ phiếu ngang nhau thì chúng ta cũng bỏ cuộc. Anh không quên chứ?

- Không, không quên, - Morgan nói. - Dù sao cũng sẽ bỏ phiếu kín, như vậy sẽ tốt hơn. Đây là kết luận cuối cùng, đồng ý cả chứ?

Kitson nhún vai. Morgan đứng dậy, đẩy ghế ra sau. Cái bóng thân hình lực lưỡng của y di chuyển trên mặt bàn:

- Thôi đừng để mất thì giờ. Gypo, anh chuẩn bị giấy đi, chúng ta sẽ bỏ phiếu kín.

Gypo lấy quyển sổ, xé ra một tờ, gấp lại, dùng dao rọc làm tư và đặt chúng lên bàn, khuôn mặt tròn của Gypo rất mệt mỏi.

- Xong! Hãy nhận phiếu đi.

Morgan nhìn lên bàn mỉm cười.

- Chúng ta có 5 người cơ mà, chả nhẽ anh quên à? Cô gái cũng sẽ bỏ phiếu với chúng ta.

Morgan bước ra cửa và nói:

- Ginny vào đây, họ muốn bỏ phiếu, xem chúng ta có tiến hành vụ này không? Tôi cần đến sự ủng hộ của cô.

Từ trong bóng tối của hành lang, một cô gái bước vào sáng choang. Cô đứng cạnh Morgan đưa mắt nhìn ba người đàn ông không hề quen biết. Họ cũng đưa mắt nhìn cô.

Cô gái còn trẻ, tuổi có lẽ chưa qua 23, cao hơn tầm trung bình một tí, tóc màu nâu óng, để cao. Đôi mắt xanh trong như màu cốc nước biển, to, lạnh lùng, lãnh đạm. Miệng hơi rộng, cặp môi dày gợi cảm, chiếc cằm có cái nét của kẻ bạo dạn ngang bướng.

Áo ngoài màu đỏ sẫm, bỏ trong một chiếc váy ngắn, chật, màu đen, có xẻ tà. Bộ ngực tròn căng, bụng thon thắt đáy hông tròn to, đôi chân thon dài cân đối. Tóm lại, thân hình tuyệt mỹ ấy rất giống vẻ đẹp của các nữ tài tử ngôi sao của điện ảnh Ý. Ba người đàn ông ngạc nhiên đến sững sờ nhìn nàng.

Cặp mắt đen của Morgan lướt nhìn ba người, hần nhếch mép mỉm cười, biết rằng cô bé đã gây cho ba người một ấn tượng mạnh mẽ. Hần cũng lấy làm khoái chí vì sự việc thuận lợi vượt ra ngoài tưởng tượng.

Gypo vụng về sửa lại chiếc cà-vạt, cặp môi dày của anh ta động đậy khẽ cười, những chiếc răng to bè trắng lấp lánh dưới ánh đèn.

Bleck, sững sốt thật sự, lông mày nhướng lên, môi chúm lại vươn ra như để khẽ huýt sáo.

Còn Kitson, có thể nghĩ rằng anh ta vừa bị ai đó nện cho một búa vào đầu. Kitson nhìn chăm chăm vào cô gái như chú bò tót say máu bị thương đang nhìn vào tấm vải đỏ nhử nhử của người dũng sĩ đấu bò, chuẩn bị nhận đòn quyết định.

Morgan lên tiếng:

- Xin giới thiệu, đây là cô Ginny Gordon.

Bleck đứng dậy, chần chừ một giây, theo sau là Gypo, còn Kitson vẫn chết lặng ngồi im, hai bàn tay to tướng đặt trên bàn năm lại. Trong mắt Kitson thoáng ánh lên tia sáng. Morgan giới thiệu:

- Từ trái sang phải - Ed Bleck, anh ta sẽ giải quyết mọi việc khi vắng tôi hoặc có gì đó xảy ra đối với tôi, Gypo Mandini là chuyên gia kỹ thuật của chúng ta, Alex Kitson lực sĩ quyền anh ngoại hạng, một tay lái xe cừ khôi.

Kitson bất ngờ đứng dậy, tấm thân to lớn của anh ta xô mạnh chiếc bàn. Kitson vẫn không rời mắt khỏi Ginny, hai tay nắm chặt.

Cô gái đưa mắt rất nhanh nhìn ba người. Cô vẫn đứng cạnh Morgan. Morgan tiếp tục:

- Tôi đã vặn tắt bàn với các bạn đây kế hoạch của chúng ta. Hai người trong bọn, họ không muốn tham gia. Theo nguyên tắc của chúng tôi, nếu có điều gì vướng mắc thì cần bỏ phiếu quyết định. Vì vậy chúng ta sẽ tiến hành biểu quyết.

Cô gái cau mày, không giấu giếm sự bức bối:

- Sao, họ không muốn à? - Cô gái hỏi một cách mỉa mai lạnh lùng. - Anh muốn nói là họ không cần đến 200 ngàn đô-la.

- Không, không hoàn toàn như vậy. Họ sợ rằng một người nào đó phải đổ máu, vì vậy họ ngại.

Cô gái đưa mắt nhìn Gypo, sau đó ánh mắt xanh xám của nàng lướt qua mặt Bleck, dừng lại ở mặt Kitson.

- Anh đã nói với tôi rằng, anh có những người bạn đáng tin cậy cơ mà.

- Đúng như vậy, - Morgan mấp máy môi. - Đây là lần đầu tiên chúng tôi làm một việc tầm cỡ như thế này. Hai người trong bọn họ chưa quyết định

được.

- Đúng, công việc này rất lớn, - giọng nói của Ginny vang lên ngang bướng và bức tức, - liên quan đến một triệu đô-la. Anh đã nói là các bạn anh sẽ thu xếp được. Tôi tin anh, nếu không tôi đã không liên hệ với anh, Frank ạ. Còn bây giờ lại chuẩn bị bỏ phiếu, thế là thế nào?

Ba người đàn ông còn lại lặng đi vì ngạc nhiên. Âm thanh khinh thị và có tính kẻ cả trong giọng nói của Ginny đã tác động đến họ. Bleck vốn là một tay sàm sỡ đối với phụ nữ như bạn bè hăn đã nhận xét, lên tiếng:

- Này, mèo con, làm gì mà âm ỉ quá thế? Hãy dịu dàng một chút chứ.

Cô gái đẩy ghế, đứng dậy, khuôn mặt nhỏ rất dễ thương trở nên lạnh lùng, và đánh ác.

- Tôi đã hiểu ra mình gõ nhầm cửa. Hãy quên đi những đề nghị của tôi. Tôi sẽ làm việc này với những người có bầu máu nóng. Tôi sẽ không mất thời gian với mấy ông phỗng như các anh đâu.

Ginny quay gót bước ra phía cửa. Morgan cười đuổi theo nắm tay cô gái giữ lại.

- Đừng hòng. Ginny! Anh em đây họ cần gì? Họ muốn hiểu sâu sắc vấn đề. Gypo là một chuyên gia cỡ lớn nhất về các loại ổ khóa hiện đại. Còn Ed, thần kinh của anh ta không thua kém tôi đâu. Kitson là một tay lái xe có một không hai. Vì vậy cô hãy yên tâm. Có lẽ cô đến với chúng ta không đúng lúc. Và lại có thể tôi đã quá vội vã khi trình bày việc này với họ. Họ lo rằng một người nào đó sẽ gặp điều chẳng lành.

- Chẳng lành! Hừ! Con gà rù nào lại tính rằng có được một triệu đô-la mà không phải vất vả, nguy hiểm? - Cô gái dẫn giọng cộc lốc, đưa mắt nhìn mấy người đàn ông. - Một triệu, khi đã bàn đến số tiền như vậy, tôi sẽ khinh thường những gì xảy ra đối với tôi hoặc với một người nào đó.

Cô gái chăm chăm nhìn Kitson.

- Thế nào, anh cũng sợ ư? Anh muốn công việc này đừng chạm đến lông chân anh ư? Sợ phải liều lĩnh để có 200 ngàn ư?

Kitson ngậy mặt đương đầu với cái nhìn chăm chăm khinh miệt của Ginny, Kitson sầm mặt lên tiếng:

- Chúng ta sẽ thất bại. Tôi biết như vậy. Còn đến lúc bị bắt chúng ta sẽ bị buộc tội có âm mưu giết người. Tôi không tham gia vụ này.

- Được! Nếu anh đã tính như vậy, chúng tôi sẽ không cần đến anh nữa. Và lại, anh cũng không cần đến tiền. Ngay bây giờ anh hãy cuốn xéo khỏi đây, chàng lực sĩ trẻ tuổi ạ!

Kitson sầm mặt, anh đẩy mạnh ghế.

- Đây, cô nói với ai thế? Tôi nói rằng việc này không thể trót lọt, đừng có ngu xuẩn mà ảo tưởng chỉ có thể thôi!

Cô gái chỉ tay ra phía cửa.

- Chính anh ta là một tay mơ tưởng số dzách đấy! Anh hãy rời khỏi đây, ông phỗng ạ! Chúng tôi không cần đến anh nữa.

Kitson từ từ đứng dậy, hơi thở của anh nghe rõ như tiếng gió qua cặp mũi mất lá mía. Anh ta chậm rãi gạt bàn, bước về phía cô gái, còn cô ta lại bước thẳng về phía Kitson.

Ba người còn lại theo dõi họ. Bleck hồi hộp. Hẳn biết rõ cái tính điên rồ này của Kitson. Gypo cau mày. Morgan vẫn giữ nụ cười như ban đầu.

Nhìn thẳng vào cô gái, Kitson dẫn giọng:

- Chưa có ai dám nói như thế với tôi bao giờ.

Chà, họ thật là một cặp tương xứng. Anh chàng này vạm vỡ cân đối to gấp ba Ginny, cô gái đứng đến vai Kitson, nhưng vẫn giữ vẻ nhạo báng.

- Có lẽ anh chưa nghe rõ tôi nói gì. Tôi xin nhắc lại: Hãy bước đi ông phỗng ạ! Thiếu anh chúng tôi cũng sẽ vượt qua tất cả.

Kitson xỉ mũi một cách kỳ quặc, nắm tay đe dọa.

- Đây, anh hãy đánh tôi đi! - Ginny như nói thầm - Vì công việc của tôi, tôi không run sợ đâu.

Morgan cười lớn. Kitson lùi lại phía sau, hạ tay, miệng lẩm bẩm điều gì đó, rồi quay lại chỗ cũ.

- Chúng ta sẽ biểu quyết. Nếu như chú mày bỏ đi thì sẽ mất hết quan hệ với cả toán.

Kitson chậm chạp quay lại. Mặt khó đăm đăm, bực tức, anh ta nhắc ghế, ngồi xuống.

Morgan nhìn Gypo nhắc:

- Này, cho thêm một phiếu nữa nhé.

Gypo lấy cuốn sổ thêm một tờ giấy chuẩn bị một phiếu nữa. Bleck lên tiếng:

- Này Frank, trước khi chúng ta biểu quyết, tôi muốn biết rõ hơn về việc này. Tại sao công việc này lại đến với chúng ta?

Bằng ngón tay to tướng, Morgan chỉ Ginny:

- Đã năm tháng nay tôi cũng đã nát óc nghĩ về cách chiếm xe này. Nhưng không nghĩ được cách thực hiện. Ba ngày trước đây. Ginny đến gặp tôi với một kế hoạch đã hoàn thiện đến từng chi tiết. Đây là kế hoạch của Ginny. Theo tôi, kế hoạch này đã hoàn chỉnh. Vì vậy chúng ta sẽ có năm phần.

Bleck nhìn cô gái.

- Này, mèo con, em từ đâu đến đây? Làm sao mà cái đầu xinh đẹp của em lại nghĩ ra được kế hoạch táo bạo này?

Ginny mở chiếc túi xách rỏ tiền, lấy ra bao thuốc, vài que diêm giấy, châm thuốc, cô nhìn Bleck bằng con mắt lạnh lùng, lãnh đạm.

- Tôi từ đâu đến, điều đó không quan trọng và không liên quan đến bất cứ một ai ở đây. Tôi đã thảo ra kế hoạch này, vì tôi rất cần tiền. À, mà anh hãy bỏ cái cách gọi tôi là mèo con đi, tôi không thích như vậy.

Bleck bật cười, hẳn rất mê những cô gái cứng rắn.

- Ôi Mimi! À, Ginny, tôi sẽ thôi, nếu như em không thích đùa. À tại sao lại liên hệ với chúng tôi chứ không tìm đến các nhóm gang-xơ khác để cộng tác trong công việc ghê gớm này.

Ginny nhìn Gypo:

- Chính là từ anh ta. Tôi đã hỏi nhiều người, họ cho biết Gypo là một chuyên gia lớn về khóa trong miền này. Cũng theo họ, anh là một người dũng cảm; còn Morgan là một tay tổ chức tích cực, tài giỏi; ở vùng ven biển này Kitson là một trong những tay lái xe cừ khôi nhất.

Gypo mỉm cười phấn chấn hẳn lên khi được khen ngợi. Kitson cũng hết cau có tuy cũng còn có vẻ không bình thường, anh ta ngồi cúi mặt dừng lại nhìn các mẫu thuốc ướm trên bàn, sau đó đưa mắt nhìn mấy cốc whisky.

Bleck gặng hỏi:

- Họ đã nói như vậy ư? Họ là ai?

- Ai nói - Không nên phí thời gian vào việc không đâu. Tôi đã thăm dò, vì muốn có một sự lựa chọn đúng đắn. Có lẽ tôi đã lầm. Nếu như vậy thì phải tìm một nơi khác để đặt hy vọng.

Bleck chăm thuốc, vẫn nhìn Ginny:

- Trong kế hoạch này, em đã chọn công việc khó nhất về mình. Sẽ chuẩn bị nằm trên đường cạnh chiếc xe đỗ. Chắc chính em đã nghĩ ra chi tiết này?

- Tất nhiên, chính tôi.

- Chúng ta sẽ xem lại xem xem sẽ phải làm gì. Ginny nằm giữa đường và khẩu súng lục sẽ đặt dưới người. Khi tay vệ sĩ tiến đến gần, cô em sẽ móc súng chìa vào mặt y, đúng thế chứ?

Ginny gật đầu:

- Nhưng xin lỗi, ở chỗ này có thể lỡ việc như chơi. Phải nghĩ đến hai phương án: hoặc vệ sĩ sẽ giơ tay đầu hàng, hoặc hẳn cho rằng cô em non nớt và sẽ cướp súng, vì tôi đã nghe nói về Dirkson. Rất có thể hẳn sẽ không đầu hàng và sẽ cướp súng của cô em. Lúc đó sẽ phải đối phó ra sao?

Ginny nhả khói qua mũi, bằng giọng lạnh, quả quyết, cứng rắn:

- Đây là việc liên quan đến một triệu đô-la. Nếu hẳn động đến khẩu súng, tôi sẽ bắn.

Gypo lo sợ nhìn Morgan, rồi Kitson, anh ta rút khăn mùi-soa lau mặt, lưỡii run run, cặp môi mấp máy.

Bằng một giọng sắc lạnh, Morgan nói:

- Đây không phải trò đùa, các bạn phải hiểu rõ, nếu ai đó không muốn thì có thể bỏ cuộc.

Bleck im lặng, tiếp tục suy nghĩ về Ginny: "Cô ta không biết đùa, lạ Chúa anh minh! Cứng như kim cương, cô ta sẽ giết Dirkson, nếu hấn động đây. Theo mình khi đã đọc được ý nghĩ qua mắt cô bé, khi cô ta chĩa khẩu súng vào mặt thì hấn nên đứng yên. Mình mà lâm vào hoàn cảnh hấn, có lẽ không dám thở khi nhìn thấy khẩu súng của cô ta chĩa vào mặt."

Bleck tiếp tục hỏi:

- OK! Tôi muốn biết cụ thể hơn. Chuyện gì sẽ đến khi chúng ta cướp xe?

Morgan lắc đầu:

- Sau khi chúng ta bỏ phiếu biểu quyết chúng ta sẽ rõ hơn các chi tiết. Đây là điều kiện cần thiết. Ginny đã đặt ra các tình huống, về khái lược vừa rồi chúng ta đã trao đổi rồi. Nếu chúng ta đồng ý tiến hành công việc, thì Ginny sẽ cho biết các chi tiết cụ thể. Nếu như chúng ta không nhất trí, thì cô ta sẽ tìm những người khác. Như thế có lẽ mới hợp tình hợp lý.

- Nhưng trên thực tế, Ginny đã tính hết chưa? - Bleck nghi ngờ hỏi:

- Trong khi tiến hành vụ này có thể xảy ra hàng ngàn, hàng vạn tình huống. Việc thỏa thuận với lái xe và vệ sĩ để cùng chia phần với cánh ta trong cả cú cướp xe này, chúng ta đã cho là ít có hy vọng. Nhưng chúng ta đều biết rằng trong xe có liên lạc thường xuyên bằng vô tuyến với hãng. Khi mất liên lạc, lập tức bọn ở hãng sẽ báo động đổ xô đi tìm xe. Chúng biết phải tìm ở đâu, cùng một lúc đó việc truy tìm bắt đầu không chỉ có lực lượng cảnh sát, mà còn có các đơn vị quân đội đồn trú quanh đây, đó là việc của hàng trăm người, của xe cộ, của máy bay. Nhiệm vụ của chúng là lùng sục trong một vài dặm quanh vùng mất xe. Máy bay trực thăng lượn khắp vùng chỉ mất vài phút. Chiếc xe ấy nằm trên đường lộ lộ như cá nằm trên thớt. Mà chúng ta chỉ có 20 phút để chuồn. Chắc gì chúng ta đã chặn được chiếc xe ở chỗ thắt "cổ chai". Trước đoạn đó địa hình rất trống trải. Bọn ta phải vượt 25 dặm mới có thể giấu xe được. Chúng cũng biết rất rõ điều đó, sẽ tìm cánh ta ở đó. Riêng tôi cũng chưa hình dung được bằng cách nào để chặn đứng xe, mở cửa kết sắt, lấy tiền và chuồn trước khi cảnh sát, binh lính ập tới.

Morgan nhún vai:

- Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng Ginny đã nói - cô ta đã tính cả điều đó.

Bleck liếc nhìn Ginny.

- Ginny, có lẽ cô có cách giải quyết khó khăn này?

- Đúng, việc đó quả là khó nhưng tôi đã trù tính.

Cô gái nói rất tự tin, đến ngay Kitson khi nghe giọng của Ginny, lòng cảm thấy rằng cô ta có thể xoay chuyển được tình thế. Bleck xoa tay nhún vai.

- Thôi được, tin vào lời cô, có nghĩ là cô em có khả năng làm nên điều kỳ diệu. Nhưng còn hai việc. Việc thứ nhất, chúng ta tập trung trên đoạn đường ấy nếu có ai phát hiện ra thì sao? Mật độ vận chuyển trên đoạn này, tuy không lớn, nhưng dù sao vẫn có xe qua lại.

Ginny vẫn lạnh lùng, nét mặt thoáng buồn, cô hít mạnh, chiếc áo ngoài lúc đó bó sát lấy bộ ngực căng tròn căng, cô nói:

- Việc đó quá đơn giản. Song song với đoạn "cổ chai" này còn một đường nữa rẽ ra đường trục xa lộ. Ở chỗ rẽ của hai nhánh này, chúng ta sẽ đặt một biển cấm trên đoạn đường xe chở tiền sẽ đi và cũng là đoạn đường ta chặn xe. Các xe khác tất nhiên rẽ sang đường để ra xa lộ. Việc đó có gì mà khó?

Bleck thỏa mãn mỉm cười.

- Rõ rồi, còn đây, thưa cô em thông minh, phải giải quyết một vấn đề nữa; giả thử chúng ta sẽ đoạt được chiếc xe đã giấu nó, lúc đó làm thế nào để mở két lấy tiền? Đây là việc khó nhất, lúc đó chúng ta rất vội. Vậy cô em có sáng kiến gì đây?

Ginny hất đầu về phía Gypo.

- Đây là việc của anh ta. Gypo có đầy đủ khả năng. Chúng ta đưa chiếc xe về. Anh ta sẽ không phải vội vã. Có thể làm việc một tháng hoặc hai tháng nếu cần. - Đôi mắt xanh như nước biển của cô nhìn thẳng vào Gypo - Một tháng đối với anh ta quá đủ, phải không Gypo?

Gypo tươi lên trước khen ngợi của Ginny, lập tức trả lời:

- Một tháng thì tôi mở được cả khóa ở nhà băng quốc gia.

- Thế thì anh sẽ có một tháng, giới hạn là một tháng, nếu cần thì có thể kéo dài thời gian thêm một chút.

- Thôi không đùa nữa, - Morgan ngắt lời. - Cô ta đã tính toán, dù sao đây cũng là tình huống thuận lợi. Tôi tin rằng Ginny sẽ xoay sở được nhiều chuyện. Thôi ta hãy bỏ phiếu biểu quyết. Các anh đi đến quyết định là sẵn sàng với tình huống nếu chúng ta phải nổ súng. Một người trong bọn họ hoặc trong cánh ta có thể ngỏm tại trận! Lạy Chúa tôi! Nếu như người bị giết là bọn họ. Chúng ta sẽ bị truy nã với cái án tù từ 10 đến 20 năm. Nhưng nếu gặp may, bọn ta sẽ có tiền, mỗi người 200 ngàn đô-la. Một khoản rất hấp dẫn. Đây là sự thật. Nào chúng ta bỏ phiếu. Còn ai có ý kiến gì không?

Morgan im lặng nhìn ba người.

- Và nguyên tắc biểu quyết, chúng ta đã rõ. Trước khi quyết định, chúng ta xét tất cả các chi tiết cho cụ thể. Khi biểu quyết, thiểu số phải phục tùng đa số hoặc vĩnh viễn bị khai trừ khỏi nhóm. Với chúng ta nếu thất cơ lỡ vận trong vụ này thì phải chịu khoảng 20 năm tù ngồi, xấu hơn thì sẽ được ngồi ghế điện. Đó là sự thật. Các bạn đừng vội vã khi quyết định. Liệu chúng ta có cần một thời gian nữa để suy nghĩ không?

Morgan đưa mắt nhìn Bleck, tay này chết lặng nhìn Ginny, hẳn không che giấu sự thán phục đối với cô gái. Gypo thì hồi hộp, ngồi không yên, suy nghĩ mông lung, cau mày, mắt nhìn lên mặt bàn. Còn Kitson, mắt không rời Ginny, hơi thở ngắn, thưa, phả ra từ chiếc mũi lá mía Bleck phá tan sự im lặng, lấy tờ giấy đã rọc sẵn.

- Thôi ta tiến hành đi.

Morgan nhặt ba tờ còn lại đưa cho Gypo, Kitson. Hẳn rút chiếc bút bi hí hoáy viết gì đó, cuốn tờ giấy đẩy ra giữa bàn. Ginny mượn bút của Morgan viết lên đó, đặt lá phiếu cạnh tờ thứ nhất. Bleck đã kịp viết lên tờ phiếu bằng chiếc bút ngòi vàng của mình, đặt phiếu cạnh hai lá kia.

Gypo nhìn vào lá phiếu của mình mấy giây, sau đó dùng bút chì nghĩ ngoáy mấy chữ rồi đặt cạnh các phiếu khác. Người còn lại cuối cùng là Kitson. Kitson buồn bã nhìn lá phiếu của mình. Ginny và những người còn lại theo dõi anh ta.

Morgan nói bằng một giọng giễu cợt:

- Chú mày nghĩ cho kỹ, chúng ta còn cả một đêm cơ.

Kitson ngẩng đầu nhìn Morgan, sau đó nhìn Ginny. Họ nhìn nhau rất lâu, bỗng Kitson vội nhắc chiếc bút bi của Morgan do Ginny đặt ở bàn viết vội lên lá phiếu của mình, rồi đẩy nó ra cạnh bốn lá phiếu kia. Tất cả im lặng. Morgan vơ năm lá phiếu về phía mình, mở cái thứ nhất.

- Nhất trí.

Mở chiếc thứ hai: nhất trí.

Ngón tay hăn vơ nhanh hơn, mở ba lá còn lại.

- Nhất trí... nhất trí.... nhất trí.

Morgan đưa mắt nhìn quanh bàn, cặp môi mỏng khẽ nhếch lên, hăn cười như một con chó sói cất giọng:

- Như vậy chúng ta nhất trí bắt tay vào việc. Tôi cũng tính như vậy. Mỗi người sẽ có 200 ngàn đô-la. Công việc không đơn giản, nhưng bù vào đó tiền cũng không quá ít.

Kitson nhìn qua bàn thẳng vào mặt Ginny. Cô gái ngẩng đầu trả lời Kitson bằng một ánh mắt lạnh lùng, nhưng kia, cặp mắt chột ánh lên ấm áp, Ginny cười với Kitson.

Chương II

Gần 8 giờ sáng hôm sau. Cánh cổng hãng xe bọc thép bảo hiểm vài thước, một chiếc "BUICK CENTURY" phanh lại, rồi nằm im. Hai bên đường phố rộng còn một loại xe buýt đỗ sau đêm. Chiếc BUICK chỉ chấm thêm vào bức tranh bãi đỗ xe buổi sáng một vệt mờ nhỏ. Ngồi sau lái, Morgan chụp chiếc mũ phớt da thụt xuống sát mũi.. Trên cặp môi khô, mỏng có dính điều thuốc. Cảnh y là Bleck. Cả hai ngược nhìn lên chiếc cổng gỗ cao của hãng. Trên đó không có gì ngoài một dây mạ pla-tin kéo chuông gọi cửa được đánh sáng bóng và một tấm biển chữ đỏ nền trắng:

"Hãng xe hơi bọc thép bảo hiểm - Nếu bạn cần bảo đảm an toàn cho các hàng quý khi vận tải - Bạn sẽ có ngay - Xe của chúng tôi là loại bảo đảm nhất thế giới."

- Bọn này tự đánh giá cũng khá đấy - Bleck thốt lên khi đọc hết tấm biển - Chúng ta sẽ cho chúng một vố bất ngờ - Mà có khi ngược lại cũng nên - Morgan gượng gạo nhếch mép.

- Tôi dám chắc chúng ta sẽ đoạt được một triệu này - Bleck tiếp lời. - Ginny đã nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời.

- Hừ! - Morgan cầm lấy điều thuốc trên môi, nó còn lại một mẩu ngắn nóng bỏng - Kế hoạch tuyệt đấy. Nhưng tất cả phụ thuộc vào chúng ta, phụ thuộc vào việc chúng ta thực hiện kế hoạch này. Trong toàn cục ta còn mấy khâu yếu. Ta phải lo cho Gypo, cô gái đã tính một cách quá rộng rãi. Thời gian để mở két sắt của chúng ta rất ít. Thời gian có, nhưng không nhiều. Khi bọn cảnh sát, quân đội bắt đầu lùng sục cánh ta, thì việc này càng nhanh càng tốt. Gypo sẽ phải làm việc một cách cường bách và rất căng thẳng. Hẳn lại không quen làm như vậy, có thể lúc đó hắn sẽ điên lên, thần kinh không điều khiển được nữa.

- Vì công việc chung, chúng ta bắt Gypo phải làm việc. Cũng không cho phép hắn lên cơn thần kinh, - Bleck chêm vào - Để hắn cho tôi. Càng suy nghĩ tôi càng thấy chúng ta phải bận tâm về hai tay này. Nếu chúng trở mặt, thì sự nghiệp của cánh ta đi tong.

Morgan nhún vai.

- Công việc như vậy là rõ rồi. Nhưng cậu cũng phải bình tĩnh. Vì thực ra những chú đại bàng non nớt của chúng ta trong những việc đơn giản hơn vốn đã hay run rời cơ mà.

- À mà cô bé hình như không sợ gì thật.

- Thực tế là như vậy.

- Nhưng cô ta là ai, Frank?

Morgan nhún vai:

- Cô ta không ở thành phố này, có lẽ Ginny ở một toán cướp nào đó.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, - Bleck nhìn đồng hồ - Anh biết không, tôi không tin rằng cô gái tự nghĩ ra được kế hoạch này. Vì thực ra những cô gái ở lứa tuổi này chưa thể tính toán được những tình huống chi tiết của kế hoạch. Tôi sẽ ít ngạc nhiên hơn nếu biết được toán cướp mà cô gái rời bỏ, toán đó đã tính chuyện cướp xe, nhưng có lẽ không đủ sức, và Ginny hoặc đã có bản kế hoạch, nên quyết định bỏ đi. Phải theo dõi cô bé Frank ạ. Nhờ bọn kia cũng lao vào vụ này với cánh ta và được cuộc thì hồng bát.

- Hừ! - Morgan hất mũ ra sau gáy, cau mày. - Tôi cũng đã nghĩ về điều đó, nhưng phải liệu. Trước thứ sáu chúng ta không làm gì được, phải kịp thời chuẩn bị. Máy giờ rồi?

- Đúng 8 rưỡi.

- Xe buýt tới bây giờ đây.

- Đúng thế.

Họ nhìn ra bến chờ xe buýt, mấy người đang đứng đó.

- Ôi Ginny, cô bé ăn mặc rất mốt, phải không Frank? - Qua tấm kính trước Bleck nhìn thấy Ginny - Tấm thân tuyệt vời và bộ ngực rất Mỹ.

Morgan lặng đi, ánh mắt độc ác của hắn nhìn thẳng vào Bleck.

- Nếu như cứ giữ mãi cái ý nghĩ vớ vẩn ấy thì hãy nghe đây. - Bằng cái giọng khàn khàn, Morgan tiếp tới - Hãy để cho Ginny yên. Đây là mệnh lệnh, không phải trò đùa. Cô ta sẽ cùng chúng ta tiến hành mọi công việc trong khoảng hai tuần lễ liên tục hoặc hơn thế. Chúng ta không được gây chuyện khó dễ. Cô bé sẽ gần chúng ta suốt trong những ngày này. Ta không cho phép một ai có một hành vi trắng gió lúc này. Công việc là công việc, chúng ta phải nhất trí điều đó ngay từ đầu.

Bleck nhướn lông mày tùm tùm:

- Hay là anh định giành lấy cô ta đấy, hả Frank?

Morgan lắc đầu:

- Im đi, công việc là công việc. Rất rắc rối khi dính vào chuyện trai gái. Hãy nhớ rằng không được ve vãn cô ta. Nếu như ai có ý định làm gì đó đối với Ginny, ta sẽ cho một viên đạn vào bụng kẻ ấy.

Bleck bắt gặp cái nhìn lạnh, độc ác của Morgan, cố gượng cười:

- Thế anh đã nói điều đó với Kitson chưa? Hãy quan tâm đến hắn. Hôm qua hắn nhìn như thôi miên con bé như con bò tót theo dõi tấm vải đỏ trong tay người chiến sĩ đấu bò.

- Phải theo dõi cả bọn các anh ạ. Anh và Gypo cũng chả lương thiện gì trong lĩnh vực này.

Mắt Bleck ánh lên tức giận.

- Hôm nay hình như anh hơi ấm đầu hay sao ấy, Frank ạ?

Morgan chồm lên định nói tóm cổ Bleck, cùng lúc đó một chiếc xe buýt tiến lại.

- Kìa chiếc xe buýt! Chú ý có hai người xuống xe.

Chiếc xe buýt dừng lại ở bên, từ trong xe có hai người bước xuống. Một người nhỏ bé, gầy. Người thứ hai cao khoảng một mét tám mươi, cân đối, vai rộng bụng thon. Anh ta mặc đồng phục của hãng xe bọc thép: áo blu-đông, quần bò màu xanh, bên thắt lưng có bao súng lục. Chiếc mũ lưỡi trai trên đầu có huy hiệu sáng bóng, đôi giày đánh bóng loáng như được quét một lớp sơn

bóng. Anh ta bước nhanh quả quyết, các động tác như những động tác của vận động viên khi luyện tập. Cả hai người ngồi trong chiếc BUICK thấy người thanh niên đó với tay giật chuông.

Bleck hỏi:

- Hẳn đây ư?

- Ừ! - Morgan liếc mắt nhìn người đó. - Đây là Dirkson còn Thomas đi xe sau.

- Mẹ kiếp, rất khỏe! - Bleck đem vào, hẳn thấy lo ngại cái thân hình vạm vỡ của người vệ sĩ. - Hẳn sẽ nhanh như con báo, quả không phải tay kém cỏi. Hãy nhìn cái cằm ấy thì thấy.

Dirkson quay mặt hờ hững nhìn về phía chiếc BUICK nhưng như không thấy chiếc xe. Trông mặt anh ta chỉ độ 25, 26. Anh ta không đẹp trai lắm, nhưng nhìn nét mặt đã thấy được sức mạnh cùng lòng dũng cảm với tính ngang bướng.

- Ginny chắc chắn phải khử tên này, - Bleck lăm bắm bông cảm thấy bấp thịch nhột nhạt. - Không hiểu cô bé đã tận mắt nhìn thấy Dirkson lần nào chưa?

- Hôm qua cô ta đã nhìn thấy hẳn. Dirkson không làm cô ta sợ, cô ta nói rằng sẽ thu xếp được tên này.

Cánh cửa gỗ hé mở, Dirkson bước vào trong, cánh cửa khép lại.

- Tay này rất nhanh nhẹn, kiên quyết, nó sẽ chả sợ gì hết. - Bleck bực bội nhận xét. - Hẳn sẽ không đầu hàng, không thỏa hiệp. Frank sẽ phải khử hẳn.

- Đây là việc của anh, nếu như Ginny không thu xếp được công việc. - Morgan nhìn Bleck. - Còn tôi sẽ liệu tay lái xe. Anh sẽ nấp ở bụi cây với cây súng, khi Dirkson rời xe anh phải luôn xê máy ngắm theo hẳn, sẵn sàng nổ súng khi cần thiết. Rõ chứ Ed.

Bleck gật đầu một cách khô khan:

- Rõ rồi, tôi sẽ phải khử tay này.

- Lại một xe nữa đến kìa, Thomas, hẳn đây.

Thomas, người lái xe, trông cao lớn, cặp mắt luôn mở to, chiếc cằm ngắn hơi lẹm, hàm răng sít luôn ngậm chặt. Cũng như Dirkson, anh ta gọn gàng khỏe mạnh nhưng lớn tuổi hơn, trông mặt khoảng ba mươi, ba ba. Thomas trông rất tự tin, điều đó đã tác động đến Morgan khi nhìn Thomas hẳn cau mày.

- Mẹ khi, lại thẳng trời đánh này nữa. - Hẳn tỏ ra bức tức. - Bọn ở hãng này đã chọn những tay sừng sỏ để giao chiếc xe quái đản kia, có lẽ là như vậy. Bleck nhỉ? Với bọn này ta không thể đùa cợt. Thằng Thomas này cũng đến phải ăn đạn thôi. Hẳn sẽ không đầu hàng, chúng ta không nên hy vọng điều đó.

Bleck lấy mũ lau trán, tim hẳn đập thành thạch, đứt đoạn. - Nếu sa cơ lỡ vận thì cả lũ phải lên ghế điện, Frank ạ. - Hừ, hãy nghĩ đến một triệu đô-la. Riêng ta thì nghĩ rằng ở tuổi 42 mà đã phải ngồi tù ngót 20 năm, thời gian được tự do, thì cũng chỉ hơn ngồi tù một ít. Cái tồn tại duy nhất trên đời này là tiền. Không có tiền. Không có tiền, anh là con số không, có tiền sẽ là ông, đó là một sự tính toán đơn giản chính xác. Với 200 ngàn trong tay, thì cuộc sống sẽ chả đến nỗi nào. Nếu không có tiền thì sống ẽnh ra đây cũng coi như chết rồi. Đây, tôi hiểu vấn đề nó là như vậy. Cho nên, không kẻ nào, kể cả tay vệ sĩ, lái xe thông mình và ghê gớm kia, cũng không làm tôi chùn bước, chỉ cần chúng ta có lòng dũng cảm và hành động thông minh một chút. Mà cũng có thể thất bại, nhưng hãy tự hỏi xem, hôm nay chúng ta sống ra sao? Ai quan tâm đến cuộc sống của chúng ta? Nhưng nếu chúng ta mỗi người có 200 ngàn thì sẽ đổi mới, chỉ lúc đó chúng ta mới thực sự làm người. Riêng ta đang cố gắng trở thành con người, và anh cũng vậy, phải không Bleck?

Bleck chụp mũ lên đầu.

- Tôi và anh đều nhất trí như vậy. Nhưng anh biết không, tôi cảm thấy Kitson và Gypo nhất trí với chúng ta chỉ vì có Ginny, có lẽ chúng không muốn bị cô bé cho là hèn kém, vì vậy đã đồng ý vụ này.

- Với tôi thế là đủ. Dù sao họ cũng đã đồng ý làm vụ này. Bây giờ cả hai không còn chỗ để tháo lui. Và chúng ta phải giữ lấy họ.

Bleck gật đầu.

- Rõ rồi, nhưng tôi muốn hỏi thêm để chuẩn bị, ta phải có tiền, khoảng hơn 2000 đô-la. Hôm qua tôi đã bỏ lỡ một cơ hội. Vậy trong lúc này ta kiếm đâu ra tiền bây giờ?

- Sẽ phải có một kế hoạch đột xuất. Tôi sẽ kiếm một nơi kha khá, dễ ăn, để khỏi vỡ việc lớn. Vụ này phải gọn nhẹ, miễn sao bọn cảnh sát không bám được cánh ta.

Bleck gạt tàn thuốc.

- Trạm nạp xăng dọc xa lộ số 10 có được không? Trạm đó ở bên trái, khi ta đi Kitson ạ!

- Ừ chỗ ấy cũng được, có thể sẽ đến 2000, chứ chả chơi, nhưng sẽ tìm một chỗ im ắng hơn, ở xa trục đường. Tôi đang nghĩ về quán cà-phê đêm ở đường Madak, sau khi tan buổi biểu diễn ở rạp hát, quán luôn đông khách. Mọi người đều có tiền. Nơi đó có thể kiếm ra hơn 2000 đô-la, mà lại dễ ăn, việc đó không có gì là khó, tôi sẽ suy nghĩ thêm chi tiết.

Bleck bĩu môi:

- Frank này, khéo mà hồng ăn đấy, chả may kẻ cướp lại gặp anh hùng thì khốn.

- Nhưng đây là một lần tập dượt bổ ích, - Morgan nhếch mép danh ác, - mà hai tay trong cái xe quý giá kia sẽ tỏ ra là những anh hùng. Vì vậy chúng ta phải chuẩn bị. Nếu tốt số sẽ có khoảng 3000 đô-la. Ta sẽ đưa cô gái theo, thử coi thần kinh của Ginny đến đâu, chúng ta kết hợp tìm hiểu khả năng của Ginny.

- Những ai sẽ tham gia vụ này?

- Kitson lái xe, ta và anh gí súng vào khách đêm, Ginny thu tiền.

- Thế Gypo lại thành thợ ư? - Bleck nhếch mép.

- Ed, sao anh cứ luôn kỳ kèo so bì với Gypo? Trong việc này cánh ta không cần đến hẳn. Gypo là chuyên viên kỹ thuật của cánh ta. Với những việc như thế này hẳn không có khả năng, điều đó anh rất rõ. Hẳn sẽ mở két cho chúng ta. Không một ai trong bọn ta có thể làm được điều đó, vì vậy chỉ trao cho hẳn những công việc chính, rõ chưa?

Bleck nhún vai:

- Ừ, rõ như ban ngày. Có nghĩa là trong những ngày này tôi sẽ còn phải học hỏi thêm. Bọn ta còn phải kiếm một moóc nhà.

- Ở Marlow có cửa hàng bán các loại moóc nhà. Khi chúng ta có tiền, ta sẽ chỉ cho Kitson và Ginny, họ sẽ nói là mua moóc nhà cho tháng trăng mật.

Bleck nhếch mép, tinh quái.

- Mà hãy cẩn thận, không thì thằng Kitson sẽ làm tháng trăng mật thật cho mà xem.

- Im đi, - Morgan giận dữ - công việc rối tinh lên đây mà lại luôn lèo chuyện trai gái. Ta nhắc lại lần cuối hãy nhớ lấy, Ed ạ: Ta không thể chịu được những chuyện chim chuột này. Kitson trẻ nhất trong bọn ta, hẳn sẽ đóng vai anh chồng, đó chỉ là cái vỏ, nhưng hẳn định làm thật thì ta sẽ cho Kitson biết tay.

- Thế còn Ginny? Cô bé đã biết ý của anh trong vụ này chưa?

Morgan thở dài, rít lên cái giọng đanh ác:

- Ta đã hình dung được vấn đề này. Khi gặp cô ta, ta đã kịp nhận thấy cả ba các anh nhìn Ginny bằng con mắt thèm khát. Ta đã nói với Ginny: nếu như cô có chuyen ỡm ở gì đó, ta sẽ đuổi cô ra khỏi nhóm. Thế anh có biết cô ta trả lời như thế nào không? Nghe đây, ngay anh cũng vậy, không nên hy vọng Ed ạ, tuy anh rất sừng sỏ về khoản này. Con mèo con đó chỉ quan tâm đến một thứ, đó là tiền, đó là cái cô ta cần, vì vậy hãy xua đuổi ý nghĩ ngu ngốc ấy đi, Ed ạ. Tiền đối với Ginny là tất cả. Nếu như Kitson muốn ve vãn cô ta, hẳn sẽ ăn đạn vào sọ. Anh và Gypo cũng không tránh khỏi hình phạt như vậy. Hãy nhớ lấy điều đó. Ta cấm mọi chuyen mèo mỡ.

Bleck cười lớn, bằng giọng giễu cợt:

- Thế đấy, chúng ta hãy ghi nhớ - Cấm không được mèo mỡ...

Những ngón tay to, lạnh của Morgan chộp lấy cổ áo Bleck, nắm lại. Bleck cứng người trong bàn tay sắt, hẳn hoảng hốt ngẩng đầu, bắt gặp cặp mắt sáng quắc của Morgan, Morgan dẫn từng tiếng.

- Ta không đùa với người. Với ta, đây là niềm hy vọng lớn để thoát khỏi cảnh tù tội. Cả đời gần như ta đã phải ngồi trong tù. Việc này rất hệ trọng. Ta sẽ không bỏ qua nếu như mày giờ trò đùa cáng với con bé Ginny mới 20 tuổi ấy. Hãy nhớ rằng thời này có một không hai. Ta không cho phép bất cứ một ai trong bọn anh vì cái trò con mèo mà phá hỏng vụ này, hiểu chưa? Súng ta luôn sẵn sàng nhắm đạn vào những tay phạm quy ước này.

- Frank, anh điên hay sao đấy? - Bleck cố gượng cười - Có nghĩa là anh cấm bọn tôi trong thời gian này không được làm tình.

Morgan nói thả cổ áo Bleck, mùi thuốc lá quện lấy Bleck. Morgan nói nhỏ:

- Hãy gắng chịu lúc này.

Một sự im lặng vụng về kéo dài. Bleck và Morgan đều lung mung suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra. Bleck chủ động đấu đũa, hãnh nói băng quơ:

- Này, không hiểu chiếc BUICK này có kéo được moóc nhà không? Hình như moóc nhà cũng rất nặng đấy.

- Kéo được! - Morgan ưỡn người trên ghế, vắn mình trả lời, các ngón tay khê gõ nhịp trên tay lái - Nó cũng không to quá khổ đâu. Khó nhọc nhất là nửa tiếng đầu tiên, trong khoảng thời gian này chúng ta phải thoát khỏi đoạn "cổ chai", càng xa càng tốt, sau đó sẽ thành thơi hơn. Ed này, anh phải kiểm tra thật kỹ phần máy của xe, kiểm tra hết sức cẩn thận và có lương tâm, vì nếu xe hỏng máy khi chúng ta đang chở chiếc xe mang tiền kia thì bao công sức đều tan ra mây khói.

- Hãy yên tâm, Frank ạ, tôi sẽ làm việc này rất cẩn thận. Cũng phải kiếm cho Ginny một xe ô-tô, lúc nào ta sẽ làm việc đó?

- Hai ngày trước khi nhổ neo, cậu và Gypo phải gia công một biển số mới, hãy nhắc Gypo sơn cho đẹp, làm cho nó có dáng một chút...

Bỗng Bleck hích cùi chỏ ra lệnh cho Morgan, cánh cửa gỗ của hãng xe bọc thép mở toang.

- Nhìn kìa!

Từ trong công một chiếc ô-tô từ từ đi ra, đây là lần đầu cả tụi tặn mắt trông thấy chiếc xe nên mở to mắt như cố bắt trí nhớ phải chụp cho hết những chi tiết của chiếc xe huyền thoại kia.

Đối với Bleck, thật đáng ngạc nhiên vì chiếc xe quá nhỏ bé trong trí tưởng tượng của y, chiếc xe phải to hơn thế nhiều. Toàn xe bọc một lớp thép từ trên xuống dưới kể cả buồng lái, qua kính cả hai nhìn rõ Thomas và Dirkson. Dirkson ngồi ngay ngắn, mặt hướng về phía trước, Thomas một tay giữ lái điều khiển chiếc xe nhẹ nhàng như muốn nói với mọi người rằng anh ta sinh ra để lái xe. Tay còn lại đặt lên nửa trên của tay lái. Thomas đưa chiếc xe vào dòng xe cộ trên đường lớn. Morgan nổ máy cho xe đi theo, cách chiếc xe của Tomas hai xe, nhưng nhìn vẫn rõ. Qua chiếc "Lincoln" phía trước Bleck cố gắng nhìn chiếc xe kỹ hơn.

- Tôi cứ nghĩ rằng nó lớn hơn nhiều, mà có lẽ thép được bọc cho toàn xe.
- Có thể.
- Có lẽ cũng không cần phải bọc cho toàn xe, mà trông nó nhỏ thật.

Morgan thấy chiếc "Lincoln" rẽ ngang, hấn liền nhấn ga cho xe vượt lên thế chỗ, trước mặt cả hai là chiếc xe, đầu thấp, phần sau cao hơn, cả hai nhìn rõ hàng chữ in trên cửa sau: "Hãng xe bọc thép." "Trước mắt các ngài là chiếc xe - kết vững chắc nhất thế giới. Nếu các ngài cần vận chuyển hàng quý giá, hãy tìm đến với chúng tôi. Chúng tôi xin bảo đảm an toàn và vận chuyển nhanh chóng theo ý muốn của quý khách."

Nhìn chiếc xe bọc thép lao nhẹ nhàng trong dòng xe buổi sáng, Bleck thấy nặng nề, khó thở nhất là khi nhận ra phần sau của xe chở như một khối thép vuông vắn có gắn bánh xe, hẳn có cảm giác phía trong cái khối thép chuyển động kia nắm giữ tương lai và cũng nắm giữ những lý do đó để đe dọa cuộc sống của cả bọn.

Morgan đột nhiên nhắc:

- Chú ý bên phải!

Bleck đưa mắt.

Chiếc mô-tô của thanh tra giao thông thuộc lực lượng cảnh sát tăng ga vọt lên trước lòng đường.

- Bắt đầu từ lúc này, tay cảnh sát kia sẽ kèm chiếc xe của Thomas đến địa giới thành phố. Nếu ta cứ lẻo đẹo theo chiếc xe kia, thì hẳn chẳng ngại gì mà không hỏi chúng ta muốn gì?

Morgan bỗng ngoặt đưa chiếc BUICK ra khỏi dòng xe, tiến sang đường nhanh. Cả hai nhìn theo chiếc xe chở tiền lần cuối, nó từ từ vượt lên khi được chiếc Xe mô-tô cảnh sát áp tải. Khi chiếc xe đã khuất, Bleck thở phào nhẹ nhõm.

Morgan nhấn ga cho xe chạy thẳng đến bên, hẳn dừng xe.

- Thế nào, đã nhìn rõ đối tượng của chúng ta chưa?

- Đã... Một khối thép. Nhìn bên ngoài chưa thể kết luận được. Anh có theo dõi thời gian lúc chiếc xe ra khỏi cổng hãng không?

- Đó là lúc 8 giờ 43 phút, - Morgan lấy thuốc hút. - Sau ba giờ chiếc xe sẽ đến đoạn "cổ chai". Gypo và Kitson có lẽ đã chờ ở đó.

- Khi thấy tận mắt chiếc xe cùng Thomas, Dirkson, đối với công việc đã cụ thể hơn. Anh nói đúng, Frank ạ, công việc thật nặng nề, xơi được vụ này cũng còn mệt.

- Nếu như chúng ta tiến hành công việc một cách thông minh, thì rồi mọi chuyện đâu sẽ vào đấy. Bây giờ hai ta phải ghé qua quán cà-phê đêm. Tôi muốn xem xét chúng ta làm ăn ra sao ở đó. Ta phải đi ngay, ở đấy chúng ta cũng không được để thất bại.

Bleck nheo mắt:

- Ồ, việc gì phải lo về vụ đó, hử Frank!

Morgan gật đầu, lái xe rời bến, chiếc xe từ từ đi vào lòng đường.

* * *

Vào khoảng mười một rưỡi, Kitson và Gypo đạp xe hơi đến gần đoạn đường "thắt cổ chai", cách trạm Rocket khoảng hai dặm. Kitson cầm lái. Vì Gypo không muốn đi bộ, nên Kitson cho anh xuống đoạn "thắt cổ chai" còn mình thì đưa xe vào chỗ kín đáo có nhiều bụi cây. Sau khi giấu xong xe, từ

ngoài đường không thể phát hiện được nữa, Kitson quay lại đoạn "thắt cổ chai".

Mặt trời chói chang, rọi thẳng mặt, mồ hôi bắt đầu toát ra. Kitson mặc chiếc áo sơ-mi sáng xanh màu da trời ôm bó lấy bộ ngực nở nang, cúc ngực để hở, chiếc quần bò, chân đi đôi giày thể thao. Anh bước đi nhẹ nhàng, đầu ngẩng cao, hai bàn tay to tướng buông lỏng. Kitson thấy thoải mái khi đôi chân dài và khỏe được buông thả. Vừa đi anh vừa quan sát hai bên đường đầy bụi. Khi bước những bước dài, Kitson thích thú nhìn những bấp thịch cuộn cuộn của mình. Anh lấy mũi giày đá mấy viên sỏi. Mồ hôi thấm qua chiếc áo sơ-mi. Kitson thấy đoạn đường này quả là rất nguy hiểm, dễ xảy ra tai nạn. Khi đến đoạn hẹp nhất, Kitson dừng lại quan sát. Tại đây, con đường đột nhiên hẹp lại, hai bên đường bị chẹn bởi hai tảng đá lớn, có lẽ nó lăn từ trên gò xuống, chúng làm cho hai bên lề đường cao hẳn lên. Quanh hai khối đá này là những bụi cây rậm rạp, có thể bố trí phục kích một cách kín đáo. Nhìn mãi Kitson không thể phát hiện được Gypo, mặc dù anh nhớ rằng Gypo đã kín đáo giấu mình trong bụi cây, điều đó làm anh ta yên tâm hơn, vì anh rất sợ vụ này.

Kitson hiểu rằng, trước khi Dirkson và Thomas đầu hàng thế nào cũng có người phải bước sang thế giới bên kia. Hoặc là họ hoặc trong bọn anh.

Kể từ khi Kitson bỏ vũ đài, sáu tháng nay Morgan đã nắm được anh. Chỉ có mỗi mình Morgan đã đến với Kitson khi anh bị một chàng trai thấp hơn anh, nhẹ hơn anh đến 17 ki-lô-gam đánh gục. Anh chàng kia quả đã vượt lên hơn hẳn Kitson trong lĩnh vực đấu quyền anh. Khi ông bầu đưa cho Kitson, lúc anh còn đang bàng hoàng ngồi ở phòng đợi, hai tờ mười đô-la - giá trả của trận đấu, ông ta khuyên anh nên từ bỏ vũ đài. Ông bầu bỏ đi, Morgan ngay lúc đó xuất hiện. Morgan giúp Kitson mặc quần áo, đưa anh ra xe, hẳn tự lái xe rời khỏi vũ trường, vì sau trận đấu Kitson như người mất hồn, anh mệt rũ. Tử tế hơn, Morgan còn đưa anh về nhà riêng. Khi Kitson thả mình trên đi-văng. Morgan lên tiếng:

- Đấy, chú mày thấy chưa, đó là trận đấu cuối cùng trong đời thể thao nhà nghề. Từ nay chú mày sẽ không còn phải đưa đầu ra đỡ đòn hoặc chờ để bọn

võ sĩ sùng sỏ hơn dần cho ra bã.

Kitson vừa nghe hẳn nói, vừa lết ra chiếc giường trong căn phòng nhỏ trên tầng thượng này, đó là nhà của Morgan.

Morgan tiếp tục:

- Chú mày biết không? Chúng ta có thể cùng nhau làm ăn. Ta đã thấy chú mày lái xe. Tài năng của chú mày là ở chỗ đó chứ không phải trên võ đài quyền anh.

Bọn này đã có một tổ chức không đến nỗi tồi gồm những chàng trai biết tiến hành công việc một cách nhanh gọn và tiền thu được cũng khá, ý chú mày ra sao?

Kitson lúc đó vừa tròn 23 tuổi nhưng đã mất hết hy vọng vào tương lai. Trước đó anh hy vọng sẽ trở thành vô địch thế giới về quyền anh hạng nặng. Thất bại cuối cùng vừa qua đã cho thấy rằng, điều mơ ước trên là viễn vông. Anh đã bị quăng ra sọt rác như nhiều võ sĩ quyền anh khác. Kitson hiểu ra điều đó ngay sau khi từ giã ông bầu. Bạn bè thì Kitson chả có ai, trong túi còn vòn vẹn 20 đô-la, tương lai là cái gì đó thật mờ mịt. Mặc dù vậy, khi gặp con người như Morgan, Kitson cũng rất hoang mang. Có nhiều lời đồn đại không hay về Morgan. Kitson biết rằng Morgan đã phải ngồi tù 15 năm, hẳn thường hay nổi nóng, là một con người nguy hiểm, Kitson cũng hiểu rằng rất dễ đi đời, nếu bầu vùi vào toán cướp do Morgan cầm đầu. Nhưng điều đáng sợ hơn đối với Kitson là phải bơ vơ một mình và tự mình phải lo liệu cho tương lai, vì vậy anh đã gật đầu đi với Morgan. Anh đã tham gia 5 vụ làm ăn với cánh Morgan. Nhưng cái vòng luẩn quẩn ấy cũng giúp cho Kitson một khoản kha khá. Trong các vụ làm ăn cũng chưa lần nào gặp nguy hiểm, mọi việc đều được chuẩn bị rất kỹ và cũng không hóc lăm. Kitson tự hiểu rằng nếu có công việc có hề gì, anh cũng chỉ là người chịu cái án nhẹ nhất so với đồng bọn, có lẽ chỉ từ 3 đến 6 tháng tù ngồi đối với bị can lần đầu ra tòa. Nhưng Kitson rùng mình khi nhận ra rằng: tất cả những cuộc cướp giật nhỏ đó chỉ là đợt diễn tập cho một âm mưu ghê gớm, to lớn hơn. Anh hiểu rằng Morgan không bao giờ thỏa mãn với những kết quả nhỏ mọn vừa qua. Không

trước thì sau hẳn cũng sẽ nghĩ ra một vụ, mà khi thất bại sẽ phải ngồi tù ít ra là 20 năm và hẳn cũng sẽ lôi kéo cả Kitson vào việc đó.

Trong thời gian Kitson còn có ý đồ thành công trên võ đài quyền anh, anh cũng đã được nhận vào lái xe ở hãng xe bọc thép chở đồ quý ấy. Anh làm việc ở đó tròn 10 ngày. Kỷ luật chặt chẽ của hãng đã thả Kitson. Kitson đã không đánh sạch đôi giày cho nó luôn luôn bóng sáng được như của các nhân viên khác. Khi ngồi sau tay lái, anh có tài điều khiển xe với tốc độ cao, cái đó hơn hẳn mọi người trong hãng, nhưng cái cầu thả tự do bị coi là một thiếu sót nghiêm trọng. Người ta thường xuyên nhắc nhở anh phải thật tỉ mỉ, cẩn thận. Trong các giờ tập bắn súng, người hướng dẫn luôn lắc đầu cười giễu anh. Có lẽ Kitson cũng không lấy làm ngạc nhiên khi người phụ trách đoàn xe đưa anh số tiền lương đầu tiên, rồi khuyên anh không nên đến hãng nữa. Nhưng với 10 ngày đó, Kitson cũng đủ để hiểu các chế độ của hãng, hiểu về con người và những gì ở đó tiến hành. Vì vậy anh càng thấy rõ cái ý định vớ vẩn khó tin của Morgan. Có thể ví nó như việc Morgan ngang nhiên bước lên vũ đài thách đấu với vô địch quyền anh nhà nghề Hoa Kỳ Floyd Patterson, trong tay có một trong hàng triệu tia hy vọng của sự thành công. Thật là một mớ bòng bong nực cười. Kitson hiểu rằng cả Dirkson và Thomas sẽ không ai đầu hàng hết. Nhất định sẽ phải nổ súng và ai đó sẽ bị giết. Nếu như thất bại thì ít ra là 20 năm tù, hoặc ngồi ghế điện. Vì vậy khi Morgan đưa ra kế hoạch đó cho cả toán, Kitson thấy ngay rằng công việc sẽ đổ vỡ. Anh sẽ không tham gia vụ này dù có phải lìa bỏ toán cướp của Morgan, nhưng đột nhiên cô bé Ginny lại xuất hiện.

Từ trước đến nay chưa có một cô gái nào dám ăn nói như vậy đối với Kitson, mà lại còn nhìn anh với con mắt khinh miệt nữa. Trước đây Kitson cho rằng anh ta có sức mạnh đối với phụ nữ. Nhưng khi anh bắt gặp cặp mắt chứa chất sự khinh miệt của cô gái tóc nâu kia, Kitson bỗng hiểu ra rằng cô ta không hề sợ anh tí nào. Cũng như tất cả các võ sĩ quyền anh, rất nhiều cô gái đã chạy theo Kitson. Cái sức khỏe sau thân hình vạm vỡ kia đã làm họ say mê. Rồi chỉ đến Ginny, cô bé tóc nâu kia đã làm cho anh hiểu ra rằng cái sức

mạnh mà mình vẫn kiêu hãnh không có gì ghê gớm lắm. Buổi gặp gỡ với Ginny đã tác động mạnh đến Kitson, nó làm cho anh luôn nghĩ đến cô.

Có nghĩa là vì Ginny, chỉ vì Ginny mà anh đã quyết định tham gia vụ này. Kitson cũng tự nhận ra rằng công việc ấy quá sức anh, nó sẽ dẫn tới sự đổ vỡ, nhưng bản thân không có đủ can đảm trước thái độ khinh thị của cô gái.

Đứng ở đoạn "thắt cổ chai" đưa mắt về phía các bụi cây, Kitson không tài nào nhìn thấy Gypo. Anh cất tiếng bâng quơ:

- Gypo, anh nấp rất kín đấy. Anh ở đâu đây?

Gypo rẽ bụi cây vẫy Kitson:

- Ê, chào chú mày. Tuyệt không nào? Tớ đã vừa làm việc với người vô hình. Hai đứa giống nhau như đúc, - Gypo chìa hai ngón tay mập mạp ra hiệu cho Kitson. Kitson rời đường bước về phía bụi cây có Gypo đứng.

- Một vị trí phục kích tuyệt vời, - nói xong Kitson ngồi xuống cạnh Gypo, liếc nhìn đồng hồ, - nếu như họ đi nhanh thì sau 20 phút sẽ tới đây.

Gypo vịn lưng, móc trong túi áo ra một chiếc tấm nhỏ, bật bật nó lên những chiếc răng trắng bóng và đưa mắt ngắm bầu trời xanh thẳm. - Hãy nhìn lên, trời kìa, chú mày, - Gypo hích Kitson, - Lần nào nhìn trời tớ cũng nhớ lại bầu trời ở thành phố quê hương. Bầu trời đẹp như vậy ngoài nơi đó, không một nơi nào trên thế giới có được.

Kitson nhìn Gypo. Anh thấy mến người bạn này. Trong con người có thân béo phì kia có cái gì đó gần gũi, thật thoải mái khi được làm việc cùng anh ta. Gypo khác hẳn Bleck là người chỉ thích khoa trương một cách hợm hĩnh những thắng lợi của mình đối với các cô gái, luôn luôn chế nhạo miệt thị, mọi người, thích gây chuyện và hay xô xát. Thực ra Bleck không phải là thằng ngốc, thậm chí hẳn còn là tay dũng cảm, nhưng khi hoạn nạn không thể hy vọng gì ở con người ấy. Gypo thì có thể tin tưởng. Gypo sẵn sàng đưa cho bạn những đồng đô-la cuối cùng của mình và không bao giờ hỏi anh cần để làm gì. Còn Bleck thì tự nhiên chưa bao giờ hẳn cho không ai cái gì.

- Này Gypo, thế thành phố đó ở đâu? - Kitson nằm sấp, áp bụng xuống đất, ngẩng đầu để nhìn rõ con đường. Gypo nheo cặp mắt vốn đã bé nhỏ,

nhãn chiếc mũ to bè.

- Đó là Fiesole gần Florence - Thế chú mày đã đến nước Ý bao giờ chưa?

- Chưa!

- Trên thế giới không có nước thứ hai như vậy, - Gypo tiếp lời, thở ra khoan khoái - Tớ đã xa nó đến 20 năm nay. Lâu quá rồi còn gì. Thế chú mày có biết nếu có số tiền đó tớ sẽ làm gì không? Sẽ rời ngay khỏi nơi này, lấy vé hạng nhất và lên tàu thủy về Ý. Tớ sẽ mua ngay một chiếc thuyền của hãng "Alfa Romeo" và chèo đi lại trong vịnh Fiesole. Bà mẹ già của tớ sẽ sững sờ vui sướng. Tớ sẽ mua một ngôi nhà nhỏ trên đồi, từ đó có thể nhìn rõ Florence. Như Frank đã nói, mà cũng rất đúng: "Cả thế gian sẽ nằm gọn trong túi" sẽ như vậy đấy. Trong túi tớ sẽ chứa cả thế gian.

Kitson im lặng, vừa nghe anh vừa nghĩ: "Nếu như công việc không đổ vỡ, nếu như bọn mật thám không tóm được anh trước lúc xuống tàu, ừ thì...".

Gypo liếc nhìn Kitson và hỏi:

- Đây, thế chú mày sẽ làm gì với số tiền đó? Chú có nghĩ về việc này không? Kế hoạch khi có tiền là gì?

Kitson im lặng nghĩ thầm: "Thật ngây thơ như đứa trẻ vậy". Anh trả lời:

- Tôi còn chờ, khi nào có nó trong tay đi. Cũng quá sớm, nếu vạch ra các kế hoạch cho mình. Mà chắc gì bọn ta sẽ nuốt được vụ này.

Mặt Gypo sầm xuống:

- Kitson ạ, chú mày hiểu không, nghĩ ra các kế hoạch - đó là một việc quan trọng nhất trong cuộc sống. Cũng có thể chả làm gì được với kế hoạch đó. Cũng có thể một phần nào đó của kế hoạch không thực hiện nổi và có khi cả kế hoạch quả là một việc tuyệt diệu! Dù không được một cái gì, nhưng nếu dùng một cái lần này bọn mình lại trúng thì sao? Hai trăm nghìn đồng! Một con số quá lớn, tại sao lại không nghĩ cách sử dụng nó.

Kitson nhún vai:

- Đúng như vậy, tôi cũng đã nghĩ về việc này, nhưng bọn ta đã lấy được số tiền đó đâu cơ chứ.

- Hãy khoan, tớ sẽ tranh luận với chú mày, - Gypo lấn ngón tay to mập vễ lên cát, sau đó lại xóa đi, - chú mày sẽ mua một chiếc ô-tô to. Thấy chưa nào? Trong đời, tớ chưa thấy có chàng nào lái xe cừ như chú mày. Chú mày cần có một chiếc xe có tốc độ cao và to. Sau đó sẽ kiếm một cô gái. Như vậy là có xe ô tô và có gái. Làm sao mà tránh được cái cảnh cám dỗ ấy. - Gypo lắc đầu mỉm cười. - À mà này, chú mày tính sao về cô bé Ginny? Một món hàng quý đấy nhỉ? Chú mày nghĩ gì? Một thân hình tuyệt đẹp. Chú mày biết không, cái đẹp của một cô gái Ý là như vậy đấy. Hồng rộng, lưng thắt và chắc lặn dưới tấm áo ngoài. Đối với tớ, cô ta quá trẻ, nếu không tớ cũng thử tỏ tình. Còn với chú, cô ta thật là hợp đôi. Chú đừng cố chấp những gì do bức tức Ginny đã nói ra. Người con gái có thân hình như Ginny là thần tượng của tình yêu đấy. Cô ta sẽ dần hòa với chú, tất cả những hành động nóng nảy, cái nhìn khinh thị, giễu cợt đều chả có ý nghĩa gì hết. Điều chủ yếu với chú là tấm lòng của Ginny.

Kitson lắng nghe, mặt trời nóng bỏng làm anh rát cổ anh. Đối với người khác có lẽ anh đã bắt phải im miệng, nhưng với Gypo thì khác. Gypo nói những điều anh ta nghĩ, còn Kitson lắng nghe, nhưng cũng bắt đầu nghĩ về Ginny. Mà chưa chừng Gypo đúng cũng nên. Có thể nàng sẽ là hiện thân của tình yêu. Nhưng khi chợt nhớ lại đôi mắt lạnh và lãnh đạm như màu nước biển, Kitson choàng tỉnh. Gypo vẫn tiếp tục với cái giọng pha âm Ý, anh ta ngẩng lên để nắng rọi thẳng vào mặt.

Kitson lấy tay xoa mặt.

- Thế còn anh, Gypo, tại sao anh lại đồng ý tham gia vụ này.

- Ở Ginny có cái gì đó bắt tớ phải tin cô ta. Khi Ginny bước vào phòng, một cô gái... chú mày cũng thấy đấy, cô ta đã trình bày kế hoạch của mình, tớ cảm thấy tớ tin cô ta. Khi Frank thuyết phục chúng ta, tớ nghĩ rằng không thể đồng ý với hắn. Nhưng sau khi Ginny vào phòng, chả hiểu vì sao chính cô ta đã buộc tớ phải tin vào kế hoạch. Tớ bỗng nghĩ ngay đến việc sử dụng số tiền đó. Nghĩ ngay đến sự vui mừng của bà mẹ mình khi tớ lái chiếc Alfa Romeo và mặc bộ com-lê sang trọng... tớ đã nghĩ - "Bỗng nhiên tất cả những gì mình mơ ước thành sự thật ư?".

- Đúng, ở Ginny có cái gì đó, tôi cũng tin cô ta - Kitson nói, anh không đủ bản lĩnh để thú nhận với Gypo là anh không giữ nổi lòng can đảm trước cái nhìn khinh thị của Ginny nên anh đã tán thành tham gia vụ này. Cho đến bây giờ Kitson vẫn không tin vào thắng lợi cuối cùng. Đó là một công việc rất phức tạp, quá sức của cả bọn. Anh hiểu rất rõ điều đó. Kitson bỗng cảm thấy thương anh chàng Gypo mơ mộng thật thà này. Đấy rồi xem, ý đồ rõ ràng sẽ thất bại.

- Thật là nực cười, Kitson nhỉ? Ginny trông thì trẻ người, ấy vậy mà cô ta đã có những ý đồ rất sắc sảo. - Nét mặt Gypo đang vui bỗng im bật, anh ta ngẩng đầu ngơ ngác. Đôi mắt nhỏ thoáng vẻ sợ hãi.

Kitson thấy vậy hỏi:

- Anh làm sao thế?

- Tôi nghe thấy, - anh ta chăm chú lắng nghe, nét mặt sợ sệt, - hình như có con rắn đang bò về phía ta.

- Hừ, rắn à? Làm gì có. Rắn không bao giờ lại gần người, - Kitson gắt, anh muốn Gypo tiếp tục nói về Ginny - Đối với anh, cô gái ấy bây giờ là quan trọng. Gypo vẫn thấp thỏm, tấm thân đầy đà của anh ta như hóa đá.

- Có lẽ ở chỗ này có rắn. Nói thật với chú mày tớ rất sợ rắn, tớ cảm thấy có rắn, mà có lẽ thật đấy, Kitson ạ. - Kitson cau mày, xoay người nhìn về phía Gypo chỉ.

- Làm gì có, Gypo, - Kitson bực mình vì Gypo đã thay đổi câu chuyện, chả có con rắn nào động đến anh nếu không động đến nó.

- Cậu em mình đã bị rắn cắn chết, Gypo nói run run, - nó cũng nằm như mình thế này. Một con rắn không biết từ đâu bò đến và mổ vào mặt nó. Thằng bé chết ngay, mình không kịp bế nó về nhà. Nó vừa tròn mười tuổi. Nó còn quá nhỏ, da ngăm đen trông mũm mĩm đáng yêu. Con rắn đó...

- Mẹ ơi! - Kitson ngắt lời. - Tại sao cứ bắt tôi phải nghe về thằng em khốn khổ của anh thế? Ừ thì nó bị rắn cắn. Điều đó có thể xảy ra với bất cứ ai. Thôi đừng kể lể về việc ấy nữa.

Gypo ngẩng đầu bực bội nhìn Kitson.

- Nếu đó là em của cậu, thì cậu sẽ không bao giờ nói như vậy. Còn mình thì không bao giờ quên được. Bây giờ, cho đến chết mình vẫn sợ loài rắn.

- Tại sao ta lại phải luẩn quẩn với chuyện con rắn? - Kitson tức giận - Bọn mình đang nói về Ginny. Tại sao lại chen cái chuyện thằng em anh và con rắn vào đây?

- Tôi nghe thấy...

- Nghe thấy. Thấy cái gì? Hãy bỏ cái kiểu ấy đi Gypo, anh nghe thấy chưa?

Gypo định trả lời nhưng anh ta suy nghĩ rồi im lặng. Họ nằm im lặng hồi lâu. Bỗng Gypo nhìn thấy một vầng bụi từ xa, hích Kitson và chỉ ra phía đường.

- Có lẽ chúng đến đây!

Kitson ngẩng đầu nhìn lên phía đường rẽ, bỗng thấy họng nghẹn lại. Anh ấn vai Gypo, bắt đầu nằm sấp xuống đất và thì thầm: "Đúng là họ đây!". Cả hai nằm bất động, theo dõi chiếc xe từ từ tiến lại đoạn "cổ chai". Điều bất ngờ đối với cả hai là chiếc xe lao rất nhanh, cuốn tung bụi. Đến sát đoạn thắt "cổ chai" nó giảm tốc độ và đi thận trọng hơn. Kitson liếc đồng hồ ghi nhớ thời gian khi xe đến đoạn "thắt cổ chai". Một vài giây sau họ có thể nhìn rõ hơn người lái xe và tay hộ vệ - Cả hai có vẻ oai nghiêm, - sau đó chiếc xe đi sát qua chỗ hai người nằm. Gypo đưa mắt như để cố ghi nhận vào đầu các chi tiết của xe. Cả hai nhìn rõ chiếc xe ngoặt rẽ và biến sau lớp bụi dày, và họ ngơ ngác vụng về nhìn nhau. Gypo lên tiếng:

- Hừ, chiếc xe! Có lẽ cậu nhìn rõ cả hai đứa trên xe chứ? Lạy chúa tôi! Họ là những người gang thép!

Kitson đã quan sát kỹ người lái xe và người hộ vệ khi chiếc xe chạy sát qua. Anh hiểu rõ cả hai và đã trình bày với Morgan về họ, nhưng chỉ lúc này khi thấy cả hai sau lớp kính xe bọc thép, Kitson mới hiểu rõ thêm rằng sẽ rất khó thuyết phục hai người này. Bàn tay lạnh ngắt của sự sợ hãi đã chặn ngang cổ Kitson, khi anh nghĩ đến việc phải thanh toán hai đồng nghiệp cũ.

- Sao, anh lại sợ rồi à? - Kitson nói ra vẻ tự nhiên thoải mái. - Anh sẽ không phải đối đầu với họ. Họ là những chàng trai gang thép. Thế thì sao nào? Còn chúng ta, theo ý anh là những người như thế nào? Hay là những ông phỗng như Ginny nói.

Gypo mỉm cười lắc đầu:

- Thật khủng khiếp, nếu phải đối đầu với những tay này, rất nguy hiểm. Rất may là tớ không phải đọ súng với họ.

Kitson rút quyển sổ ở túi ra ghi lại thời gian xe đi qua "thắt cổ chai".

- Chả ai cần đến anh trong việc đọ súng. - Kitson ngắt lời. - Morgan và Bleck sẽ thu xếp với hai người này.

- Cả cô Ginny nữa, - Gypo thêm vào, - cô bé sẽ là người vất vả nhất. Hãy tưởng tượng xem, này nhé, một cô gái như vậy, chú mày có nhớ Ginny đã trình bày đoạn này và nói, nếu như tay vệ sĩ có ý định cướp súng thì cô ta sẽ nổ súng. Chả nhẽ Ginny sẽ làm như vậy?

Kitson cũng đang nghĩ về việc này, nhưng không biết có nên tin lời Ginny không, anh chợt nhớ đến đôi mắt xanh của Ginny, cau mày nói:

- Có trời mà biết được. - Anh đứng dậy đi ra phía đường. - Ta đi thôi. Thế còn anh sẽ làm gì với cái két ấy? Liệu anh có mở được không?

- Frank nói rằng tớ có thể làm việc trong vòng ba bốn tuần lễ. - Gypo trả lời. - Để chắc chắn, cứ đưa cho mình các dụng cụ thật tốt. Trong vòng bốn tuần, mình sẽ mở bất cứ cánh cửa nào. Cho dù các cánh cửa vững chắc đến mấy, chỉ cần có thời gian là mở được hết. Frank đã hứa sẽ cho ba đến bốn tuần, với mình như vậy là quá đủ.

- Đó là điều Frank nói, - Kitson nhìn Gypo. - Nếu như tình huống khẩn cấp, có chuyện gì đó không ổn, cần gấp rút xong việc thì anh sẽ xoay xử như thế nào với cái két thép ấy?

Khuôn mặt to của Gypo bỗng sầm lại:

- Chú mày định dọa tớ đấy à? Morgan đã nói là có từ ba đến bốn tuần. Ta hãy cứ biết những gì Frank đã hứa. Nếu không có ư, lúc đó công việc sẽ khó khăn. Ngay cả chú mày hay bất cứ ai dù không biết các công việc liên quan

đến kim loại hoặc các loại khóa cũng hiểu rõ điều đó. Tớ cần phải làm việc yên tĩnh, không vội vã, tất nhiên cần cả thời gian dự phòng nữa. Loại kết này không thể mở một cách nhanh chóng.

Kitson thấy chả cần lắm lời trong chuyện này, quay về phía Gypo anh nói:

- Tôi đi lấy xe. Anh chờ tôi ở đây.

Gypo buồn rầu nhìn theo bóng Kitson. Sau đó anh nghĩ về cô gái với cặp mắt lạnh lùng, lãnh đạm màu nước biển, nhớ lại cái nhìn thách thức của nàng đối với anh chàng Kitson đã làm cho anh thêm tin tưởng. Gypo xòe bàn tay che nắng, anh nghĩ:

"Ồ, việc gì phải ồn ào nhỉ. Frank đã nói rằng mọi việc sẽ diễn ra một cách bình thường. Cho đến hôm nay mọi việc vẫn diễn ra theo như dự kiến. Ginny đang tin tưởng ở thắng lợi. Còn bản thân Gypo này nhận một phần việc không phải là quyết định. Việc của anh là mở cửa két thép, vả lại Frank đã hứa cho từ ba đến bốn tuần. Bất kể ai đã làm nghề thợ sắt, đã làm quen với các loại khóa, trong khoảng thời gian như thế đều có thể mở bất cứ loại khóa nào!"

Chiếc xe bọc thép chở tiền đã đi qua đoạn "thắt cổ chai" để đến trạm Rocket. Cả người lái xe và vệ sĩ đều không thể ngờ rằng có người đang theo dõi họ, ghi lại thời gian xe đến đoạn đường này.

Chiếc xe tiếp tục thực hiện nốt nhiệm vụ trên đoạn đường còn lại, đằng sau nó là một đám bụi màu trắng.

Chương III

Morgan dặn mọi người tập trung vào lúc 8 giờ, riêng Bleck đến sớm hơn. Hắn bước vào quán bia "Lu Strieger" lúc 7 giờ 45 phút, vì một lý do đơn giản - đồng hồ của y hơi nhanh. Bleck qua phòng giải khát ồn ào đông người nơi Strieger, một tay gốc người da đỏ béo tốt, đang theo dõi bàn bi-a. Bleck hít hà:

- Này Lu, có ai trên đó không?
- Không, cửa không khóa, uống gì? - Strieger quay mặt lại phía Bleck.
- Whisky, - Bleck trả lời, khi Strieger rót cho hắn, Bleck bước đến góc phòng ngồi xuống, hít mũi ra sau gáy, lấy tay nới cà-vạt.

Bleck thấy không vui. Ý định cướp ở quán cà-phê của Morgan không hay ho gì, nhưng hắn phải chấp hành. Con đường đưa Bleck vào đời tốt đẹp hơn nhiều so với ba người cộng sự kia. Cha hắn, chủ một tiệm buôn khôn ngoan đã cố cho con học hành đến nơi đến chốn, ông cụ muốn thằng con mình trở thành bác sĩ. Nhưng học hành đối với Bleck dần đã trở thành gánh nặng. Học được vài ba năm ở trường đại học hắn bỗng phá ngang, bỏ nhà đi làm đại diện cho hãng buôn bán xe hơi. Cũng trong môi trường ấy hắn trở thành một "Don Juan" thực sự. Khi đã có ý định, hắn chưa bao giờ thất bại trong việc chinh phục đàn bà. Cùng với quan hệ tự do ấy tất nhiên phải tiêu nhiều tiền hơn so với số thu nhập, và khi các khoản nợ không thể trả được hắn đành đánh nước thò tay vào két của công ty. Số tiền thụt két lên đến khoảng 4000 đô-la. Khi đó, Bleck còn đại dốt định xóa dấu vết, nhưng khi cảnh sát bắt được hắn cùng số tiền biến thủ thì hắn đã kịp tiêu mất 200 đô-la. Đây là chứng cứ lần đầu để người ta xử hắn lần đầu. Kỳ đó hắn tròn 22 tuổi, ngồi tù 8 tháng. Sau đó Bleck phải ngồi tù hai lần nữa: một lần hai năm, lần sau 4 năm và cho đến hôm nay, nhà tù đối với hắn là mối đe dọa khủng khiếp. Khi

sắp hết hạn tù của cái án 4 năm, Bleck làm quen với Morgan - tay này cũng đang hưởng nốt những bữa cơm tù cuối cùng của cái án 5 năm. Khi biết về số phận của Morgan, Bleck thấy máu mình như bị đông lại. Cả hai cùng mãn án. Morgan đề nghị cùng nhau làm ăn. Bleck đồng ý ngay. Bleck đồng ý vì hẳn ngưỡng mộ Morgan. Người ta đã coi Morgan là hình tượng loại một của thế giới gang-xtơ. Dư luận cho rằng chả sớm thì muộn, Morgan sẽ bắt tay vào việc mà việc đó sẽ làm cho dân chúng nhớ đời. Bleck đã ở cái tuổi 35. Hẳn tự hiểu rằng một tương lai không lấy gì làm hay ho lắm đang đợi hẳn, nếu hẳn không cố thoát khỏi cảnh chó má này bằng một bước nhảy đột biến về phía trước.

Chính Bleck đã cảm thấy rằng Morgan là một nhân vật quan trọng có cỡ và có thể tổ chức một phi vụ lớn, phi vụ đó sẽ giúp hẳn giàu suốt đời. Khi duỗi chân ngồi trong cái sòng bạc ấy cầm cốc whisky hẳn suy nghĩ về số tiền được chia trong chiếc xe bọc thép kia. Hai trăm ngàn đô-la! Hẳn sẽ đi du lịch. Hẳn sẽ thay các cô gái như thay áo khi đến các nước Châu Âu. Hẳn sẽ đến Monte Carlo và làm rối loạn nhà ngân hàng ở đó... hẳn...

Kìa Ginny đã đến, nàng đã xóa đi giấc mơ đang đẹp của hẳn, Ginny đứng trước đám đông đang tập trung ở góc hút thuốc. Nàng bước đến bậc cửa đưa mắt tìm người quen. Bọn đàn ông đưa mắt hướng về phía nàng, mỉm cười mơn trớn. Bọn chúng hích khủy tay ra hiệu cho nhau. Lu Strieger không cho phép bất cứ ai cợt nhả với phụ nữ trong nhà hàng của mình, nếu biết trước thì có lẽ chính Ginny cũng không được bước vào nơi chỉ dành cho đàn ông này.

Bleck nhìn chăm chăm Ginny, hẳn nghĩ "con bé đến là ngon, mình cần đến nàng". Ginny đứng lại một lát ở ngay cửa, cạnh cửa là cầu thang lên gác dẫn đến phòng Strieger dành cho người muốn yên tĩnh.

Ginny mặc quần tây màu đen nhạt, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh biếc để hở cúc ngực. Vừa nhắm ngậm whisky, Bleck vừa lẩm bẫm: "Nhưng nếu mà nghèo xác thì cũng đừng hòng mà chiếm được nàng. Mà cô bé này từ đâu đến nhỉ... có lẽ cũng không khó đánh đổ loại này... biết đâu nàng sẽ mềm mỏng hơn? Khi đã xong công việc ta cùng nàng đến một nơi nào đó độ vài tuần. Ta hãy làm cho nàng cuồng nhiệt hơn, mà thân hình thế kia..."

Bleck đứng dậy, đi qua phòng, tiến về phía thang lên gác, theo chân Ginny. Hắn đuổi kịp cô gái trên thềm gác.

- Chào cô Ginny - Chúng ta là những người đầu tiên - chiếc quần này thật hợp với cô, rất đẹp, đúng một.

Nàng quay lại, đưa mắt nhìn Bleck. Cặp mắt xanh của Ginny giữ nguyên vẻ lạnh lùng, không mảy may thay đổi trước lời khen của Ed.

- Anh cho là như vậy à? - Nàng mở cửa, bước vào phòng, bật đèn. Sau đó, Ginny bước đến chiếc ghế, ngồi xuống, mở túi xách lấy chiếc gương và lược khẽ trang điểm lại mái tóc màu nâu sáng của mình, Bleck nhắc ghế ngồi đối diện, hăng hái vị quan sát bộ ngực nở nang của người con gái khi nàng đưa lược lên cao. Hắn hỏi:

- Morgan quyết định tối nay sẽ làm một vụ, cô có sợ không?

Ginny cất gương và lược vào túi xách, lấy ra bao thuốc lá, trả lời trống không.

- Sợ, có cái gì mà phải sợ nhỉ?

- Ừ, tôi thấy cô có vẻ bình tĩnh đấy - mà tôi nghĩ rằng có lẽ cô không sợ. - Hắn nhìn thẳng vào cặp mắt Ginny, nhanh nhẩu bật lửa châm thuốc cho nàng. Cô gái nhìn rất lâu vào ngọn lửa. Sau đó châm thuốc vào ngọn lửa xanh sáng. Cặp môi đỏ, hơi dày của nàng thoáng hiện lên nụ cười và cũng tắt đi rất nhanh, Bleck cho rằng Ginny cười mình. Hắn đột nhiên hỏi:

- Cô cười gì?

Ginny im lặng, nàng lại nhìn vào ngọn lửa trên tay hắn. Bleck đưa mắt thấy ngọn lửa hơi rung rung, hắn hiểu ra ngay rằng hắn đang run. Sau khi tắt bật lửa, hắn ưỡn lưng trên ghế, cười gượng.

- Cô nghĩ đúng, tôi sợ, - hắn chấp hai tay lại, đưa về phía trước - vì lo rằng, chúng ta làm vụ này vào tối nay sẽ hỏng cả việc lớn. Tôi thấy công việc đó không thích hợp. Tôi đã cố thuyết phục Frank. Đơn giản hơn và an toàn hơn nếu chúng ta tấn công trạm nạp xăng ở Dukas, nhưng Frank không đồng ý. Theo ý hắn trong quán cà-phê đêm chúng ta sẽ chọn được những người can

đảm và có nghĩa là phải nổ súng. Nếu như buổi tối hôm nay ai đó bị bắn, mọi người sẽ làm ầm lên, công việc chính của cánh ta cũng theo đó mà đi đời.

Ginny thở khói qua mũi, đưa mắt nhìn làn khói.

- Có lẽ chúng ta cần phải làm một công việc không cần những người can đảm?

- Cô nói thật dễ dàng.

Ginny nhú lông mày.

- Thế nữa? Chả nhẽ lại phải giải thích cho con chó dữ rằng anh không sợ nó, và nó sẽ không động đến anh. Cũng giống như việc tiến hành công việc một cách an toàn.

Bleck nhếch mép:

- Hình như cô muốn châm chọc cả tôi nữa. Cô đã ở một toán găng-xtơ nào đó phải không?

Ginny ngắt lời:

- Anh chả đáng để tôi châm chọc.

Bleck cố làm ra vẻ bình thản, nhún vai:

- Tùy cô, nếu cô muốn giữ cái vẻ huyền bí của mình, đó là việc của cô. Nhưng hãy nhớ rằng: ngày hôm nay cô sẽ là người vất vả nhất. Cô sẽ phải trực tiếp lấy từng đô-la, rất có thể một tay đàn ông nào đó sẽ chộp lấy cô. Cô nhớ lấy điều đó.

Bleck sợ vụ làm ăn sắp tới, vì vậy hẳn muốn bắt cả Ginny phải sợ cùng cái sợ của mình, nhưng nét mặt nàng chẳng mấy may thay đổi, Ginny trả lời:

- Sẽ không có ai động được đến tôi.

Cánh cửa phòng bỗng rộng mở. Kitson và Gypo xuất hiện. Khi thấy Ginny và Bleck trong phòng, Kitson sững lại mắt anh tối sầm vì bức bối.

- À, chú rể đã xuất hiện.

Bleck khàn khàn kéo dài bài Wedding March của Mendelssohn.

Gypo cười khinh khích. Đôi mắt nhỏ đen của anh ta đưa đi đưa lại vui vẻ. Anh rất thích đùa và chả bao giờ tự ái, Kitson tái mặt hét lên:

- Im đi, anh nghe rõ chưa?

Bleck ngừng hát và ngả lưng vào thành ghế, mặt đanh lại.

- Tôi có nói gì đâu? Anh với cô ta. - Hấn đưa mắt nhìn Ginny đang ngồi im nhìn Kitson. - Anh chị sẽ làm đôi mới cưới có phải thế không nào? Frank đã nói như vậy và cả hai sẽ đi thuê một chiếc moóc nhà để hưởng tháng trăng mật.

Kitson lại gất lên:

- Thôi, hãy im đi, anh nghe rõ chưa?

- Mà làm cái trò gì thế, hở thẳng đần? Chẳng nhẽ lại không muốn hưởng tháng trăng mật với cô ta à? - Bleck bực tức: - Mà hợp hơn cả. Còn gì bằng nếu được ngồi trong một tòa moóc sang trọng với một cô gái như Ginny? Tất nhiên mà cũng phải biết, cần phải xử sự ra sao trong trường hợp này...

Kitson bước hai bước rất nhanh về phía Bleck, hất chiếc bàn nhỏ sang bên, vung quả đấm như trời giáng nện đúng vào hàm hăn. Bleck ngã ngửa về phía sau đánh ầm làm rung cả tường, hăn ngã ra sàn nhà. Hấn lịm được một chốc, sau đó đưa mắt nhìn Kitson. Kitson chống tay chỉ mặt Bleck:

- Nào đứng dậy, nhìn đây, - anh đưa năm tay to tướng, - tao sẽ đánh dập mặt mày.

Gypo sợ hãi thét lên:

- Kitson, thôi đừng. - Anh ta ôm lấy tay Kitson, nhưng bị hất mạnh tay về phía tường. Bleck ngẩng đầu, cặp mắt căm thù không rời Kitson: - Hãy nghe đây, thằng khốn nạn! Đã từ lâu tao cố nhịn - hấn rít qua kẽ răng, - phải dạy mày, bây giờ tao sẽ cho mày biết tay.

Bleck loạng choạng đứng dậy, đúng lúc đó Morgan xuất hiện. Gypo lao về phía cửa, giọng cầu khẩn:

- Hãy chặn họ lại! Họ đang định đánh nhau!

Mọi người im lặng. Morgan bước nhanh chắn giữa hai người, mặt quay về phía Bleck, lưng quay lại phía Kitson. Hấn hỏi Bleck:

- Hừ, anh say đấy à?

Cặp mắt lạnh lùng đanh ác như mắt rắn độc của hắn ánh lên - Bleck hơi chùn, hắn nhún vai, sửa lại áo, tay vuốt tóc, xếp lại ghế, rồi ngồi xuống. Cặp mắt cúp xuống, tay ôm hàm lắc lắc, Morgan quay về phía Kitson tức giận:

- Mày lại định giở trò gì đấy, liệu hồn. Nếu còn vi phạm lần nữa thì ta không tha. Ngồi xuống!

Kitson từ từ bước đến kéo chiếc ghế và ngồi cách xa Ginny, Bleck, Gypo vẫn run run thật thà hỏi Ginny:

- Tôi có thể ngồi cạnh cô chứ?

Nàng đưa mắt:

- Ngồi xuống, mời anh.

Gypo ngồi xuống, anh nhoén miệng cười vụng về rụt rè. Morgan kéo sụp mũ xuống, bước vài bước như đo căn phòng, trên cặp môi mỏng của hắn còn dính điều thuốc lá, hắn lên tiếng:

- Thôi các bạn, hãy chú ý lắng nghe - chúng ta bắt đầu công việc vào lúc 12 giờ 10 phút đêm. Có nghĩa là lúc đó rất đông người và cảnh sát thì vắng mặt. Kitson sẽ chuẩn bị xe. - Hắn nói chậm, đưa mắt nhìn Kitson. - Chú mày nhớ là cứ để xe nổ máy, khi bọn này làm việc ở trong quán, lúc rút ra, lúc cả bọn đã lên xe, thì phải nhanh chóng lao vào hẻm phố bên trái, chỗ đó tốt hơn. Chú mày có trách nhiệm bắt cho bằng được những cái đuôi, nếu chúng bám theo ta. Rõ chưa!

Kitson gật đầu - Tất cả im lặng.

- Còn cô, Ginny, - Morgan đi lại trong phòng tiếp tục - sẽ cùng tôi và Ed vào quán cà-phê. Lu sẽ cho tôi mượn khẩu tiểu liên. Còn Ed, anh sẽ mang theo khẩu "Bulldog" của mình. Tôi sẽ vào trước, sau tôi là Ginny còn Ed sẽ đứng chặn cửa vào. Khi cả ba chúng ta đã vào quán, Ed hạ ri-đô cửa xuống, tôi sẽ bước đến quầy, chỗ cao nhất phòng, từ đó có thể giám sát hết phòng. Nếu có đứa nào ngộ nguậy tôi sẽ cho nó biết tay. Bọn chúng nằm trong tay chúng ta. Ginny sẽ bước đến từng bàn, thu nhận các tờ bạc đô-la. Chúng ta sẽ thu của từng đứa. Còn Ed nếu có đứa nào bước vào đó là phần của anh. Nếu chúng ta tiến hành nhanh, công việc sẽ kéo dài khoảng 5 phút, không hơn.

Điều đó phụ thuộc vào cô, Ginny ạ. Hãy chú ý đừng để cho một tay ma quái nào chộp lấy cô khi thu tiền, nó sẽ kéo dài thời gian làm việc của cánh ta. Chúng ta cố gắng không nổ súng, chỉ lúc tối cần thiết thôi.

Gypo lắng nghe, đôi mắt đen nhỏ của anh ta hồi hộp. Đáng mừng vì anh không phải tham gia vào vụ này. Kitson nhìn lên mặt bàn, xoa tay, yên tâm vì không phải trực tiếp cầm súng. Có quý biết, cần phải có thần kinh vững vàng như thế nào để khi bước vào quán cà-phê bắt khoảng 45 người phải quy phục mình. Biết đâu việc đó không thành thì sao? Bleck vẫn còn nóng mặt, tức giận, nhưng những lời của Morgan buộc hẳn phải đổi hướng suy nghĩ. Hẳn thấy lạnh và bụng thót lại. Hẳn lên tiếng:

- Cũng được. Nếu anh cho là cần thiết, tôi sẽ chấp nhận, Frank ạ. Nhưng thực tâm tôi không thích vụ này, chúng ta có thể chọn một địa điểm và công việc gì đó đơn giản hơn.

Morgan dừng bước, hẳn quay lại.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ giải thích tại sao lại chọn phương án này. Chúng ta đang chuẩn bị bước vào một công việc rất hệ trọng, cánh ta phải sẵn sàng. Tôi hiểu việc mình làm. Tôi muốn kiểm tra lại khả năng của từng người. Vì vậy đã chọn quán cà-phê này, - hẳn bước về phía bàn, nhìn vào mặt Ginny. - Đây là thử thách đối với cô, Ginny ạ. Cô đã trình bày nhiều, giọng nói của cô đầy sức thuyết phục. Bây giờ chúng tôi sẽ tận mắt chứng kiến hành động của cô có xứng đáng, để chúng tôi tin không? Vì vậy phần công việc khó khăn nhất tôi giao cho cô.

Ginny bình tĩnh trả lời cái nhìn của Morgan.

- Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, và lại có gì đâu mà gọi là khó khăn.

Morgan mỉm cười:

- Được, chúng ta sẽ kiểm tra lại hiện trường. Như vậy là tất cả đều rõ ràng cả. Thôi chúng ta chia tay. Kitson, chú mày lấy chiếc xe của Gypo và đến cạnh quán cà-phê vào 12 giờ 10 phút. Đồng hồ của chú mày vẫn chạy tốt chứ? Bây giờ là mấy giờ?

- Tám giờ 20, - Kitson nhìn đồng hồ trả lời.

- Tám giờ 23 phút, - Morgan xem lại đồng hồ của mình và sửa lại, - Lu sẽ đưa khẩu tiểu liên, chú mày cất vào đầu ghế ngồi. Chú mày cứ đánh xe đến quán cà-phê một mình. Ta và Ed sẽ đi bộ, trước khi vào cửa hàng ta sẽ lấy khẩu súng đó, - hẳn đưa mắt nhìn Ginny, - còn cô thì đi theo đường Maddux. Phải có mặt vào lúc 12 giờ 10 phút, đừng có ai đến muộn, cô có đồng hồ chứ?

Ginny gật đầu.

- Thế là xong, - Morgan nhắc thêm: - Kitson nhớ đến lấy súng tiểu liên. Gypo, anh sẽ cùng đi với Kitson, theo dõi đừng để hở khâu nào. Chúng ta sẽ gặp nhau lúc 12 giờ 10 phút. Tất cả rõ chưa.

Kitson đứng dậy, chậm rãi nhìn vào cằm Bleck, sau đó nhìn Ginny bước ra cửa, Gypo bước theo anh. Khi cả hai đã rời phòng, Morgan ngồi xuống.

- Cô cảm thấy thế nào?

Ginny nhướn mày:

- Bình thường, mà sao anh lại hỏi như vậy?

- Đừng bực mình vì tôi quá quan tâm đến thần kinh của cô, Ginny ạ, - Morgan phân trần. - Tôi đã tiến hành hàng chục vụ như thế này, nhưng vẫn thấy sợ. Vì vậy cô đừng tự giấu mình. Tôi hỏi thật: cô có sợ không? Ginny duỗi tay, hai ngón kẹp lấy điếu thuốc hút dở, khói thuốc bay cao. Điếu thuốc được giữ nguyên như vậy trên tay cô.

- Chẳng lẽ tôi đã sợ ư? - Nàng hỏi, sau đó, hất tóc về phía sau và đứng dậy. Cả hai người dàn ông nhìn Ginny, cô nhìn chăm chăm Morgan.

- Chúng ta sẽ gặp nhau lúc 12 giờ 10 phút. - nàng bước ra phía cửa, hông nàng chuyển động rất hấp dẫn. Ginny bước ra khỏi phòng đóng cửa, không hề quay lại. Bleck nhún vai.

- Cô ta thật vững vàng.

- Có trời mà biết. Tôi cũng đã biết những tay cũng như vậy nhưng trở nên mềm yếu trong những thời điểm quyết định. Chúng ta sẽ kiểm tra trên thực địa. Thôi chúng ta ra khỏi đây.

* * *

Mười hai giờ năm phút. Morgan và Bleck rời xe điện, đi bộ đến góc phố Maddux. Hai người bước qua đường, dừng lại trước một quán bán bánh mì, đưa mắt quan sát quán Palace All-Night Cafe ngay trước mặt. Sau các tấm cửa kính lớn, trong phòng đã lên đèn nhìn qua cửa họ thấy rõ phần lớn cái hộp đêm này. Morgan vứt mẫu thuốc:

- Đây là quán cà phê chúng ta sẽ làm ăn.

- Tôi chắc rằng tay Gypo đang cầu nguyện tất cả các thần linh, vì nhờ có họ mà hăn không phải tham gia vụ này, - Bleck lên tiếng, hăn cảm thấy tim hăn đập chậm và mệt mỏi, tay toát mồ hôi.

Morgan trả lời:

- Tôi cũng mừng vì hăn không có mặt ở đây. Khi Kitson đánh xe đến, chúng ta sẽ sang đường.

- Cũng được, - Bleck cho tay vào túi sau, sờ sờ báng khẩu súng lục của mình, hăn hích Morgan. - Ginny kìa! - Hăn nhận ra Ginny khi cô đang bước về phía quán cà-phê. Nàng vẫn mặc chiếc quần đen ấy, cũng áo ngoài màu xanh vỏ chai, chỉ có mái tóc là được trùm bằng một khăn quàng màu xanh lá cây. Khi Ginny bước gần đến cây đèn đường, Bleck hiểu ngay rằng nàng đã trang điểm cho mái tóc màu nâu của mình. Lúc này khi chiếc khăn đã che kín mái tóc, trông nàng thật giản dị. Cùng lúc đó, một chiếc ô-tô dừng lại ngay trước quán cà-phê.

- Muộn rồi, - Morgan bước nhanh qua đường.

Quanh đó không một bóng người. Cả hai nghe rõ từ máy quay đĩa tự động trong quán cà-phê đang phát ra bản nhạc van-sơ. Morgan dừng lại bên xe, hành động của hăn rất gọn - mở cửa xe, vớ lấy khẩu súng. Hăn nhắc Kitson:

- Chú mày cứ bình tĩnh, chúng ta sẽ làm rất nhanh.

Kitson gạt đầu cổ nắm chặt tay lái cho khỏi run, Bleck rút trong túi ra chiếc khăn, buộc ngang phần dưới mặt. Tay hăn rất run vì vậy mãi mới buộc được cái nút sau gáy. Khi đến cửa, Ginny dùng một tay tiến hành rất nhanh việc che mặt, tay kia của nàng giữ chặt khẩu súng chuyên dùng của cảnh sát

cỡ nòng ba mươi tám. Morgan thấy không cần che mặt. Hắn là tay găng-xtơ từng trải, rất hiểu rằng trong cái cảnh oái oăm này, tất cả bọn con tin đều run sợ đến chết khiếp, bụng dạ nào mà nhớ mặt bọn côn đồ để tả cho cảnh sát nhận dạng một cách chính xác.

- Đến giờ rồi! - giọng nói của Ginny bình thản như không, Morgan đưa mắt nhìn nàng, bốn mắt gặp nhau, "ừ, cô ta rất chủ động, bình tĩnh. - Hẳn nghĩ - Chẳng nào liều lĩnh thì có lẽ chỉ thiệt thân với con chim nhỏ này...".

Ginny mở toang cửa, lấy tay giữ cánh cửa để Morgan bước vào. Hắn dừng lại, trong quán đang ồn ào và ngột ngạt. Bleck toát mồ hôi, khăn che mặt của hắn đã thấm ướt - khi Ginny bước lên trước Morgan, hắn bước tới đóng cửa và hạ các rèm che cửa. Ngay chỗ bán hàng có hai người đàn ông, cảm thấy có luồng gió mát của đêm khuya từ ngoài tràn vào qua cánh cửa bị mở toang. Họ quay về phía cửa. Thoạt đầu họ thấy Morgan và khẩu tiểu liên, sau đó, họ không còn tin ở mắt mình nữa khi nhìn thấy Ginny, đeo mặt nạ che mặt, tay cầm súng, cả hai đứng lặng đi, mặt tái mét. Morgan ra lệnh:

- Tránh ra, lui lại đằng sau!

Trong quán bỗng im bật. Giọng Morgan cất lên như lưỡi dao cạo khía vào lụa. Hai người đàn ông lùi lại tí nữa thì va vào nhau. Morgan đưa tay lên quây hàng gạt mạnh những chiếc cốc, chiếc chai nằm ngổn ngang vương tay hắn. Tiếng thủy tinh vỡ làm mọi người sửng sốt nhồm dậy nhìn và câm tịt.

- Bình tĩnh! - Morgan chĩa nòng tiểu liên vào đám khách. - Chúng tôi sẽ thu tiền! Không được động đậy, nếu muốn yên thân! Tất cả ngồi im! Bất cứ ai có hành động chống đối đều sẽ nhận một viên kẹo đồng vào bụng. Ngồi im tại chỗ thì chả có ai động đến các người.

Bleck nới chiếc khăn che mặt, tí nữa làm hắn ngạt thở. Mồ hôi chảy cả xuống mắt làm hắn nhìn không rõ. Tim thì đập thình thịch, hắn bắt đầu thở gấp. Hắn vừa cố nắm chặt khẩu "Bulldog" trong bàn tay run run vừa đưa mắt nhìn căn phòng đông nghẹt người, hắn sợ hãi theo dõi xem có kẻ nào định phá hỏng trò chơi nguy hiểm này không. Một người đàn bà sợ quá rú lên, rồi im bật. Hai gã đàn ông định đứng vùng dậy, nhưng các cô bạn gái đã nhanh

nhẹn giữ họ ngồi xuống. Khách hàng của các quán cà-phê đêm này ngồi im như những bức tượng. Morgan lại lên tiếng, hấn cố nói thật to:

- Nào chúng ta ra lệnh, từng người một hãy đặt tiền lên bàn. Nghe rõ chưa? Nhanh lên.

Hầu như là tất cả đám đàn ông đã sờ đến túi sau, đó là dấu hiệu để Ginny bắt đầu công việc của mình. Cờ cầm sẵn một túi xách nhỏ do Morgan đưa ở tay trái, còn tay phải là khẩu súng lục, tiến đến từng bàn một cách nhẹ nhàng, không vội vã. Cô dừng lại ở mỗi bàn, thu tiền cho vào túi. Bleck đứng ở cửa đưa mắt theo dõi nàng. Ginny di chuyển chậm nhưng thận trọng như đi trong bãi băng, hành động của nàng rất tự tin. Nàng thu xong tiền ở bàn, xếp số tiền đó vào túi, rồi chuyển sang bàn khác.

Morgan giục: .

- Nhanh! Khẩn trương! Hãy chuẩn bị sẵn tiền! Ngón tay ta đang ngứa ngáy đây, tất nhiên, không có lý do thì ta không nổ súng! Khẩn trương!

Bleck đã dần dần định thần. Hấn cho rằng Morgan và Ginny sẽ thu xếp xong việc. Hấn lắng nghe bản nhạc do chiếc máy tự động phát ra. Hấn đứng thoải mái, súng trước bụng, lưng dựa cửa, mắt cảnh giác. Bỗng Ginny bước nhanh về một bàn, nàng đứng lại ở đó, có một người đàn bà mặc sang trọng đeo đầy trang sức và một lão bụng phệ có bộ mặt khắc khổ. Trên bàn không có tiền, Ginny nhìn người đàn ông, lão ta đưa mắt gườm nhìn cô gái.

- Nhanh lên chứ ngài, - nàng nói nhỏ nhẹ, - tôi đang chờ.

Lão ta trả lời:

- Ta không có tiền, ta không mang theo...

Bleck bắt đầu rối rắm, hấn thấy như có kiến bò sau lưng, đưa đôi mắt lo sợ ra hiệu cho Morgan đang đứng lạng di. Khẩu súng trong tay Morgan được nâng lên, răng nghiến lại, bộ mặt hấn trông càng tàn ác như một con sói đói.

Ginny hơi xãng giọng nhắc lại:

- Tôi đang chờ.

Lão già nhìn Ginny gắt lên:

- Đồ ăn cướp, ta không có tiền cho người.

Mặt Ginny biến sắc, nàng nhắm mắt, bộ ngực nở nang của Ginny như rướn lên hướng thẳng vào mặt lão già.

- Này, thằng béo kia, muốn nằm xuống như lợn thì bảo.

Người đàn ông rít qua kẽ răng:

- Ta không có gì hết, xéo đi!

Morgan chìa súng về phía bàn đó, mặc dù biết rằng điều đó chả ăn nhằm gì. Hẳn hiểu: gã béo kia cũng biết rằng không có ai dám bắn hắn, vì Ginny đứng ngay gần đó. Lúc này đã đến lúc Ginny thể hiện cho mọi người thấy bản lĩnh của mình. Tình huống đã bắt đầu thay đổi, không khí thật khẩn trương hơn. Liệu Ginny có giữ vững không? Câu trả lời đối với hai người đã diễn ra nhanh hơn dự kiến. Ginny cười gằn như một người đàn ông. Nét cười là một cử động nhỏ trên mặt nạ ở chỗ môi, có lẽ mắt nàng lúc đó đã phát lửa. Ginny giáng cho tay béo một báng súng lục vào giữa mặt, nàng làm động tác đó nhanh như chớp, đến nỗi hắn không kịp nâng tay che đỡ. Báng súng lục đập vào trúnng mũi, máu chảy ra, gã béo ngã người trên ghế. Lấy tay che mặt rên hừ hừ. Ginny gạt bàn nện cho hắn thêm một cú. Lần này bị nện vào đầu, hắn ngất đi. Người đàn bà ăn mặc sang trọng rú lên, đẩy ghế định đứng dậy. Morgan quát lên:

- Bình tĩnh! Ngồi im không ta nhấn cò bây giờ.

Ginny đến sát gã đàn ông to béo đau đớn kia, bằng một động tác nhanh gọn cô dựng hắn dậy. Thò tay vào túi áo trong, cô rút ra một xấp tiền, sau đó thả hắn xuống nhanh gọn như vậy, thằng cha béo gieo mình xuống ghế, mềm nhũn. Ginny cho hết số tiền vào túi. Như vậy là xong.

Như là một làn gió thần diệu, trên các bàn khác xuất hiện ngay những tờ đô-la được xếp gọn gàng. Ginny chỉ còn việc bước nhanh đến từng bàn thu tiền, xếp vào túi. Bleck thấy phục lẫn cô gái. Hẳn quên cả việc giữ cửa ra vô chưa cài khóa, cùng lúc đó một người đàn ông cao, vai rộng bước vào quán, cửa bật mở. Bleck bối rối đứng trước người đó. Anh ta cũng đưa mắt nhìn Bleck, nhìn khẩu súng bông thông trên tay hắn. Người đàn ông đã nhanh như chớp đánh vào tay Bleck. Cú đánh mạnh đến nỗi khẩu súng trong tay Bleck văng ra, đau quá, hắn cũng bò xuống sàn sau quầy. Cùng lúc đó, khi

người đàn ông định lao tới chỗ Bleck, thì Morgan quay lại, chĩa súng vào anh ta, dẫn giọng:

- Đứng im, giơ tay lên!

Người đàn ông sững lại, nhìn Morgan và nòng súng, mặt tái đi từ từ giơ cao. Trong phòng, một gã đàn ông vừa đặt tiền của mình lên bàn, khi thấy nòng súng của Morgan không hướng về phía mình, hấn vội vã ôm lấy Ginny và khẩu súng khi cô đang thu tiền ở đó. Hấn cố giữ thật chặt tay Ginny, có ý định bắt cô phải nộp súng. Ginny không những không bỏ súng, mà nhìn thẳng vào cặp mắt sợ sệt và liều lĩnh của hấn, bóp cò. Súng nổ, cửa kính cạnh đó vỡ toang. Gã đàn ông hoảng sợ buông Ginny, viên đạn xuyên qua tay áo sượt da tay hấn. Ginny lùi lại, chĩa súng đe dọa gã đàn ông.

Morgan tức giận bắt đầu chửi thề, hấn quát:

- Mẹ kiếp, khẩn trương lên các vị, - và đưa mắt ra hiệu cho Ginny. Rất bình thản, Ginny bước uyển chuyển giữa các hàng ghế như một nữ tài tử trình bày mẫu quần áo, cô dừng lại cạnh các bàn, lấy tiền xếp vào túi. Tất cả lúc đó ngồi im, không ai dám ho he, mặt xám ngoắt, sợ sệt.

Ngồi trong ô-tô chờ đồng bọn, Kitson nghe rõ tiếng súng nổ, anh bắt đầu run. Để tự trấn an, anh ta thử nhấn ga để máy nổ to hơn, định phóng bỏ đi với tốc độ cao nhất. Tay nắm chặt vòng lái, người bất động, tự nhắc mình phải cố nán đợi mọi người tại đây. Mồ hôi bắt đầu chảy trên mặt Kitson. Mọi việc rồi cũng kết thúc rất nhanh. Những tiếng bước chân vội vã, cửa sau xe bật mở, ai đó chui nhanh vào. Bleck bàng hoàng lao nhanh đến cửa trước, gieo người xuống ghế cạnh Kitson. Anh đập ga như chiếc máy, ô-tô chồm lên lao đi. Morgan ngồi đằng sau, ghé sát tai Kitson nhắc:

- Nhanh hơn nữa, phải mau thoát khỏi nơi này.

Kitson cố tăng tốc độ, tiếng thở của anh như tiếng còi qua kẽ răng. Anh rầu rĩ ngoặt xe, chiếc xe rẽ nhanh sang trái, lao vào một ngõ hẹp, rồi nhập vào đường phố chính. Với nghệ thuật cao siêu và tài năng bẩm sinh, anh vượt qua đường phố chính, đuổi kịp chiếc xe đi trước, từ từ tăng thêm tốc độ, bật đèn pha. Morgan thở dài nhẹ nhõm, quay lại phía cửa sau xem có đuôi bám

không? Xe lao đi với tốc độ rất lớn như vậy qua đoạn đường độ nửa dặm, thì Morgan lên tiếng.

- Mọi việc đều ổn cả, không có đứa nào bám theo cánh ta. Thôi đến nhà Gypo.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Bleck lấy tay xoa mặt hăn nói:

- Hoảng hồn! Số chúng ta cũng còn may vì đã thanh toán được cú đấy. Ôi... khi cái thằng liều ấy định cướp súng của Ginny...

Bằng giọng run run, Kitson hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ai nổ súng? Có ai chết không?

- Không, chỉ có một tay định cướp súng của Ginny và khẩu súng lục đó đã nổ cò. Tất cả đều nguyên vẹn.

Thằng cha đó sợ xanh mặt. Sau đó lại có thằng cha tấn công tôi, làm văng khẩu súng, rồi cũng ổn cả.

Ginny ngồi cạnh Morgan, lúc này hăn cảm thấy cô cũng đang run. Khi xe đến chỗ có đèn sáng, Morgan liếc nhìn thấy nàng không bình thường, mặt Ginny xanh trắng. Hăn hích cô và nói:

- Ginny ạ, cô thật là tuyệt vời, như một con báo, cô rất cừ. Làm sao mà cô chọi được với gã đó? Quả thật đến tôi ở trường hợp đó cũng không thể bình tĩnh nổi.

Ginny cúi xuống trả lời:

- Anh thôi đi!

Morgan ngạc nhiên, Ginny ôm mặt khóc. Kitson và Bleck ngồi đằng trước không hiểu vừa có chuyện gì. Morgan quay về phía cô gái và an ủi. Kitson cẩn thận lái xe về phía con đường dẫn đến xưởng của Gypo, anh ta hỏi:

- Liệu chúng ta kiếm được bao nhiêu?

- Không ít đâu, toàn là giấy 50 đô-la hoặc to hơn.

Morgan trả lời, hăn đốt thuốc và hãnh diện thấy rằng tay mình không run tí nào. Hăn cũng nhận thấy Bleck đang thở gấp, theo dõi thằng cha này trong

quán cà- phê, hẳn thấy Bleck có thể sẽ làm hỏng việc. Morgan thấy không yên tâm. Trước đây hẳn đã tin và đặt hy vọng vào gã. Nhưng khi Bleck để cho gã đàn ông nọ đánh cho rơi súng, Morgan thấy cần phải giám sát kỹ tay này. Kitson cũng không được bình thường khi cả bọn chui vào xe - hẳn điều khiển chiếc xe không được như ý. Nếu Morgan không ra lệnh, thì hẳn còn cho xe đi chậm hơn nữa, như vậy có thể tạo điều kiện cho kẻ nào đó qua cửa kính quán cà-phê theo dõi nhớ được đặc điểm của xe.

Trước khi bước vào việc chính phải chấn chỉnh lại cho cả hai. Nhưng đối với Ginny thì hẳn tin tưởng. Cô ta đã rất vững vàng, hơn hẳn tất cả. Hẳn nhìn Ginny, cô đã thôi khóc, ngồi im, khuôn mặt đang dại đi như tượng đá, cô đưa mắt nhìn qua cửa xe. Morgan lấy thuốc lá của mình đưa cho Ginny.

- Này cầm lấy.

Ginny lấy một điếu, im lặng kéo dài. Morgan châm điếu thuốc khác. Kitson đưa xe vào con đường gồ ghề dẫn đến xưởng của Gypo. Xưởng này là một nhà kho gỗ lớn cũ được dựng liền với một căn nhà đã cũ, nơi Gypo ở. Tại đây Gypo làm tất cả công việc liên quan đến hàn sắt, làm các cánh cửa sắt, nếu có ai cần đến cửa, nhưng việc đó cũng hiếm. Gypo còn đúc chìa khóa, lắp các ổ khóa. Xưởng nhỏ đây là cơ sở để Gypo giữ vài bình a-xê-ti-len và ô-xy hóa lỏng, rất cần khi mở phá các loại kết sắt. Số tiền nhận được ở xưởng đôi khi chỉ đủ để Gypo trả tiền thuê nhà kho nọ. Gypo chạy ra đóng cửa kho cất tiếng hỏi:

- Sao, có chuyện gì không? Công việc thế nào?

Morgan trả lời:

- Mọi việc ổn cả, có lẽ nên uống một tí. Kitson tháo biển số xe ra, tháo nước ở két làm mát ra và đổ nước lạnh vào. Quý mà biết trước, nếu như bọn cảnh sát thấy động lại sờ đến các xe đi đêm hôm thì hỏng, phải nhanh tay lên.

- Hẳn nhìn Bleck đang châm thuốc, tay run run. - Anh giúp Kitson một tay.

Khi phân việc cho mọi người xong, hẳn bước tới bên Ginny cười với cô:

- Thế nào, cô bé?

Ginny mím môi, trông cô vẫn mệt mỏi, mặt xanh nhợt.

- Bình thường!

- Bây giờ thì tôi tin rằng cô sẽ hoàn thành tốt những việc như vậy.

Ginny tức giận trả lời:

- Anh hãy bỏ cái kiểu ăn nói như vậy với tôi, tôi không phải trẻ con, - sau đó cô quay đi.

Morgan nhún vai. Lúc đó Gypo mang một chai whisky và mấy chiếc cốc bước tới. Morgan rót rượu ra năm cốc, cầm hai cốc bước lại phía Ginny đưa cho nàng một.

- Theo tôi cô cũng nên uống một tí. Tôi cũng vậy.

Ginny nhận cốc, nàng nhấp một tí, hơi nhăn mặt. Mặt nàng hồng trở lại, tự thú nhận:

- Công việc đã khó hơn tôi tưởng, tẹo nữa tôi cũng làm hỏng việc.

- Chuyện vặt, điều đó quá nhỏ mọn, - Morgan uống nửa cốc, sau đó nói tiếp: - Ginny ạ, cô đã đứng ở đỉnh cao của sự dũng cảm, rất cừ. Thôi ta kiểm lại xem chúng ta kiếm được bao nhiêu.

Trong khi Gypo, Kitson cùng Bleck vui vẻ làm việc ngoài xe ô-tô, thì Morgan cầm chiếc túi phòng căng để lên bàn, lấy ra những tập bạc giấy, Ginny giúp hắn một tay.

- Đây chính là phần của cái lão mà tôi phải nện vào đầu hắn, - Ginny nói.

- Xem nào, không biết hắn ngoan cố vì lý do gì? Tất cả chỗ đó là bao nhiêu?

Ginny xếp ra mười tờ một trăm đô-la, đặt chúng lên bàn.

- Không phải tự nhiên mà hắn xót của.

Ba người sửa soạn xong ô-tô, bước vào phòng đến gần bàn, im lặng quan sát. Morgan ngồi trên một cái hòm, đếm tiền. Hắn đặt lên bàn năm tờ bạc cuối cùng và ngẩng đầu.

- Hai ngàn chín trăm bảy mươi năm đô-la. Chúng ta đã có vốn làm ăn. Bây giờ có thể bắt đầu công việc.

Gypo nheo mắt hỏi:

- Chả lẽ Ginny phải đánh một gã giữ cửa à?

- Đúng như vậy, cô ta buộc phải nện hẳn hai báng súng. - Morgan trả lời, rồi đưa mắt nhìn số tiền trên bàn. - Hẳn ta đòi hỏi, Ginny đã cố chiều lòng và thanh toán với hẳn ta rất sòng phẳng, phải chăng. Mà đến tôi có khi cũng bó tay trong trường hợp đó, cả bọn ta đều không thể làm được như vậy.

Ginny quay đi, bước nhanh về phía chiếc xe. Bốn người đàn ông nhìn theo cô và nhìn nhau như trao đổi ý nghĩ của mình.

- Ginny sẽ hoàn thành nhiệm vụ loại như thế này. - Morgan nói nhỏ. - Nếu như các anh đều làm được như cô ta, thì tin chắc rằng một triệu đô-la kia sẽ nằm gọn trong tay của bọn ta. - Morgan nhìn thẳng Bleck, tay này định dùng ánh mắt để trả lời, nhưng không thực hiện được, hẳn quay sang lấy thuốc lá và lục tìm bật lửa, hẳn cảm thấy cái nhìn sắc lạnh của Morgan một lần nữa làm hẳn sợ.

- Ed đã để cho một gã đàn ông đánh văng cả súng, tí nữa làm hỏng cả việc.

Bleck cau mày nhún đôi vai to bè:

- Hẳn tiến công tôi bất ngờ. Đối với bất cứ ai cũng khó tránh khỏi cảnh như vậy...

Morgan quay lại phía Bleck ngắt lời:

- Lần sau không được để như vậy. Còn Kitson, chú mày cho xe chạy quá chậm, đáng lẽ phải nhanh chóng lái đi, khi mọi người đã vào xe.

Kitson hiểu, Morgan nói đúng. Khi nghe tiếng súng anh đã sợ, đoán rằng ai đó trong quán bị giết chết, như vậy là anh đã tham gia vào một vụ tội lỗi.

Cô gái quay lại và bước về phía họ.

- Bây giờ chúng ta có thể tiến hành công việc chính. Ngày mai, ngay buổi sáng, cô và Kitson sẽ đi Marlow để mua moóc nhà. Gypo ghi cho họ kích thước để chọn. Việc mua bán phải cho khéo, chúng ta bây giờ phải quý từng xu, mọi người đều phải hiểu như vậy. - Morgan quay về phía Kitson. - Chú mày cũng phải hiểu về vai mình đang sắm cùng Ginny: chú mày và Ginny là cặp vợ chồng mới cưới, cả hai đang cần kiếm một chiếc moóc nhà để cùng

nhau hưởng tháng trăng mật, để cùng đi du lịch sau ngày cưới. Bây giờ có nhiều đôi vợ chồng mới cưới thích như vậy, coi đây là một mới. Chú mày phải cố sao cho hành động của mình đừng để cho người buôn bán để ý.

Kitson đưa mắt nhìn Bleck, anh vẫn còn lơ đãng không chú ý đến họ. Anh biết rằng trong buổi làm ăn vừa rồi anh quá tồi, đến nỗi lúc này không dám mở mồm góp chuyện. Morgan nói tiếp:

- Chú mày đến đây phải linh hoạt hơn, đừng có đực người ra như phỗng. Phải luôn tỏ ra mình rất yêu cô gái, đừng để cho tay buôn xe nghĩ ngờ, không tin là người chuẩn bị cho tháng trăng mật.

Gypo khịt khịt mũi lên tiếng:

- Hay giao cho tôi việc này? Trông tôi hiền lành nhất bọn, có thể tôi và Ginny hợp đôi.

Đến ngay cả Ginny cũng phải bật cười. Morgan nói ngay:

- Này Gypo, anh hơi béo quá và lại già nữa, tay bán xe rất dễ nhớ anh. Thôi, Kitson hợp hơn cả, trao cho cậu ta.

Morgan đếm đủ 2000 đô-la, trao cho Kitson.

- Cố mua rẻ một chút. Sáng mai vào 11 giờ ta sẽ đánh chiếc BUICK đến chỗ chú mày mang theo cả cuộn cáp, - Morgan quay về phía Gypo. - Cả anh cũng đến chỗ Kitson, rồi chở tôi về nhà bằng xe của anh.

Gypo tán thành:

- Tôi sẽ đến.

- Thôi, như thế là xong, chúng ta chia tay, tôi còn phải trả Lu khẩu "pháo" này. Còn Ed, anh với tôi, - Morgan quay sang phía Kitson và Ginny, - Hai người hãy cùng ra xe buýt, đừng để cho người ta thấy một lúc hai người. Ginny và Kitson hãy thỏa thuận giờ và nơi gặp nhau. Tôi chờ hai người cùng moóc nhà sau giờ ăn trưa, - quay về phía Bleck. - Ta đi thôi.

Khi cả hai rời khỏi nhà Gypo, Ginny lấy tay tháo tấm khăn quàng màu xanh, rồi buông thả mái tóc màu nâu sáng của mình. Kitson nhìn trộm Ginny, anh nghĩ rằng nàng đẹp làm sao. Tay tì lên bàn, Kitson vụng về bẻ khục từng ngón. Gypo lên tiếng hỏi:

- Chúng ta uống với nhau một cốc nữa nhé.

Ginny lắc đầu:

- Cảm ơn, để lúc khác, Gypo ạ.

Nàng lấy bao thuốc, mắt môi rút lấy một điếu, đưa mắt nhìn Kitson. Kitson thò tay vào túi tìm bật lửa châm cho Ginny, Ginny cúi xuống giữ lấy cánh tay run run của Kitson bằng những ngón tay lạnh ngắt để cho ngọn lửa không bị tắt. Khi tay nàng chạm vào da thịt Kitson, máu trong người anh như nóng lên. Ginny bước ra phía cánh cửa gỗ.

- Thôi tạm biệt anh Gypo.

- Tạm biệt, - Gypo trả lời, đưa mắt ra hiệu cho Kitson, nhưng anh ta không để ý đã bước theo cô gái. Hai người sánh vai đi về phía bên xe buýt. Khi đến bến xe, Ginny hỏi:

- Kitson, anh sống ở đâu?

- Ở phố Lennox.

- Ngày mai khoảng hơn 11 giờ, tôi chờ anh ở đường số 4 và phố Lennox cắt nhau.

- Nếu Ginny muốn, tôi sẽ đến đón cô.

- Thôi, không cần như vậy.

Hai người lại im lặng, Kitson vẫn nhìn Ginny.

- Hôm qua, lúc tối. - Kitson lên tiếng, - tôi đã từng định đánh Ginny, lúc ấy tôi hơi ấm đầu. Ginny tha lỗi nhé!

Cô gái mỉm cười.

- Tôi nghĩ rằng anh sẽ đánh - thú thật tôi cũng hoảng.

Kitson thở dài nhẹ nhõm.

- Tôi không làm như vậy, trong đời tôi chưa bao giờ đánh kẻ yếu hơn.

- Tôi có lỗi, đáng ăn đòn lắm chứ! - Ginny vút điếu thuốc. - Mà tại sao anh lại xô xát với Bleck?

Kitson cau mày:

- Tay này nhiều lần chọc tôi, đã đến lúc phải thanh toán với hắn.

- Nhưng không nên như vậy. Bây giờ anh phải thận trọng, Bleck là người không chóng quên đâu.

Kitson nhún vai:

- Tôi sẽ thu xếp với hắn.

- Có lẽ nên thu xếp. Tôi đã thấy anh trên vũ đài cách đây một năm. Hôm đó anh đã hạ Jackie Lazardss. Trận đấu rất hay.

Mặt Kitson rạng rỡ hẳn lên. Đúng trận đấu đó rất đẹp. Anh đã cho đo ván Lazards.

- Lazards là một võ sĩ tuyệt vời.

- Anh lúc đó cũng rất vững vàng. Nhưng tại sao anh lại rời vũ đài?

Câu hỏi thật khó trả lời đối với anh. Kitson cố tìm cách thanh minh:

- À... sau trận đấu cuối cùng... mắt tôi bị chấn thương hai chỗ. Điều đó làm tôi sợ. Kể ra tôi vẫn có thể thi đấu nhưng chỉ vì đôi mắt... bác sĩ nói rằng không thể đùa giỡn được. Phải cố chịu đựng và tốt hơn cả là rời vũ đài. Thế là tôi bỏ quyền anh. - Đây là cái mà Kitson vừa nghĩ ra. Ông bầu cũ đặt vấn đề hoàn toàn khác. Kitson nhìn Ginny lo lắng muốn làm cho nàng tin mình, không hiểu Ginny có nghĩ ngờ gì mình không?

Sau khi im lặng hồi lâu, Kitson lên tiếng:

- Ginny này, tại sao Ginny lại tìm đến với Frank...

- Ngoài anh ta, ở đây còn có ai có thể giúp đỡ được tôi? - Ginny trả lời. - Kìa xe của chúng ta đã đến.

Cả hai người bước lên xe buýt. Ginny để cho Kitson mua vé, hai người ngồi cạnh nhau, bóng của hai người hiện lên trên tấm kính, bên trong xe có nhiều khách. Khi xe đến ga xe lửa, Ginny nói:

- Tôi phải xuống đây. Mai tôi chờ anh, đồng ý chứ?

Kitson đứng dậy nhường lối cho Ginny. Khi Ginny lách qua, chạm vào người anh, Kitson thấy tim mình đập nhanh hơn. Chiếc xe buýt chuyển động. Kitson dán mắt vào kính xe nhìn vào bóng tối, nhưng không thấy gì.

Chương IV

Sáng hôm sau, sau mười một giờ, Kitson rời thành phố theo xa lộ số 10 đi về phía thị trấn cách thành phố khoảng 60 dặm. Trong chiếc BUICK, ngồi cạnh anh là Ginny. Thoạt đầu mãi Kitson mới nhận ra cô. Ginny nhập vai rất khéo, ai nhìn thấy cô cũng đoán ngay nay là một cô gái trẻ vừa mới đi lấy chồng, cô gái ấy hồi hộp đến sung sướng, đang khát khao được tận hưởng hạnh phúc trong tháng trăng mật. Chiếc váy mỏng mùa hè làm cho cô gái càng thêm thanh khiết. Nét mặt Ginny mềm mại, hôm nay nàng nói nhiều. Kitson thấy chìm đắm trong cái cảm giác thú vị đó. Chính anh cũng cố công tạo cho mình cái vẻ bề ngoài, giờ này nếu nhìn qua người ta cũng có thể thấy được anh là một chàng trai may mắn vừa mới cưới vợ, hãnh diện với điều đó nhưng hơi mất tự nhiên, vì mọi người đều nhận rõ niềm hạnh phúc của riêng mình.

Sáng sớm Morgan đánh chiếc xe BUICK đến nơi Kitson ở mang theo cả cuộn cáp. Gypo cũng đánh xe đến cùng lúc đó. Khi họ tiễn Kitson và Ginny, Gypo cao hứng nhận xét:

- Có lẽ hai đứa rất đẹp đôi, anh thấy không? - Vừa nói Gypo vừa nhìn theo chiếc BUICK đang mờ dần trên đường. - Cô ta không phải là loại quá quắt như ta tưởng.

Con gái có thân hình như vậy được sinh ra và dành cho tình yêu. Họ thật giống như một đôi vợ chồng trẻ, bắt đầu cuộc du lịch sau lễ cưới. Họ sẽ có những đứa con rất kháu đây.

Morgan bực mình gắt:

- Anh im đi, lại nghĩ vớ vẩn, lại đùa cợt như một mụ nạ dòng.
- Ừ thì tôi lẩm cẩm như đàn bà. Tôi có thể im thin thít thôi. Nhưng anh thử nghĩ xem nếu như trên đời này không có tình yêu thì làm sao có hạnh

phúc?

- Thôi như vậy là đủ rồi. Chúng ta còn rất nhiều việc. Đưa tôi đến chỗ Ed.

Morgan cau có, hăn nghĩ: "Lại bắt đầu chuyện không đâu, trước mắt bao nhiêu việc nguy hiểm, còn lâu mới có thể thành thời".

* * *

Bleck thuê một căn hộ hai buồng có cửa sổ hướng ra sông, ngôi nhà được xây lắp bằng bê-tông màu nâu. Morgan bước vào thang máy, lên tầng bốn, bước theo một hành lang dài, rồi dừng lại, bấm chuông. Hăn phải đợi một lúc, sau đó Bleck ra mở cửa. Bleck mặc bộ pi-ja-ma màu sẫm có sọc trắng và đồ in chữ "E.B" màu trắng trên túi áo. Tóc hăn bù xù, cặp mắt mệt mỏi như đang giờ giấc. Hăn nhìn Morgan căn nhắc:

- Mẹ kiếp, không biết mấy giờ rồi.

Morgan bước vào phòng, hăn bỏ Bleck lại sau lưng đi thẳng vào chỗ tiếp khách có mấy chiếc ghế bành. Căn phòng trang bị khá tốt, nhưng không được dọn dẹp, trên sàn nhà ngổn ngang những chai rượu whisky và "Rum". Hơi khói thuốc lá làm Morgan nhăn mặt. Hăn nói:

- Trong phòng này ngọt ngọt như trong nhà chứa, thế không thể mở cửa sổ ra à?

- Được, chờ một lát, - Bleck bước tới mở cửa sổ, liếc nhìn lên chiếc đồng hồ treo bên cạnh lò sưởi, lúc này là 8 giờ 20. - Hình như anh đến hơi sớm. Thế Kitson đã đi chưa?

- Cả hai đều đã lên đường, - Morgan trả lời, đưa mắt nhìn qua cửa buồng ngủ, - trong đó có ai không? - Bleck ngập ngừng:

- Đừng làm ồn, cô ta đang ngủ.

Morgan xô về phía trước, tay móc lấy túi áo trên của Bleck kéo về phía mình:

- Hãy nghe này Ed. Mà phải tự hiểu rằng chúng ta đang tiến hành công việc gì. Tối qua mà đã tỏ ra rất kém cỏi. Đã đến lúc cánh ta không cần đến sự có mặt của mà nữa, nếu mà cứ tiếp tục sống như thế này. Hãy nhớ lấy,

cho đến lúc chúng ta chưa kết thúc công việc, thì không được đụng đến đàn bà, không được say lướt khướt. Trông mày như một con mèo hoang.

Bleck nhún vai, sầm mặt.

- Frank, anh bỏ cái giọng ấy đi...

- Không, ta không bỏ cái giọng đó đâu, anh bạn ạ. Hãy chuẩn bị mà làm việc. Ta sẽ đến kiểm tra bất cứ lúc nào. Mày hãy làm những gì ta phân công hoặc sẽ ăn đạn vào lưng.

Bleck nhìn đôi mắt lạnh, đen của Morgan, hẩn im lặng.

- Thôi được, tôi sẽ cố gắng.

- Nhớ lấy lần cuối, phải cố gắng hơn, tao tha cho lần này.

Bleck xốc lại áo, hẩn tránh xa Morgan, rồi lên tiếng:

- Trên báo chí có nói gì về việc tối qua không?

- Vẫn cái vở cũ. Cả bọn sợ vãi đái, nên không thể cung cấp cho bọn cảnh sát và mật thám một bằng chứng gì chính xác. Có lẽ mọi việc rồi sẽ ổn cả. Ta muốn anh đến chỗ Gypo ngay. Hẩn đã tìm được các loại ốc vít để gia cố khung thép. Hẩn rất cần có người trợ giúp.

- Được tôi sẽ đi ngay. - Bleck ngoan ngoãn chấp nhận, mặc dù phải làm việc ngay từ sáng sớm hẩn rất ngại.

- Đúng, phải khẩn trương lên. - Morgan ngắt lời. - Tôi sẽ đi Dukas để tìm mua súng trường tự động. Tay Emi hẩn có một khẩu đã hứa sẽ bán.

Bleck cố làm yên lòng Morgan:

- Mọi việc đâu sẽ vào đấy, tôi đi ngay đây. - Khi Morgan đi khỏi, Bleck lăm bằm chửi theo. Hẩn bước vào phòng ngủ còn tối om, nâng rèm cửa chớp. Ánh sáng chói chang ủa vào phòng, rọi vào mặt cô gái đang vùi mình trên giường.

- Lạy Chúa tôi, Ed... - cô gái phản ứng, nhồm dậy trong chăn, vắn mình. Cô ta trông ngăm ngăm, mái tóc đen dày vắt ngược lên. Mặt có những nốt nhỏ, đôi mắt mở to. Cô mặc bộ pi-ja-ma vàng bó chặt lấy tấm thân tròn lẳn.

Bleck lấy áo sơ-mi và nói:

- Mèo con, ta đi đi thôi! Hôm nay anh có công việc quan trọng. Thôi khẩn trương lên, xô tất vào.

- Nhưng Ed... em mệt đến chết được. Anh đi đi, nếu thấy cần. Để em ở lại một mình vậy.

- Không được, không thể ở lại đây một mình được. Thôi nhanh lên!

Cô gái có tên Glorie Dawson, bực bội hất chăn, cố vươn vai, rời khỏi giường, vừa đi vừa ngáp, cô bước vào phòng tắm.

- Anh yêu, có người đàn ông nào vừa đến đây? - Cô ta vừa hỏi vừa lấy tay vuốt mái tóc đen.

Bleck cầm cái cạo râu điện, hấn rà rà nó trên cằm và gất:

- Thôi mau lên, mặc quần áo vào và lên đường ngay. Anh rất bận.

Glorie cởi bộ quần áo ngủ, cô ta bước vào bồn tắm và nói với ra:

- Đôi lúc em muốn tự cho mình một viên đạn vào trán. - Cô ta nói như thét để át tiếng nước đang chảy từ vòi hoa sen. - Trên đời cứ lặp đi lặp lại một điệu. Bao giờ vào đầu cũng đẹp: nhạc nhẹ, ánh sáng êm dịu, những lời nói ngọt ngào và sau đó thì quát lên: "Mặc quần áo vào, lên đường ngay". Đấy cũng là người đàn ông mà em mơ ước! Đấy là hoàng tử thiên thần của em!

Bleck như chẳng để ý gì đến lời than phiền đó, hấn gất:

- Đã nói với em rồi, nhanh lên!

Hấn tắt bàn cạo điện, bước vào bếp đun cà-phê. Đầu hấn nặng như chì, nhưng hóp cà-phê đầu tiên làm hấn tỉnh lại. Hấn tự trách vì hấn đã uống nhiều đêm qua, nhưng hấn đau đầu chủ yếu vì thần kinh căng thẳng bởi chuyện vừa rồi. Hấn ân hận cả việc đã để Glorie ngủ lại đêm qua. Điều đó rõ ràng làm cho Morgan bực mình. Bleck lại rót cà-phê, lục tìm vỉ thuốc a-spirin và uống ba viên, hấn đau xót tự nhận thấy tay mình vẫn run run. Khi uống hết cốc cà-phê, Glorie đã chải tóc, ăn mặc gọn gàng bước vào. Cô ta éo lá:

- Ồ, cà-phê... anh yêu rót cho em một cốc nào.

- Không, hết giờ rồi. Em sẽ uống cà-phê ở ngoài phố.

Cô gái tru tréo, nhưng giọng cô ta làm Bleck giật mình.

- Hãy khoan, Ed, hình như lúc này Morgan đến với anh phải không? Bọn anh đã nói chuyện gì? Về công việc gì? Hẳn định nói về cái gì đấy?

Bleck tái người, sau vài giây, hấn cau mình nhìn Glorie:

- Đừng thọc mũi vào việc của người khác. - Hấn dẫn giọng: - Nghe thấy chưa? Cô thật là tò mò!

Glorie đặt tay lên vai Bleck nói:

- Ed, hãy nghe em, em van anh. Đừng trông chờ ở Morgan bất cứ điều tốt lành nào. Em loáng thoáng nghe được câu chuyện của bọn anh. Cả đời hấn đã phải ngồi tù. Hấn đã qua nhiều vụ án hình sự. Ngoài ra, chỉ còn thiếu việc giết người. Mà có thể việc đó hấn cũng sẽ làm dễ như bỡn. Hãy nghe em, Ed, đừng quan hệ với hấn, rời khỏi đây.

Bleck ăn nằm với Glorie đã hai ba tháng nay. Cô ta đã làm cho hấn thích thú. Đây có lẽ là cô gái đầu tiên trong cuộc đời phóng đảng của Bleck đã đến với hấn không phải vì món lợi nào, mà vì tình cảm.

Nhưng không phải vì thế mà hấn cho phép cô ta lên lớp dạy mình về việc đối nhân xử thế và việc quan hệ bạn bè. Hấn tức giận quát:

- Cô có im ngay không? Đừng chọc vào việc của người khác. Thôi ta đi!

Cô gái bất lực nhún vai:

- Thì đi vậy, chiều ý anh yêu. Nhưng Ed ạ, hãy nhớ lời em: Morgan là một con người nguy hiểm. Anh không nên quan hệ với hấn.

- Thôi, ơn chúa, ta đi, anh vội!

- Thế tối nay ta có gặp nhau không?

- Không, anh bận. Anh sẽ gọi điện cho em. Có lẽ phải vào tuần sau, không thể sớm hơn đâu.

Glorie nhìn Bleck ái ngại, lo lắng.

- Anh đừng quan hệ với hấn, em van anh, Ed...

Hấn kéo tay cô ta đẩy về phía thang máy, đóng cửa phòng, khi khóa cửa hấn nói:

- Đừng lên mặt dạy tôi. Lần cuối cùng nhắc cô như vậy. Hãy nhớ là nên biết điều một chút, trên đời này còn có nhiều cô gái khác...

- Thôi được Ed ạ. Em đã hết lời can ngăn anh. Nhưng nếu anh cứ nhớ rằng...

- Tôi cho rằng như vậy, - hấn vừa nói, vừa bước theo cầu thang, tôi nhắc lại: Đừng lên mặt dạy tôi.

- Em sẽ đợi anh. Đừng bắt em chờ lâu nhé.

Hấn gật đầu trả lời thờ ơ:

- Được rồi, được rồi!

Và bước nhanh về phía bên xe ô-tô khách, hấn quay lại vẫy vẫy Glorie đang lặng lẽ nhìn theo. Khi đã ngồi trên ghế xe khách, ngẩng mặt đón những tia nắng chói chang, trong đầu hấn lại hiện lên hình ảnh Ginny. Thế mới là con gái chứ! Cô ta sao khác xa Glorie, cô ta có hệ thần kinh thật vững vàng. Ăn mặc tạt rất đẹp, hợp thời trang mà không phải chải chuốt. Cô ta là loại thượng hạng, còn Glorie, dù có cời hết thì cũng thấy ngay rằng còn thua xa Ginny đang đóng vai cô vợ trẻ. Thật ra mà nói, một người tinh táo không bao giờ lại đâm đầu chọn một đối thủ như cái con bò mộng kia, - Bleck xoa xoa cái cằm còn đau lâm râm. Hấn nhớ rằng Kitson đã nện hấn ra sao, mặt hấn tối sầm tức giận. Sẽ có lúc phải thanh toán với tay này. Hấn không quên điều đó, vả lại cả Kitson cũng muốn như vậy. Khi Bleck còn đang đeo đuổi những ý nghĩ về Ginny, thì xe buýt đã dừng lại cách xưởng của Gypo không xa. Bước xuống xe, hấn lững thững bước trên con đường đá lổn nhổn và cố hình dung xem Kitson sẽ có thể nói chuyện gì với cô gái như Ginny.

* * *

Trong lúc đó Kitson quả thật cũng không dễ dàng trong việc lựa chọn chủ đề nói chuyện. Anh thấy lo lắng khi nghĩ rằng cả hai cứ im lặng như vậy suốt đoạn đường dài 60 dặm.

Đối với các cô gái Kitson luôn là người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng Ginny đã gây tác động một cách kỳ lạ đến các thói quen của anh. Ngồi cạnh cô gái này, Kitson thấy bối rối, mất hứng, không biết nói gì. Và chính Ginny

đã làm cho Kitson hồi hộp, cô ta không giống bất cứ một cô gái nào mà anh đã biết. Bây giờ, đối với Kitson thật lạ lùng, Ginny không phải là người ít lời. Thực ra mà nói, Ginny cũng muốn nói chuyện, ý định đó đã thúc giục nàng, cô gái tự nhiên vào chuyện bằng các câu hỏi về những võ sĩ quyền anh danh tiếng. Kitson im lặng. Anh cố nhớ người này, người kia và các ý kiến riêng của anh về họ, Kitson không trả lời ngay, anh cố tập trung tư tưởng để nghĩ được câu trả lời cho có vẻ thông minh. Rồi họ lại phóng đi hai, ba dặm trong sự im lặng. Sau đó Ginny lại bắt đầu đưa ra một lô câu hỏi. Đột nhiên cô hỏi:

- Khi có tiền, anh sẽ định làm gì?

Cô bắt chéo chân, đưa mắt nhìn Kitson, như để khoe đôi chân của mình, trong khi đó Kitson ngơ ngẩn như người mất hồn, nhưng sau đó cũng trở lại bình thường.

- Hiện nay tôi chưa có số tiền đó, hãy còn quá sớm khi đặt ra các kế hoạch.

- Hay là anh còn ngờ vực việc chúng ta sẽ lấy được số tiền đó?

Kitson im lặng, sau đó không rời mắt khỏi con đường phía trước, anh chậm rãi:

- Chúng ta phải gặp may thì mới thắng cuộc được. Tôi hiểu rõ cả hai tay này, đã từng làm việc với họ. Họ không phải là những kẻ yếu bóng vía.

- Điều đó phụ thuộc vào chúng ta, - Ginny nói rất thản nhiên - cả hai sẽ không thể chống cự, nếu như họ hiểu rằng chúng ta không thích đùa cợt. Và điều đó không quan trọng. Chúng ta sẽ thu xếp được với cả hai. Tôi tin rằng chúng ta sẽ lấy được số tiền đó.

- Nhưng chỉ khi chúng ta gặp may thôi, - Kitson nhắc lại, - tôi phải công nhận rằng kế hoạch được vạch ra rất tuyệt vời. Chiếc xe sẽ được giấu vào trong moóc nhà, đó là một ý nghĩ rất tuyệt. Nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ mở được két sắt. Và nếu như có mở được két đi nữa, chúng ta sẽ giấu số tiền đó đi đâu? Hai trăm ngàn, cả một ôm tiền. Không thể gửi vào nhà băng vì bọn mật thám và cảnh sát sẽ tổ chức theo dõi. Mỗi người sẽ giấu số tiền 200 ngàn đó đi đâu?

- Giấu vào các két gửi tiền tự động, - Ginny trả lời. - Điều đó thật đơn giản.

- Ginny nghĩ rằng như vậy là bảo đảm ư? Năm ngoái có một tay mở cửa nhà băng, xong xuôi hẳn giấu tiền vào két gửi tiền tự động. Bọn mật thám đã tổ chức mở tất cả các két gửi tiền ở trong nhà băng của thành phố và tìm được số tiền trên, - Kitson trả lời, cánh tay to lớn của anh tì chặt lên vòng lái, các ngón tay tê đi, trắng ra như nến.

- Tôi gì mà anh giấu tiền ở thành phố này, hãy đến New York, San Francisco... Tất nhiên, rất nhiều chỗ có thể... Bọn chúng không thể mở tất cả các két sắt ở mọi nhà băng trong nước Mỹ này.

- Tất nhiên, việc đầu tiên là đưa số tiền đó đi. Nhưng đưa đi như thế nào? Một khối tiền như vậy! xếp chúng vào va-ly chằng. Cứ nghĩ mà xem: khi Ginny lên tàu hỏa, mang theo chiếc va-ly có các đồng tiền lẻ trong đó, không hiểu bọn cảnh sát và mật thám có khám hành khách không, nhưng nếu như có máy dò, máy đó phát hiện ra âm thanh dù nhỏ thôi, thì bọn chúng chẳng tha gì mà không cướp ngay số tiền đó, rồi mới đến cánh ta.

- Có lẽ, anh cứ tự làm khổ mình bằng ý nghĩ kỳ lạ đó thôi, - Ginny nhận xét như vậy. Kitson rất ngạc nhiên khi nhận ra trong giọng của cô gái có chứa chất sự thông cảm. - Nếu như anh luôn nghĩ đến thất bại như vậy, thì tại sao anh lại bỏ phiếu tán thành.

- Thôi, Ginny đừng để ý đến những gì tôi vừa nói. Tôi cảm thấy như vậy, tính tôi thẳng ruột ngựa như Frank đã nói. Theo tôi, có lẽ, rồi chúng ta sẽ ăn ra làm nên thôi. Thế Ginny sẽ làm gì với phần của mình.

Cô gái ngồi lùi về phía sau, đầu ngả vào đệm ghế, cái cằm xinh xinh nghiêng nghiêng. Kitson đưa mắt lên tấm kính màu thấy rõ từng nét của Ginny, anh nghĩ thầm - Cô ta đẹp thật!

- À, tôi có một kế hoạch rất lớn. Có lẽ không nên bắt anh tìm hiểu tận tường từng chi tiết. Khi đó có thể làm được rất nhiều việc. Ông bố tôi đã qua đời năm ngoái. Nếu như có tiền, đến ngày hôm nay chắc chắn cụ vẫn sống. Lúc đó tôi làm nghề bán vé trong rạp chiếu bóng, nên không thể giúp gì được. Khi cụ qua đời, tôi quyết định mình không thể sống nghèo khổ và

lượng thiện như vậy nữa. Cũng vì vậy tôi đã nghĩ ra cái kế hoạch nhằm vào chiếc xe bọc thép chở tiền đó.

Sự cười mở đó đã làm Kitson sửng sốt. Và đặc biệt khi biết được rằng kế hoạch đó do chính Ginny nghĩ ra.

- Thế làm sao mà Ginny lại biết tường tận về chiếc xe đó và về số tiền như vậy?

Ginny đã mở miệng định trả lời nhưng nàng thoáng nghĩ lại. Cả hai lại im lặng. Kitson liếc mắt nhìn Ginny, nét mặt nàng lạnh lùng như đá tảng, cảm thấy có cái gì đó làm người bạn đường của mình méch lòng, Kitson thấy ân hận. Kitson vội làm cho Ginny yên tâm.

- Ginny đừng nghĩ rằng tôi cố gắng tìm hiểu chuyện đó, có lẽ tôi chỉ vô tình đưa ra câu hỏi. Đối với tôi điều đó chỉ có ý nghĩa gì đặc biệt.

Cô gái đưa mắt nhìn Kitson, đôi mắt lạnh lùng hờ hững màu nước biển, cô cúi về phía trước, đưa tay mở công tắc ra-đi-ô dò làn sóng. Gặp một bản nhạc nhảy, cô tăng thêm âm lượng, ngồi ngả hẳn người về phía sau, đôi chân nhún nhảy. Theo Kitson tự hiểu: đó là hành động tế nhị biểu thị rằng cô gái không muốn tiếp tục cuộc đối thoại. Anh thất vọng, nhấn ga tăng tốc độ cho xe lao nhanh về phía trước. Sau 20 phút cả hai đã đến gần cửa hàng "Caravan Mart". "Hội chợ ô-tô và các loại moóc nhà chất lượng cao" được bố trí sát xa lộ, cách Marlow độ nửa dặm. Hội chợ là một bãi rộng có khu bày các loại xe ô-tô cũ khác nhau, các loại moóc nhà cùng một ngôi nhà gỗ nhỏ được dùng làm văn phòng. Khi Kitson chưa kịp dừng chiếc BUICK lại, thì từ căn nhà gỗ đã có một người đàn ông trẻ vội bước ra và hướng về phía chiếc xe. Hắn ta được liệt ngay vào số đàn ông mà Kitson thấy khó chịu và đáng ghét. Đó là một người đàn ông đẹp, có nước da ngăm ngăm cháy nắng, mái tóc xoăn, mặc bộ quần áo dùng cho vùng nhiệt đới, chiếc áo sơ-mi màu kem cùng chiếc cà-vạt đỏ rực. Cổ tay được trang điểm bằng một chiếc đồng hồ vàng gắn trên vòng đeo tay khổ rộng. Hắn ta vội vã chạy về phía chiếc BUICK theo dải đường nhựa, như một chú ong cần mẫn phát hiện ra một chùm hoa có hương lạ phải nhanh chóng lấy mật.

Khi đến bên xe, hăn vội vàng mở cửa xe cho Ginny và cười rất cởi mở hoan hỉ với cô, điều đó làm Kitson bực tức muốn thoi cho hăn một quả. Khi đỡ Ginny bước ra khỏi xe, người đàn ông đó lên tiếng:

- Xin kính chào các quý khách của hội chợ bán moóc nhà! Các vị thật sáng suốt khi mở đầu buổi sáng bằng chuyến thăm viếng chúng tôi. Có lẽ các vị muốn tìm chọn để mua một chiếc moóc nhà có phải thế không? Ở đây các vị sẽ chọn được đúng cái mà các vị cần.

Kitson bước ra khỏi xe, cau mày. Thằng cha đẹp trai, nhanh nhẩu như con ong đực này đã làm anh bực mình.

- Cho phép tự giới thiệu, - người đàn ông đẹp mã nọ vẫn huyền thuyên. Hăn vòng nhanh qua đầu chiếc BUICK, đưa tay vờ vập nắm lấy bàn tay buông thõng của Kitson.

Ginny đã nắm đúng thời cơ, cô lên tiếng rất hồn nhiên và vui vẻ đáp lời:

- Ông đoán đúng đấy, chúng tôi đang cần một chiếc moóc nhà.

- Hội chợ của chúng tôi là một nơi rất phù hợp với nguyện vọng của các vị, - người đàn ông cả quyết với khách hàng như vậy. - Tôi tên là Harry Carter. Đối với các vị đây là một thời điểm quan trọng, nhưng tôi khuyên hai vị không nên lo lắng. Chúng tôi chỉ bán hàng hóa, khi biết rằng khách hàng sẽ vừa lòng vì chúng. Chúng tôi có đủ các kiểu moóc nhà của nhiều hãng. Hai vị định chọn loại nào?

Ginny cười vui vẻ hỏi:

- Thế chúng ta định chọn loại nào, hả Bleck?

Kitson nắm chặt tay trả lời:

- Có lẽ nên chọn chiếc nào giá rẻ một chút.

- Chúng tôi có các loại moóc nhà với giá bán khác nhau. Carter vừa nói, vừa đưa mắt nhìn đôi chân dài và đẹp của Ginny:

- Có thể chúng ta cùng đi một vòng? Các vị cứ xem từng loại có trên bãi, tôi sẽ thông báo cho các vị giá từng chiếc mà các vị thích.

Kitson và Ginny đi theo người đàn ông qua con đường dẫn đến bãi cỏ xếp hàng dãy các nhà con lắp trên các bánh xe. Kitson không thể tìm ngay được

loại cần mua. Phải mua loại moóc có chiều dài lớn hơn 16 bộ, rộng 9 bộ và ruột xe càng rộng càng tốt. Đi mãi, anh thấy một chiếc ở giữa dãy thứ hai, anh dừng lại để xem xét kỹ hơn. Đó là một chiếc moóc nhà màu trắng có mái màu xanh da trời. Có hai cửa sổ ở bên thành, có cửa sổ phía trước và phía sau.

- Có lẽ chiếc này hợp với cánh ta, - Kitson nói, đưa mắt nhìn Ginny, cô ta gật đầu đồng tình, - kích thước của nó rất khớp.

Carter ngạc nhiên:.

- Chiếc này ư? Tôi không nghĩ rằng quý vị lại chọn nó, trông nó không có trang bị gì để sống cho đường hoàng... - anh ta liếc nhìn Kitson. - Xin lỗi, tôi chưa được biết danh của quý anh.

- Harrison, - Kitson trả lời, - thế kích thước của nó thế nào?

- Mười sáu rưỡi nhân với chín. Thực tình mà nói, quý anh Harrison ạ, chiếc này dùng để cho các cuộc đi săn, nên người ta đã tháo mất nhiều trang bị của nó, hiện nay nó coi như rỗng ruột. Có lẽ cô vợ trẻ của quý anh sẽ không thích sống trên loại này đâu. Người bán hàng tiếp tục, nhưng mắt không rời chân của Ginny. - Nếu như quý anh thích loại này, tôi sẽ giới thiệu một chiếc khác có đầy đủ tiện nghi, cho phép tôi chứ?

Kitson vẫn không rời chiếc xe. Anh đưa mắt nhìn chiếc moóc nhà màu trắng xanh da trời. Đưa mắt nhìn bố bánh lốp, cố gắng xác định độ bền vững của nó và bộ phanh tự động, theo Frank thì hai bộ phận đó đóng vai trò rất quan trọng. Ginny chen vào câu chuyện của hai người đàn ông:

- Chồng tôi có bàn tay vàng. Anh ấy sẽ làm lại phần ruột một cách hoàn chỉnh. Cho phép chúng tôi xem phía trong xe.

- Xin mời. Sau khi xem chiếc xe này, mời quý anh quý chị xem chiếc khác và có như vậy mới hiểu được lời tôi nói, chiếc này hoàn toàn rỗng ruột.

- Anh ta mở cửa, Kitson và Ginny nhìn vào phía trong. Ngay từ giây đầu tiên, Kitson đã thấy rằng đây là chiếc xe mà anh cần mua. Thiết bị phía trong đã bị tháo dỡ ngổn ngang, nhưng việc thu dọn không khó khăn gì. Sàn xe còn rất vững. Khi đứng trong xe, nóc xe còn cách đầu Kitson khoảng gang tay.

Sau đó cả ba đều xem chiếc xe khác, cùng kiểu cùng kích thước, nhưng phần trang bị đầy đủ hơn. Kitson cũng xem qua loa để kết luận rằng xe này không hợp với yêu cầu của cả bọn.

- Có lẽ đối với chúng tôi, chiếc xe đầu là hợp hơn cả, - anh đưa mắt nhìn chiếc moóc sơn trắng xanh da trời. - Giá bán là bao nhiêu? Carter chăm chú nhìn người khách hàng. Hẳn suy nghĩ xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền ở người này.

- Quý anh Harrison ạ, xe đó là một chiếc moóc vững chắc và đẹp, của tốt đấy. Nó sẽ phục vụ gia đình của quý anh được nhiều năm. Giá bán xe mới nguyên là 3800 đô-la. Tôi nói đây là xe mới nguyên. Chiếc xe này đã được sử dụng, nhưng trên đó như quý anh đã thấy hầu như không có chỗ nào bị hư hỏng. Có hai chàng trai đã mua xe của tôi để tổ chức cuộc đi săn. Họ dùng nó trong 6 tuần lễ. Thực ra mà nói nó vẫn còn mới. Nhưng nếu quý anh chị thích nó và đặc biệt là để hai người hưởng tháng trăng mật trên đường đi du lịch, tôi xin bán với giá hai ngàn rưỡi đô-la. Quý anh quý chị hãy coi như đó là tôi bán để làm quà mừng anh chị.

Ginny chen vào, cô cố nói trước Kitson, vì anh đã định mở mồm phản đối:

- Đáng tiếc, nếu giá như vậy chúng tôi không đủ tiền. Nếu như đó là giá cuối cùng của ngài, thì có lẽ chúng tôi phải tìm mua ở chỗ khác vậy.

Carter mỉm cười với Ginny:

- Thật ra đó là cái giá bán phải chăng, cô Harrison ạ. Trong khu vực này không còn cửa hàng nào bán moóc nhà ngoài chúng tôi. Nếu quý anh quý chị đánh xe đến St. Lawrence, ở đó có thể kiếm được các loại moóc nhà, nhưng còn đắt hơn nhiều so với chỗ chúng tôi đây. Nếu như giá đó không hợp với túi tiền của hai vị, tôi xin giới thiệu loại nhỏ hơn mà tôi có. Ví dụ loại giá một ngàn năm trăm đô-la. Nhưng kích thước nó nhỏ và yếu hơn nhiều.

Nụ cười thường trực của Carter làm cho hẳn càng thêm tươi trên.

- Ôi, quý anh Harrison, tôi rất muốn chiều lòng của hai vị. Nhưng trong trường hợp này quả là vô cùng khó khăn, không thể như vậy được. Tôi sẽ thất

thiệt, nếu như bán chiếc xe này với giá 1800 đô-la. Nhưng nếu quý anh rất thích và muốn chiếc xe này thì xin quý anh trả hai ngàn ba trăm năm mươi đô-la. Rẻ hơn nữa thì không thể bán được.

Kitson bắt đầu đỏ mặt. Anh cố hết sức kìm ý muốn tóm cổ Carter nện cho hẵn vài quả, bắt hẵn biết điều hơn. Trước thử thách này, Kitson đã tìm được, anh vẫn phải nghe cái giọng ngọt ngào chào đón, cái nhìn dò hỏi, Kitson cố giữ cái vẻ thờ ơ để có thể được lời trong mặc cả.

- Thật đáng tiếc, ngài Carter ạ, số tiền đó quá sức chúng tôi, - Ginny hướng về phía tay buôn xe, nàng mở to đôi mắt nhìn hẵn, Kitson thấy cả thế giới sôi ruột. Đúng là Ginny bắt đầu nũng nịu với Carter, điều đó càng làm Kitson điên đầu. Nàng không thèm để ý đến sự có mặt của anh. - Chả nhẽ ngài lại không thể bán với giá 2000 đô-la? Thực tế trong túi chúng tôi chỉ có chừng đó.

Carter xoa xoa đầu ngón tay. Hẳn ta đang suy nghĩ mông lung, đôi mắt chao đảo thêm khát ngấm thân hình tuyệt diệu của Ginny. Sau đó như nghĩ ra điều gì, hẵn nhún vai bất lực.

- Chả nhẽ lại từ chối các vị ư? Tôi đi đến quyết định này có lẽ vì cô, cô Harrison ạ. Muốn nói thật với các vị rằng tôi thiệt hàng trăm đô-la vì cỗ xe này. Nhưng tiền là gì, cuối cùng nó lại sinh sôi nảy nở thôi. Mà quý anh quý chị lại chuẩn bị hưởng tháng trăng mật. Thôi hãy coi như tôi tặng các bạn một món quà cưới. Nếu nó thật sự vừa ý các bạn, thì hãy mua với giá 2000 đô-la.

Mặt Kitson đỏ bừng, anh nắm chặt nắm đấm.

- Đây, anh bạn. - Kitson vừa bắt đầu, thì Ginny đã giữ chặt tay anh.

- Ôi, thế thì cảm ơn ngài nhiều lắm, - Ginny tặng cho tay buôn xe một nụ cười rất duyên mang nhiều ý tứ. - Cả hai chúng tôi vô cùng biết ơn ngài.

- Hai vị đã tiến hành một cuộc mua bán rất có kết quả, Carter nói. - Tôi hứa với hai vị, ngay bây giờ người của tôi sẽ buộc xe moóc vào xe ô-tô BUICK của quý vị. Còn chúng ta vào văn phòng để làm thủ tục trả tiền. - Hẳn nhìn Kitson bằng con mắt tinh quái và cười nịnh. - Chúc mừng quý anh

Harrison, quý anh đã tìm được một người vợ biết và rất biết thu xếp công việc.

Sau khi họ vào văn phòng làm thủ tục mua bán, Carter liền nghĩ ra mấy câu đùa cợt. Cầm tờ biên lai trong tay, hắn nhìn Ginny không giấu thái độ ngưỡng mộ, hắn hỏi:

- Thế cô Harrison định sẽ đi đâu? Cô sẽ định hưởng tháng trăng mật ở chỗ nào?

- Chúng tôi sẽ lên vùng núi, - Ginny nói, - Chồng tôi thích câu cá. Chồng tôi đã chờ đợi rất lâu chuyên du lịch này. Đó là điều rất tuyệt diệu!

Kitson bước về phía trước cầm lấy hóa đơn trong tay Carter. Anh không còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Muộn rồi, chúng ta còn rất nhiều công việc, - anh nói hơi gắt.

Carter ngẩng mặt, hắn lại cười gượng gạo nịnh bợ:

- Ôi, tôi có thể giới thiệu mà thôi, chúc hai vị du lịch vui vẻ. Nếu như các vị nghĩ lại, muốn mua loại tốt hơn thì cứ tìm đến chỗ tôi đây, - hắn nắm tay Ginny và giữ lại hơi lâu so với cử chỉ lịch sự bình thường.

Kitson quyết định tránh bắt tay cái tay háu gái đó, anh cho tay vào trong túi quần và bước ra cửa. Khi cả ba đến cửa, thì chiếc moóc đã được buộc vào đuôi chiếc BUICK. Họ tiếp tục đi bộ theo đường nhựa. Carter tiếp tục đùa cợt với Ginny. Hắn cẩn thận đỡ Ginny bước vào xe, điều đó làm cho Kitson không kìm được nữa, khi Carter cúi xuống chào anh, chúc cả hai may mắn, anh đã im lặng. Khi xe rời khỏi khu vực Caravan Mart, Ginny lên tiếng:

- Đúng là loại chúng ta cần mua. Morgan sẽ vừa lòng.

Kitson thì bực tức, anh không giữ được cơn thịnh nộ:

- Ginny có thấy không, thằng cha ấy cứ nhìn Ginny chăm chăm... tí nữa tôi choảng hắn một trận.

Ginny quay ngoắt về phía Kitson và nhìn thẳng vào mặt anh. Đôi mắt cô bỗng trở nên giận dữ:

- Anh nói gì?

- Nói gì ư? - Kitson nhắc lại, vẫn rất bức tức. - Cái thằng cha dê tiện ấy nhìn Ginny chăm chăm, cần phải nện cho hắn một trận.

- Việc gì đến anh khi bọn đàn ông họ nhìn tôi? - Ginny hơi lạnh lùng. - Chẳng nhẽ anh là chồng tôi thật ư? Anh bức tức vì lẽ gì?

Mặt Kitson đỏ bừng, hai tay nắm chặt vòng lái. Cả quãng đường còn lại dẫn đến xưởng của Gypo, cả hai đều im lặng.

* * *

Khoảng gần cả hai tuần họ gia cố thêm cho chiếc moóc nhà, cả 11 ngày liền Bleck ngủ lại trong xưởng của Gypo. Hắn phải cố gắng như vậy, vì muốn lấy lại lòng tin của Morgan, chứng minh cho mọi người biết hắn đã trở lại minh mẫn. Đối với Bleck, phải ngủ lại với Gypo một buổi là một hình phạt kinh khủng. Mọi thói quen của anh chàng nông dân Ý này đã tác động đến tinh thần của Bleck. Hắn không hiểu được tại sao Gypo lại rất thoải mái sống được ở chốn này trong kho gỗ cũ. Bẩn thỉu và thiếu mọi tiện nghi tối thiểu không làm cho Gypo khó chịu.

Kitson đến xưởng vào 8 giờ sáng và trở về nhà 4 nửa đêm. Cả ba đã làm việc cật lực, họ tu sửa, gia cố xe moóc để nó có thể chở được chiếc xe bọc thép chở tiền.

Trong những ngày này Bleck và Kitson đã tận mắt thấy được tài năng bàn tay thợ cơ khí của Gypo. Không có tay thợ và sự sáng tạo của Gypo thì cả ba sẽ không làm được việc gì cho ra hồn. Bleck luôn luôn khinh thường Gypo nhưng đã ngạc nhiên khi thấy tay này tỏ ra năng động hơn hẳn khi công việc có liên quan đến kỹ thuật. Khi đó Bleck mới nhận ra rằng không có đôi tay vàng của Gypo, cả bọn sẽ không thể tiến hành chiến dịch, điều đó càng làm hắn bức mình.

Còn Kitson càng thấy khâm phục tài năng của anh chàng người Ý này. Anh rất thoải mái khi hằng ngày được bắt tay vào làm việc, tự nhận thấy lần đầu tiên trong đời anh học được một điều gì đó có ích.

Họ kết thúc công việc vào buổi tối thứ hai. Cũng tối đó Morgan hẹn gặp mặt cả bọn ở xưởng của Gypo. Trong suốt thời gian 11 ngày ấy không một ai

trong bọn gặp Ginny. Cô có đưa cho Morgan số điện thoại, nếu có việc gì thật cần có thể theo đó gọi cô. Nhưng ngay cả Morgan, ngay cả ba người đàn ông còn lại nữa cũng không một ai có một khái niệm nhỏ nhoi nào về nơi ở của cô và làm gì trong thời gian đó.

Khi làm việc ở xưởng của Gypo, Kitson luôn nghĩ đến Ginny. Bây giờ anh đã tự hiểu ra là anh yêu Ginny và không thể cưỡng lại bản thân, mặc dù anh tự hiểu điều đó sẽ chỉ dẫn đến những việc tốt đẹp gì. Anh biết rất rõ rằng việc này sẽ dẫn tới và chỉ đưa tới cho cả bọn nỗi bất hạnh. Nhưng tình cảm đối với Ginny của anh đã mạnh hơn cả. Anh không thể chống được nó. Tình cảm đó đã thấm vào máu như những vi-rút và Kitson chỉ còn việc chấp nhận tình cảm đó như một sự việc đã có. Trong khi mọi người lao vào công việc thì Morgan đã bỏ nhiều thời gian để nghiên cứu con đường từ hãng bảo hiểm chở tiền bằng xe bọc thép đến trạm Rocket. Hẳn thị sát từng đoạn rẽ, từng nhánh đường, suy nghĩ tìm kiếm cách rút lui. Hết giờ này sang giờ khác hẳn kiểm tra đi kiểm tra lại, vẽ bản đồ, bấm thời gian.

Cách của Morgan là phải lo đến mọi chuyện bất thường có thể xảy ra. Hẳn hiểu rằng khi cả bọn chiếm được xe thì điều quan trọng có tính chất quyết định là làm sao giấu ngay được chiếc xe. Phải nhanh chóng rời xa nơi xảy ra cuộc công kích trước lúc mọi người làm ầm lên. Điều đó đòi hỏi phải nghiên cứu kế hoạch hành động một cách kỹ càng nhất, cẩn thận nhất và phải nắm chắc được địa hình.

Buổi tối đó, khi đến xưởng của Gypo vào lúc 8 giờ, Morgan cảm thấy trong người khoan khoái. Lần đầu tiên trong cả tháng, trời đổ mưa. Mưa làm ướt đất khô, Morgan khoan khoái hít thở không khí ẩm ướt. Các cửa sổ của xưởng được đóng và che kín không để ánh sáng lọt ra ngoài, nhà kho chứa gỗ có vẻ như bị bỏ hoang. Morgan định bước ra khỏi chiếc BUICK, hẳn chưa kịp bật đèn pha, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ.

Hắn nheo mắt nhìn vào bóng đêm dày đặc, tay thọc vào túi cầm lấy khẩu súng lục. Trong đêm tối, dưới ánh sáng của các đèn pha ô-tô từ xa lộ, thấp thoáng bóng Ginny đi tới. Cô mặc chiếc áo mưa màu da trời, áo lấp loáng dưới trời mưa. Mái tóc màu nâu của cô được che kín trong mũ áo mưa.

- Một buổi tối đầu tiên có tầm quan trọng trong suốt tháng này, - Morgan lên tiếng. - Đáng lẽ tôi đánh xe đến đón cô, nếu như biết chỗ cô sống.

- Rất cảm ơn, tôi đã đến đây rồi, - Ginny ngắt lời.

Morgan ra khỏi xe đứng giữa cửa nhà xưởng. Gypo và Ginny, cả hai đứng dưới trời mưa.

- Ginny, thế tóm lại cô sống ở đâu?

- Đối với anh chuyện đó có quan hệ gì?

Morgan đặt tay lên vai Ginny, kéo cô về phía mình.

- Cô bé làm gì mà nóng nảy thế? Và điều đó có gì mà phải giữ bí mật? Ngay bản thân tôi cũng không biết rõ cô là ai, cô từ đâu đến và làm sao mà cô lại có thể lập được kế hoạch táo bạo, thông minh này, ngay chỗ cô đang ở cả bọn cũng không biết. Nếu như bọn này có điều gì không may, cô có thể biến đi, coi như việc này không có liên quan gì đến mình...

Ginny hất nhẹ tay Morgan khỏi vai:

- Như vậy thì sao? - Cô hỏi và nhanh nhẹn bỏ Morgan lại một mình, tiến về phía xưởng, gõ cửa.

Morgan đứng lặng đi trong vài giây, đôi mắt đen lạnh lùng của hắn cau lại, khi Kitson mở cửa hắn liền bước ngay theo cô gái vào xưởng.

- Chào tất cả anh em! - Hắn vừa nói vừa giữ nước trên áo mưa. - Công việc ra sao?

- Xong xuôi cả, - Kitson trả lời, nhưng mắt không rời Ginny, còn Ginny lúc đó cởi bỏ tấm áo mưa vút lên trên ghế.

Ginny hôm nay mặc bộ đồ xám nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo màu xanh lá cây làm nổi hẳn mái tóc nâu của nàng. Ginny trông rất đẹp, điều đó làm cho trái tim anh rộn lên. Anh nhìn Ginny đắm đuối. Còn cô gái không hề đưa mắt về phía Kitson và hầu như không để ý đến anh. Ginny cúi xuống lấy một cái gói được bọc giấy nâu từ chỗ ghế mà nàng vừa đặt đồ đạc xuống đó để cởi áo mưa và đưa cho Gypo đang đứng cạnh moóc nhà.

- Tôi mang các rèm cửa đến cho anh.

Morgan bước lại phía hai người, cất tiếng hỏi:

- Thế có nghĩa là mọi việc đều đã đâu vào đấy cả. - Hãn đưa mắt nhìn Gypo, khuôn mặt to béo của anh ta nở nang hãnh diện.

- Mọi việc được tiến hành và hoàn thành với lương tâm và trách nhiệm, Frank ạ, - Gypo vừa trả lời vừa cởi giấy gói các rèm cửa. - Cho phép tôi treo nốt các tấm rèm này sau đó sẽ chỉ dẫn anh xem tác phẩm của ba chúng tôi.

Bleck bước ra từ trong bóng tối, đang lau tay bằng miếng giẻ. Hãn bắt gặp Kitson đang nhìn Ginny đăm đũa, hãn cũng đưa mắt nhìn cô gái. Đã 11 ngày nay hãn không trông thấy đàn bà, và bây giờ Ginny đối với hãn lại càng có ý nghĩa đặc biệt. Hãn thích thú hơn khi bắt gặp Kitson đang nhìn chăm chăm vào Ginny. Chẳng võ biển này có ý định gì đây? Có lẽ Kitson tưởng như hãn đã thành đạt được gì đó trong việc chiếm lấy cô gái này? Hay chỉ hy vọng thôi? Tuy vậy hãn vẫn xởi lời bông phèn:

- Xin chào! - Hãn quay về phía Ginny. - Đã lâu không nhìn thấy cô. Cô trốn đi đâu đấy?

Cô gái bật cười, Bleck cảm thấy ngay rằng để nàng cười với mình quả là một việc khó khăn.

- Cũng như anh nói, - cô gái trả lời tự nhiên, - tôi đi nhiều chỗ, nay đây mai đó nhưng tôi không phải chạy trốn ai cả.

- Thế tại sao lại không đến thăm đây được một lần? - Hãn vừa hỏi vừa đưa cho Ginny bao thuốc lá. - Có lẽ cô đã bị cuốn hút vào các cuộc tiêu khiển của giới đàn bà!

Ginny cầm thuốc và châm vào ngọn lửa do Bleck bật cho và trả lời:

- Tôi là đàn bà, nhưng không hề muốn tiêu khiển.

Kitson theo dõi màn kịch trên, tim anh càng đập mạnh lên. Cái câu nói đùa thô thiển trống rỗng kia đã dày vò anh. Anh chả bao giờ dám nói với Ginny những câu như vậy, và vì thế anh thấy đau lòng khi Bleck giở cái trò khả ố kia. Mà có khi hãn thích thế.

- Cô có thể dù chỉ một lần lại thăm chúng tôi, - Bleck tiếp tục, - tôi cảm thấy cô đơn kinh khủng. Cô thử nghĩ xem, trong vườn đêm vừa qua tôi buộc phải ngủ chung với Gypo.

Ginny bật cười:

- Thật ngộ nghĩnh vì tính cách hai người rất khác nhau.

Nói xong Ginny bước hẳn về phía Morgan - đang đứng cạnh moóc nhà và đang xem xét vỏ xe.

Sau khi mắc xong các bức rèm cửa sổ, Gypo chui từ trong xe ra lên tiếng:

- Hãy chui vào xe mà quan sát, mọi thứ đã sẵn sàng.

Morgan tiếp tục xem xét phía ngoài:

- Thế còn cửa, Gypo?

Mắt Gypo sáng lên, vì cánh cửa là một trong những kết quả tốt nhất của bàn tay thợ của anh.

- Rất tốt, nào chú mày, Gypo quay về phía Kitson ra hiệu, - hãy giới thiệu xem chúng ta đã làm việc ra sao.

Kitson đi về phía trước cửa moóc, còn Morgan cùng Gypo đứng đằng sau xe. Morgan ngắm thành phía sau thấy nó vững vàng và là một khối liền với hệ moóc.

- Trông không đến nỗi chứ? - Gypo cất tiếng hỏi hai chân luôn cựa quậy vì hồi hộp.

- Trông rất tuyệt, - Morgan khen.

- Nào, mở cửa ra đi chú mày.

Kitson ấn một tay quay, cánh cửa là cả tấm thành phía sau mở lên phía trên như mở nắp hộp. Sàn xe hơi rung lên, sau đó lại vững vàng tạo ra một mặt phẳng hơi nghiêng thấp về phía cửa, một tấm thảm được kéo ra làm đường lên cho người và ô-tô.

Gypo thốt lên:

- Không đến nỗi tồi phải không? Trước khi gia công tôi đã nghĩ mãi và quyết định đặt sàn xe và cánh cửa sau cùng một lúc, sao cho khi vận hành chúng cùng hoạt động, nhưng lại nhẹ nhàng. Cái thành nghiêng này sẽ chịu được sức nặng của chiếc ô-tô bọc thép. Anh thấy không, tôi phải gia cố bằng các xà thép, chỉ cần nhấn ga là cả xe đã chui tọt vào moóc.

Khi Bleck và Ginny đến gần, Morgan hài lòng gật đầu:

- Ờ, các anh đã làm một việc tuyệt vời. Nhưng ta xem nó làm việc ra sao đã.

Kitson tiến hành đóng mở đến mười lần để Morgan quan sát, hẳn tỏ ra vừa lòng và kết luận:

- Rõ rồi, một công việc tuyệt vời, Gypo ạ.

Hắn theo thang bước lên moóc. Gypo đứng trên thang như một người chủ đang vui vì ngôi nhà mới, hãnh diện giới thiệu các chi tiết mà mình đã thay đổi.

- Đây, cái hòm ở sàn phía trong để đựng các bình a-xê-ty-len và hydro. - Anh ta lại giải thích - Đây là hòm để đựng dụng cụ. Hai ghế dài ở bên thành để triển khai làm việc. Sàn thì bọn tôi đã gia cố, đặt nhiều thanh thép theo chiều dọc. Bây giờ thì vững chắc, tha hồ mà dậm, chịu được hàng tấn.

Morgan kiểm tra rất kỹ và đặc biệt chú ý đến phần sau xe. Hắn chui xuống gầm xe, nằm ngửa, cầm đèn nhìn xem từng thanh thép gia cố, sờ từng chiếc vít, đinh ốc.

Gypo hồi hộp theo dõi Morgan. Sau cùng, Morgan chui ra, tay cho vào túi quần, mắt sáng lên vui vẻ:

- Gypo ạ, những gì liên quan đến sàn đều rất hoàn hảo. Đó là điều tôi mong mỏi. Có lẽ nó sẽ rất nặng khi chúng ta cùng đi theo chiếc xe bọc thép.

- Vâng, nó sẽ nặng nề hơn, - Gypo gật đầu, - nhưng BUICK sẽ kéo được. Vì chính anh đã nói ở đoạn đó không có những đoạn lên xuống phức tạp cơ mà!

- Tất nhiên rồi, nếu như chúng ta không phải buộc dời lên núi. - Morgan thốt ra khi hẳn xoa cằm - Việc nhanh chóng mở được cửa sẽ ảnh hưởng rất quyết định đến công việc, Gypo ạ. Nếu như anh phải làm việc đó quá lâu, thì chúng ta phải dời lên núi. Và ở đây việc che giấu sẽ đảm bảo hơn, tất nhiên, tôi cũng không phải lên đó. Đường đi rất xấu, có nhiều đoạn gồ ghề lắm đấy, sợ rằng BUICK không kéo được chiếc moóc này. Gypo khi nghe thấy những lời đó, liền lo lắng:

- Nhưng chính anh đã nói là chúng ta muốn bao nhiêu thời gian cũng có, - vừa nói Gypo vừa lấy tay xoa xoa lên tấm thân. - Trong năm phút thì không thể làm gì được.

- Thôi đừng lo - Morgan xoa dịu, lúc này Ginny, Bleck, Kitson đều đưa mắt về phía Gypo, - không ai đòi hỏi anh phải mở những khóa này trong năm phút. Anh sẽ có hai đến ba tuần, sau đó, nếu có chuyện gì thì ta phải lên núi vậy.

Gypo lại đổi chân, đôi mắt nhỏ của anh ta trông có vẻ như nhìn vào cõi xa xăm.

- Khoan, Frank, anh chả đã hứa rằng cho tôi cả tháng để mở cái khóa này là gì, thế mà bây giờ anh lại nói hai đến ba tuần. Trên cái xe này công việc sẽ không quá đơn giản đâu. Tôi thấy nó bên đường và đi đến kết luận cú này cũng hóc ản đấy.

Morgan đã nghĩ rằng ngay khi chiếc ô-tô chở tiền mất tích lập tức sẽ có hàng trăm người lùng sục họ. Máy bay sẽ bay dọc các trục đường, bọn cảnh sát ngồi mô-tô sẽ kiểm tra tất cả các xe. Nếu như cả bọn muốn nhanh chóng cuốn gói tránh việc lùng sục, thì chỉ có cách là Gypo phải khẩn trương kết thúc công việc mở khóa. Nhưng Gypo lại là một tay hiền lành dễ mất tinh thần, chả nên đe dọa, cưỡng ép hẳn. Kể ra khi cần thì cũng có thể bức hẳn làm nhanh hơn, nhưng nói chung nên chiều chuộng. Morgan nói:

- Anh nói đúng, Gypo ạ. Nếu chúng ta gặp may mắn anh sẽ làm việc liền trong một tháng. Nhưng ai mà biết được, đôi khi vừa bắt đầu công việc thì đã mở được nó.

- Chiếc xe này không thể mở ngay được, - Gypo cau có, - cần phải có thời gian.

Morgan châm thuốc lá và lái sang chuyện khác:

- Thôi, theo tôi thì mọi việc chúng ta đã chuẩn bị xong.

Nét mặt của ba người đàn ông bỗng nghiêm nghị hẳn, Ginny thì hông vào chiếc moóc nhà. Mặt nàng bỗng trở nên chăm chú.

- Hôm nay là thứ hai, có nghĩa là còn ba ngày nữa thì đến lúc hành sự, - Morgan nói, - có ai đó trong bọn ta cho rằng thứ năm là sớm quá không?

Kitson bỗng giật mình lo lắng, sau 11 ngày anh tập trung sức lực vào công việc sửa chữa chiếc moóc này, anh ham mê công việc và chẳng nghĩ rằng sửa nó để làm gì. Vì đây là lần đầu tiên trong đời anh thực sự làm người thợ, làm ra sản phẩm. Câu nói của Morgan như gáo nước lạnh, anh bị rơi từ trên cao xuống, tâm trạng sợ hãi. Còn Bleck thì như có kiến bò sau lưng, hấn không sợ. Hấn tưởng tượng rằng sự giàu sang đang đợi hấn trong vài tuần nữa, hấn sẽ có 200 ngàn. Khi nghĩ như vậy tim hấn rộn lên, đập nhanh hơn. Gypo thì cảm thấy mất thăng bằng, ý định giải quyết việc mở khóa phải nhanh chóng làm anh bồn chồn không vui. Chiến dịch cướp xe không làm Gypo lo lắng, vì anh không phải trực tiếp tham gia. Nhưng việc Frank hé răng phải mở được khóa ngay khi di chuyển làm anh ta hậm hực. Gypo không muốn làm cho Frank phải bực mình.

- Công việc cứ tiến hành vào thứ năm, - Bleck chen vào, hấn cố tỏ ra cho Morgan thấy rằng hấn đã sẵn sàng lao vào cuộc bất cứ lúc nào.

Ginny cả quyết:

- Thứ năm là đúng lúc.

Morgan nhìn Kitson và Gypo. Cả hai hơi bối rối, nhưng khi cảm thấy Ginny nhìn mình. Kitson bằng giọng khàn khàn.

- Tại sao lại không thể tiến hành vào thứ năm?

- Còn tôi thì thế nào cũng xong, - Gypo nhăn nhó đồng ý.

Chương V

Morgan bước đến bên bàn, ngồi lên đó, nhìn từng người, rồi lên tiếng.

- Nào, khi tất cả đã nhất trí, chúng ta cần bàn xem cần phải chuẩn bị thêm gì nữa. - Những người khác ngồi trên các hòm gỗ rải rác khắp nền xưởng của Gypo. Không khí lúc này trở nên căng thẳng. Morgan tiếp: - Cần phải kiếm cho Ginny một chiếc ô-tô, tốt nhất là loại hai chỗ ngồi, mui trần, loại thể thao. Việc này Kitson và Ed sẽ lo, - hẳn đưa mắt nhìn hai người. - Khi nào kiếm được thì đưa nó đến đây. Gypo sẽ sơn lại và thay biển số. Cũng cái xe này chúng ta sẽ lật nó ngay ở khu vực "cổ chai". Quãng đó, ở bên đường có một chỗ trống. Chúng ta phải có hai cây đòn dài 10 foot. Có loại đòn đó chúng ta sẽ dùng bấy chiếc ô-tô đổ xuống vệ đường. Gypo, anh sẽ mang theo hai cây đòn này nhé!

- Rõ rồi - Gypo trả lời, - ngoài ra, tôi cũng đã chuẩn bị xong hai biển chỉ đường.

- Mang ra đây xem nào.

Gypo mang lại hai tấm biển có đục lỗ để gắn vào cột ở đường. Morgan xem rất kỹ:

- Được đấy. Bây giờ chúng ta hãy suy nghĩ kỹ thêm nữa, - Morgan đề nghị. - Có lẽ ai đó hãy ghi lại những gì chúng ta bàn. Tôi muốn rằng mỗi người trong chúng ta phải biết rõ việc của mình. Ginny, cô có thể ghi chép hộ cho, được chứ?

- Tôi ghi đây, - Ginny đồng ý, - nhưng hãy đưa cho tôi giấy và bút chì.

Gypo bước về phía buồng ngủ để lấy bút chì và quyển sổ. Khi anh rời khỏi xưởng, Bleck nói:

- Hình như hẳn làm sao ấy, Frank ạ. Vì hẳn mà tôi thấy lo lo.

Mọi người đưa mắt nhìn Morgan, hẳn nói:

- Không lo, chúng ta sẽ giúp Gypo, hắn cầm chìa khóa trong tay. Khi chưa cướp được chiếc xe đó hắn sẽ còn làm bộ làm tịch. Nhưng khi việc đến nơi thì sự thế sẽ khác đi. Rồi đâu vào đấy cả.

- Chúng ta sẽ tin như vậy.

Morgan nhìn Kitson:

- Thế nào, chú mày cảm giác ra sao? Chú mày đã có ý định xài số tiền đó chưa?

- Mọi công việc chưa bắt đầu, - Kitson sầm mặt trả lời. - Khi nhận được số tiền đó, tôi sẽ có thời gian để suy nghĩ.

- Cô cảm thấy thế nào, hả Ginny?

Đôi mắt màu nước biển của cô nhìn Morgan. Hắn mở mồm:

- Nào chúng ta nhắc lại từ đầu, kế hoạch sẽ tiến hành vào thứ năm. Nếu như có ai đó không rõ thì nhắc tôi ngay, việc đó rất hệ trọng. Mọi người phải rõ công việc của mình, cứ tự nhiên đừng ngại. - Hắn im lặng, đốt thuốc và nói tiếp:

- Như vậy, chúng ta sẽ gặp nhau vào 7 giờ sáng thứ năm. Ginny và Kitson phải ăn mặc như chuẩn bị đi nghỉ. Kitson lái chiếc BUICK, còn Ginny thì lái chiếc xe thể thao. Số còn lại ngồi trong moóc nhà để không ai nhìn thấy chúng ta. Ginny lái thẳng đến cổng hãng xe bọc thép và chờ con mồi của chúng ta. Kitson lái chiếc BUICK kéo moóc nhà đến đoạn đầu của con đường rải đá, tại đây Gypo xuống xe, mang theo bảng báo cấm đường, Ginny, cô nhớ ghi lại, phải chuẩn bị hai cái búa để đóng biển. - Hắn quay về phía Gypo. - Chúng tôi để anh xuống đoạn này, ở đây có nhiều nơi để ẩn nấp. Anh sẽ chờ đến lúc xe chở tiền chạy qua, chạy ra đóng tấm biển cấm vào cột, sau đó trở về chỗ mà anh vừa xuống xe để chờ cả bọn đến đón. Rõ chưa?

Gypo đưa con mắt lo lắng nhìn Morgan và gật đầu.

- Kitson đưa xe đến đoạn "cổ chai" thì dừng lại, tôi và Ed sẽ xuống nấp trong bụi cây. Kitson lái xe đi tiếp, - Đưa mắt nhìn Kitson, hắn tiếp tục: - Chú mình sẽ đánh chiếc xe vào khu rừng, tháo moóc ra và lái xe đến cuối đường. Sau đó quay lại chỗ chiếc moóc nhà, nối nó vào xe và quay xe về phía đoạn

"cổ chai" sẵn sàng. Ở chỗ đó có đất nền rất cứng, chú mày sẽ tùy ý mà xoay xe. Và cả ở cái chỗ "cổ chai" này cũng vậy. Và đến chỗ này chú mày phải xoay xe một lần nữa để cửa sau của moóc nhà có thể đón ngay chiếc xe chở tiền. Hãy nhớ: khi nghe tín hiệu phải mở hết ga, hết ga để đến chỗ "cổ chai" hiểu chưa.

Kitson hỏi:

- Thế tín hiệu sẽ là cái gì, tôi làm sao mà biết được để đến sớm hay muộn.

Morgan đưa tay rút điều thuốc khỏi mồm, hắt bực mình cau mày.

- Hừ..., thế mà..., khi chú mày nghe tiếng súng, và nếu không phải nổ súng thì ta sẽ thổi còi, một hồi còi dài, và lúc đó phải nhanh chóng có mặt, chú mày ạ.

Mặt Kitson bỗng thoáng buồn:

- Thế có nghĩa là theo anh phải nổ súng.

Morgan nhún vai:

- Có trời mà biết được, cũng có khi sẽ như vậy. - Hắn nhìn Bleck, sau đó đưa mắt sang Kitson: - Nhưng nói chung mày sẽ chờ hiệu còi, - rồi quay lại phía Gypo. - Anh sẽ chỉ gánh vác phần việc nhẹ nhàng nhất, nhưng xin nhớ rằng sau đó công việc và kết thúc sẽ phụ thuộc vào bàn tay và khối óc của anh, Gypo ạ.

Gypo im lặng gật đầu. Anh ta cảm thấy nhẹ nhàng vì không phải nhúng tay vào một việc bạo lực. Gypo là con người của kỹ thuật. Việc của anh là tấn công cái kết sắt. Anh tự cảm thấy việc mình không phải tham gia vào cuộc thử sức và độ súng là hợp lý và thích đáng.

Morgan hướng về phía Kitson hỏi:

- Bây giờ chú mày nhớ hết công việc cần làm chưa?

- Đã, - Kitson trả lời. Đối với Kitson như vậy cũng nhẹ, vì anh được biết rằng mình không tham gia vào cuộc bắn giết này nếu như phải nổ súng.

- Còn cô Ginny, - Morgan quay về phía cô gái đang chăm chú lắng nghe từng lời của hắn, - sẽ cứ chờ trong chiếc ô-tô thể thao ở cổng hãng, cho đến khi chiếc xe chở tiền xuất hiện, chú ý không được để tay lái xe và hộ tống

nhớ mặt cô và nhìn thấy xe. Sau đó mở máy bám theo xe. Xe của cô nhỏ nên đi giữa dòng xe, bọn nó sẽ không để ý đâu. Khi chúng rời xa lộ đi vào đoạn đường xấu hơn thì bám theo và bấm còi đòi vượt, chiếc xe đó sẽ tránh sang bên đường nhường chỗ cho chiếc ô-tô thể thao.

Ở chỗ này cô phải làm chúng để ý, chúng nhớ mặt cô, cô bấm còi tăng ga vượt nhanh lên làm ra vẻ rất vội vàng. Chú ý vẫy tay khi vượt xe, làm ra vẻ cảm ơn về cử chỉ lịch sự đã nhường đường. Sau đó nhấn ga vượt lên phía trước. Nếu như cô đến đúng giờ, thì theo đường thẳng cô vượt độ một dặm nữa. Chiếc xe ô-tô mà Kitson và Ed sẽ kiếm cho cô có tốc độ khoảng 100 dặm một giờ và cô phải đi với tốc độ làm cho cả hai tay trong xe chớ tiền phải nghĩ rằng: "Cô bé này muốn sang thế giới bên kia với Chúa". Khi cô rẽ, thì chúng sẽ không trông thấy xe nữa, lúc đó vẫn phải nhấn hết ga. Đoạn này cô có thể đi thoải mái vì Kitson đã đặt biển cấm đường ở phía đầu đằng kia. Cứ lao hết tốc độ đừng sợ, nhưng phải vững tay, khéo mà tai nạn. cầu Chúa cho mọi việc đều trôi chảy.

Tôi và Ed đợi cô ở đoạn "cổ chai", ở đây có sẵn hai đèn bẫy, hai chúng tôi sẽ lật cái xe xuống vệ đường. Cánh ta lúc đó còn khoảng 25 phút để chuẩn bị hiện trường một vụ tai nạn cho ra trò. Sau đó chúng ta chờ chiếc xe chớ tiền. Chúng ta cần có một đoạn giẻ dài để đốt bình xăng. Hãy ghi điều đó vào Ginny. - Hẳn đưa mắt nhìn Kitson. - Trước ngày đó, chú mày đến lò sát sinh ở Dukas mua hai bình máu lợn. Nói với họ, chú mày cần để làm vườn. Ginny phải mang theo áo để thay vì phải vấy máu vào người, lúc đó sẽ tiếc vì mất áo đẹp đấy. Khi thấy cô nằm trên đường, hai tay đàn ông nọ sẽ nhìn ngay thấy máu, cô đang chảy máu. - Hẳn im lặng, sau đó hỏi: - Có ai cần hỏi gì không?

Ginny lắc đầu.

- Giờ thì rõ cả.

- Tốt. Thế có nghĩa là cô sẽ nằm trên đường giữa vũng máu, chiếc xe bên vệ đường sẽ bốc cháy. Tôi và Ed nấp trong bụi cây. Ed giữ khẩu súng trường tự động. Chiếc xe chớ tiền đi đến đó và dừng lại - Morgan rút thuốc lá. - Mọi việc sẽ diễn ra như khi chúng ta đã bàn. Không thể nói trước được một việc gì. Chúng ta không thể biết được chính xác lái xe và tay vệ sĩ làm gì khi thấy

Ginny nằm trên đường. Chúng ta chỉ có thể khẳng định chắc chắn là chúng sẽ không cán lên Ginny mà sẽ dừng xe lại. Có thể hoặc lái xe cùng tay vệ sĩ bước ra khỏi xe. Điều đó khó có thể diễn ra. Theo tôi tay vệ sĩ sẽ ra xe và đi đến bên Ginny, còn lái xe thì ngồi lại sau tay lái. Khi hẳn còn cách Ginny vài bước tôi sẽ vòng đến từ sau xe. Ed phải luôn đưa nòng súng theo tay vệ sĩ. Khi hẳn đến gần Ginny, tôi sẽ đến bên tay lái xe chĩa khẩu súng lục vào mặt hẳn. Còn Ginny sẽ rút súng chĩa vào tay vệ sĩ.

Hẳn ngừng lời, bốn người đưa mắt nhìn Morgan, hẳn nói tiếp:

- Điều gì sẽ xảy ra, chúng ta không thể đoán trước được. Chúng có thể sẽ đầu hàng, mà cũng có thể chống lại. Chúng ta phải chuẩn bị ngay cả tình huống đó. Nếu tay vệ sĩ chống cự, Bleck phải bắn hẳn bị thương vào tay.

Tôi sẽ làm như vậy đối với tay lái xe. Như tôi đã nói, mọi việc diễn biến hết sức mau lẹ. Chúng ta không thể nói trước bất cứ điều gì. Để khỏi phải vất vả, chúng ta không để tay lái xe ấn nút bảo vệ. Điều đó sẽ không khó, nếu trong chúng ta không có ai bị mất tinh thần. - Hẳn đưa mắt nhìn Bleck. - Nếu như anh phải nổ súng thì khoảng cách là 20 bộ. Trong tay anh có khẩu súng rất tốt, còn tay vệ sĩ vốn đã to lớn như bức tường, bắn cho khéo đừng để trượt.

Bleck đưa mắt nhìn nơi khác và trả lời:

- Được, tôi sẽ cố gắng.

Morgan tiếp:

- Rất tốt, thế có nghĩa là tay lái xe và vệ sĩ đã thanh toán xong. Tôi ra phát tín hiệu cho Kitson. Hãy chú ý theo dõi, khi nghe tiếng còi thì tăng ga đến ngay chỗ chúng ta.

Kitson gật đầu.

- Từ lúc này trở đi chúng ta phải hành động rất mau lẹ, chiếc BUICK đến nơi phải quay xe sao cho thành sau của moóc nhà hướng ngay về phía bánh trước của xe chở tiền. Tôi sẽ dùng đòn bẩy đưa chiếc xe lên moóc. Còn Ginny, nhanh chóng thay quần áo. Ed thu nhặt đòn bẩy, súng và xếp chúng vào moóc. Sau đó phải ngồi ngay vào trong xe. Tôi đã ngồi sẵn trong đó.

Kitson lại phải nhanh chóng quay xe và moóc, chúng ta gấp rút rời khỏi khu vực đó, đầu đường Gypo đang đợi. Khi xe đến anh ta cũng sẽ nhanh nhẹn chui vào moóc. Như vậy Kitson cùng Ginny ngồi ở chiếc BUICK, chiếc xe chở tiền thì được giấu trong lòng moóc nhà. Ba chúng ta ngồi trong buồng lái của chiếc xe bọc thép đó. Không ai nhìn thấy chúng ta. Chúng ta phải nhanh chóng ra được đến xa lộ, Kitson không phải lo lắng gì cả, cũng không phải liều lĩnh. Nếu may mắn chúng ta sẽ có mặt ở xa lộ sau 25 phút. Trong lúc này ở hãng bắt đầu rời lên vì mất liên lạc với xe chở tiền. Bọn họ có thể nghĩ rằng đài phát bị hỏng. Theo tôi, chúng ta có độ nửa tiếng trước khi bọn họ bủa đi tìm chiếc xe. Khi Kitson đã lái chiếc BUICK kéo moóc ra đến đường lớn, thì phải cho xe chạy với tốc độ 30 dặm, không nên nhanh hơn. Vì lúc đó mật độ trên đường sẽ không ai ngờ gì đôi vợ chồng trẻ lái chiếc moóc nhà của mình, có thể nghĩ rằng họ chuẩn bị đi nghỉ ở đâu đó, có ai hỏi gì không?

Kitson xoa xoa tay hỏi:

- Thế còn người lái xe và tay vệ sĩ? Chúng ta để họ ở chỗ "cổ chai" ư? Chúng ta sẽ làm gì họ? Họ nhìn thấy chiếc moóc nhà. - Anh nói khàn khàn. - Họ có thể khai báo về chiếc moóc nhà và cả chúng ta cho bọn cảnh sát.

- Chú mày việc gì phải bận tâm đến chuyện đó? - Morgan bỗng lên tiếng.
- Không ai động được đến lông chân của chúng. Việc đó đã có Ed và ta lo.

Kitson đưa mắt nhìn Ginny. Nàng giữ một vẻ mặt lạnh lùng như đá tảng. Trong người anh như có một lời nhắc "... Thôi ngay đi, bỏ ngay đi, vì bọn chúng đã nói đến việc giết người... rõ ràng đó là một việc mù quáng. Bọn chúng chắc chắn sẽ không để cho người hộ tống và lái xe sống sót".

Morgan tiếp lời:

- Như vậy không ai hỏi gì, tôi xin tiếp tục.

- Này Frank, - bằng giọng run run, Gypo hỏi. - Tôi thấy sợ. Anh hãy nói thực các anh định làm gì cái tay lái xe và vệ sĩ. Các anh định làm gì để họ không đến báo cảnh sát về những gì chúng ta tiến hành khi cướp xe?

Mặt Morgan đanh lại.

- Có lẽ chính anh đã hình dung ra bức tranh toàn cảnh này, - hẳn gần giọng, - Nếu như phải tay anh thì bằng cách nào anh bắt chúng câm mồm? Nghe đây, Gypo ạ. Cả hai các anh đã đồng ý bỏ phiếu tham gia vụ này. Tôi đã nhắc các anh trước rằng, nếu thất bại chúng ta sẽ ngồi ghế điện. Tôi đã nói với các anh rằng: "Trước khi bỏ phiếu, hãy suy nghĩ cho kỹ". Và sau đó các người đã bỏ phiếu. Rồi bây giờ lại đặt ra câu hỏi: Bằng cách nào chúng ta bắt chúng câm miệng. Các anh còn hiểu rõ hơn chúng tôi, rằng sẽ phải làm gì chúng. Nhưng chúng tôi không bắt các anh làm việc đó. Đã nói rằng Ed và ta đảm nhiệm việc đó. Nhưng đừng nghĩ rằng lúc này các người có thể bỏ cuộc. Chúng ta bây giờ đã gắn với nhau như một sợi dây cáp. Ta cũng không cho phép bỏ cuộc chỉ vì hai anh muốn chứng tỏ mình là người lương thiện! Các anh rõ chưa?

Gypo buồn rầu nhìn lên trần nhà. Ánh mắt sắc lạnh của Morgan đã chặn họng anh lại, anh hiểu rằng Morgan sẵn sàng vẩy tay cho anh một viên đạn vào trán, nếu như anh cứ tiếp tục phản kháng.

- Thôi được, Frank ạ, - anh nói với cái giọng bị nén xuống. - Anh là ông trùm.

- Đúng, rất đúng, ta là ông trùm, - vừa nói hẳn vừa quay về phía Kitson: - Còn anh có định nói gì nữa không?

Kitson thực ra không sợ Morgan, anh chỉ sợ Ginny. Nếu như Ginny đủ can đảm để vượt qua điều đó, có nghĩa là anh cũng phải có đủ nghị lực để bước đi. Anh nhìn Morgan gần giọng.

- Anh nói kiểu gì vậy, chả nhẽ không được hỏi nữa à?

- Thôi được, - Morgan đã bình tĩnh hơn, - các anh đã được trả lời. Tôi đã có thể tiếp tục được chưa hay các anh vẫn đang và sẽ hỏi?

- Tiếp tục đi, - Kitson gắt, mắt gườm gườm.

- Khi đã ra đến xa lộ, chúng ta đi về phía Fawn Lake. Ở bên cái hồ này có bãi lớn cho các moóc nhà đỗ. Chúng ta đỗ xe của chúng ta cạnh hai chiếc nào đó trong số hàng trăm chiếc khác. Chúng ta đến đó vào lúc 12 giờ. Quanh hồ rất nhiều các nhà nghỉ nhỏ. Kitson sẽ thuê một nhà trong số đó. - Giọng hẳn

lúc này khàn khàn, hần chưa hết bức mình, đưa mắt nhìn Kitson: - Chú mày sẽ cho xe đỗ gần ngôi nhà và cùng cô Ginny tiếp tục đóng vai một đôi vợ chồng trẻ - đi câu cá, đi tắm, đi giải trí. Làm cho mọi người hiểu rằng các bạn đang im lặng tận hưởng hạnh phúc của tháng trăng mật, các bạn chỉ muốn yên tĩnh bên nhau. Cùng lúc đó Gypo, Ed và tôi sẽ xoay sở với chiếc xe chở tiền.

- Mẹ kiếp, sướng chữa, lại một lần nữa hần được đảm nhận một công việc nặng nhọc. - Giọng Bleck bỗng the thé.

Kitson vùng đứng dậy, tay nắm chặt giờ lên. Morgan quát "Ngồi im". Giọng sắc lạnh của hần bắt Kitson phải dừng lại.

- Nghe đây Ed. Chúng ta làm việc này vì lợi ích chung. Kitson đã sắm vai này vì hần lái xe hơn hần bọn chúng ta. Hãy bỏ ngay cái kiểu khiêu khích Kitson, nếu không thì ta cho anh biết tay. Ta rất phiền lòng khi biết rằng hai người luôn găm ghè nhau, chỉ có Ginny là im lặng. Nếu muốn làm ăn, như thế là quá quắt lắm rồi.

Bleck nhún vai:

- Tôi sẽ im ngay. Im ngay đây. Thực ra như vậy là hết ý đấy.

Morgan nhìn trừng vào Bleck, khi Bleck trả lời hần bằng ánh mắt, hần mới nói tiếp:

- Ngay khi chúng ta dừng lại, Gypo phải lập tức tiến hành việc mở khóa. Tất nhiên việc đó không dễ dàng. Trong moóc nhà chật chội và nóng bức, nhưng cũng phải quen đi, Gypo ạ. Tôi và Ed sẽ ngồi trong buồng lái để không quấy rầy anh. Nếu anh cần sự giúp đỡ của bọn tôi thì cứ gọi. Ba chúng ta phải chịu đựng vất vả cho đến tối mịt, khi trời tối chúng ta sẽ vào nhà để ngủ đêm và mặt trời mọc lại vào lại trong moóc. Điều chủ yếu là không được để bất cứ ai phát hiện ra bọn ta. Hành động phải rất thận trọng. Cũng có thể chúng ta phải rời đi nơi khác, nếu như Gypo thấy cần thêm thời gian. Lúc đó chúng ta sẽ lên núi. Tất nhiên tôi cũng không muốn như vậy. Sợ rằng BUICK không kéo nổi lên núi cả khối hàng quá nặng kia. Tốt nhất là Gypo hoàn tất công việc ở ngay đó.

Hắn nhìn Gypo hỏi:

- Anh có hỏi gì không?

- Các anh muốn tôi mở khóa két khi chiếc xe ô-tô chở tiền còn nằm trong moóc nhà à? Có khi tôi phải dùng đèn hàn, ánh sáng sẽ lọt qua bức rèm và sau đó cả xe có thể bốc cháy.

- Nhưng nếu không phải động đến máy hàn hơi đó thì sao? - vì khóa đó được đặt thời gian từ trước để có thể mở được dễ dàng. Có khi anh vừa bắt tay vào làm việc đã phát hiện được ngay quy luật của nó.

Gypo gật đầu, nhưng vẫn áy náy. Morgan nháy khỏi bàn và nói tiếp:

- Đây là kế hoạch của chúng ta, nó được thảo ra tỉ mỉ, nhưng không khỏi có chỗ thiếu sót. Tôi tin rằng chúng ta có khả năng cướp gọn và giấu kín được chiếc xe chở tiền này. Sẽ không ai nghi ngờ gì moóc của cánh ta, khi nó đứng bên cạnh chiếc khác ở một khu nghỉ yên tĩnh. Đó là phần tuyệt vời nhất của kế hoạch. - Hắn quay về phía Ginny. - Một ý định táo bạo và tuyệt trần, mè con ạ - Một việc làm vĩ đại.

Ginny nhận xét:

- Kế hoạch này sẽ được thực hiện hoàn tất, nếu như mỗi người hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.

Kitson cảm thấy không thích vẻ mặt lạnh lùng kiên quyết của Ginny. Anh chợt nhớ lời Gypo nói rằng những cô gái có thân hình như vậy sinh ra để yêu và để được yêu. Nhưng giờ đây, khi ngắm nhìn khuôn mặt nàng lạnh lùng, lạnh lẽ, cặp mắt trên khuôn mặt ấy làm cho Kitson nghĩ rằng Gypo hình như đã quá viễn vông và giàu tưởng tượng. Liếc nhìn đồng hồ, Morgan nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Ed và Kitson lấy xe của Gypo đi xem vài bãi xe cũ. Ngay hôm nay phải có chiếc xe thể thao đó. Khi đã thử nó xong, mang ngay lại đây để Gypo sửa và sơn lại. Các anh có thể đi ngay đi.

Dù không hài lòng phải làm việc ngay buổi tối cùng với Bleck, nhưng Kitson cũng đứng dậy bước ra phía cửa. Bleck bước theo anh, khẽ thổi sáo. Khi đi qua sát Ginny, hắn nháy mắt với cô. Ginny nhìn hắn thờ ơ. Bleck tiếp tục chum môi, khi ra đến cửa, hắn còn quay lại lần nữa nháy mắt với Ginny.

Một lúc sau những người còn lại trong xưởng nghe tiếng máy nổ và xe lao đi trên đường phố. Morgan móc từ túi ra một số tiền, hăng đưa cho Ginny và nói.

- Ginny, cô cầm lấy, tổ chức ăn uống cho cả bọn. Mua lấy hai giỏ lớn với đầy đồ hộp. Mua những thứ gì có thể giữ được lâu lâu một chút, nhớ mua vài chai whisky. Không dám đòi hỏi gì thêm ở cô. Chúng ta sẽ gặp nhau vào 7 giờ sáng thứ năm tại đây. Ổn chứ?

- Ổn cả.

Ginny lấy quyển sổ, xé ra hai tờ ghi vài chữ vào đó, rồi trả cho Morgan.

- Có thể đưa cô về chẳng? - Hăng hỏi trước khi biết ý định của Ginny. - Vì trời hãy còn mưa.

Ginny đã mặc xong áo mưa, cô lắc đầu:

- Cám ơn, không cần. Tôi sẽ đi xe buýt, - nàng nhìn hăng - Theo anh, kế hoạch này có khả năng hoàn tất không?

- Tất nhiên, mà chính cô cũng nghĩ vậy cơ mà.

- Đúng - cô gái hơi ngập ngừng, nhưng sau đó nói:

- Thôi, tạm biệt! - Cô chào Gypo và bước nhanh ra ngoài trời đang mưa.

Gypo thấy trong người nao nao. Chỉ ý nghĩ về 200 ngàn đô-la và sự đe dọa của Morgan đã bắt anh phải cố trấn tĩnh. Bây giờ anh cảm thấy sợ công việc sắp tới. Bỗng nhiên mà thất bại thì sao? Nếu như họ sa vào tay bọn mật thám thì ra sao? Lạy Đức Mẹ Maria, không biết mẹ ở nhà đang nghĩ gì?

Morgan vỗ vai Gypo:

- Bình tĩnh, - hăng nói, - cũng giờ này tuần sau, trong túi anh sẽ có cả thế gian. Vì cái đó cũng đáng liều lắm chứ, phải không nào? Sáng mai tôi sẽ lại. Anh đã cải tạo chiếc moóc rất tài tình. Thôi chào anh. - Hăng đấm nhẹ lên ngực Gypo một cách thân thiện, rồi bước ra khỏi xưởng.

* * *

Khi đánh xe đến một bãi xe ô-tô lớn sau Gaumont Cinema, Kitson thấy buồn, mất tự chủ. Anh không hề tin tưởng ở sự thành đạt của chuyến làm ăn này, rồi công toi cho mà xem. Chiếc ghế điện đang đe dọa anh. Anh chưa bao giờ phải chịu đựng cảnh sợ hãi nhưng chỉ biết qua lời Morgan, anh và Ginny

sẽ lại phải đóng vai một đôi vợ chồng trẻ, phải bơi phải nhảy, phải cùng đi dạo. Anh hiểu khi đi với anh cô sẽ hoàn toàn vui vẻ, sẽ tỏ ra cho mọi người biết rằng họ yêu nhau thực sự và là đôi vợ chồng mới cưới. Ý nghĩ sẽ được cùng Ginny sống trong quan hệ đó vài ngày mạnh hơn khi nghĩ đến nỗi sợ hãi vì thất bại và khả năng bị bắt.

Ngồi trong xe bên cạnh Kitson, Bleck đưa mắt nhìn anh. Bỗng hẳn nói:

- Này anh bạn, hãy nghe đây. Tôi muốn nhắc trước cậu. Hình như cậu cũng đang để mắt tới Ginny. Khuyên cậu nên từ bỏ ý nghĩ đó. Tôi và cô ta đã rất hợp ý nhau. Ngay khi chúng tôi có tiền, tôi và cô ta sẽ rời nơi đây ra đi. Tôi đã hứa sẽ giới thiệu cho cô ta Luân Đôn, Paris. Tôi nói điều đó để cậu biết, nếu có ý định gì tương tự.

Kitson tí nữa đâm vào chiếc xe vận tải đi trước, vì nó vừa phanh lại khi có đèn đỏ. Câu nói đó đối với anh như bị ai đó nện một đòn mạnh phía dưới tim. Anh dừng xe đột ngột, trừng trừng nhìn Bleck.

- Nói khoác, mày nói khoác! - Anh thét lên. - Cô ta sẽ không đi đâu với một đứa đểu như mày! Nói khoác!

Bleck vui mừng vì Kitson đã rơi vào ý định cạm bẫy của hẳn:

- Cái gì? Hẳn cười lớn. - Đồ con bò, mày đã lầm. Tao còn xứng đáng với Ginny hơn mày nhiều. Thứ nhất, tao là một người có học. Còn như mày thật thú vị, làm sao mà có thể kiếm miếng ăn ở Paris được? Thật nực cười nếu mày đưa cô ta đến những chỗ sang trọng với cái mũi mất lá mía kia. Đây, nghĩ mà xem, mày có thể làm được cái trò gì với Ginny?

- Im ngay! - Kitson gầm lên. - Nếu không tao lại nện cho mày một trận bây giờ!

- Khuyên cậu nên thận trọng. Lần trước ta đã bị một cú hơi bất ngờ thật. Nhưng cứ thử lại lần nữa xem. Tao sẽ xé xác mày ra, chó con ạ, rồi không thể nhận ra người thân nữa cho mà xem.

Kitson quay về phía hẳn, định giơ tay, nhưng chiếc xe phía sau ấn còi. Anh chột tỉnh. Phía trước đèn xanh đã bật. Anh đã chậm quá so với các xe chạy phía trước. Kitson thở nặng nề, vừa lầm bầm chửi thề, vừa tăng ga.

- Thế đấy, - Bleck tiếp tục nói, hấn khoái chí vì vừa chọc tức được Kitson.
- Ta và cô ấy đã gần nhau vài ngày nay và quyết định sẽ đi Paris. Vài năm trước ta đã đến đó, biết khá rõ về thành phố mà Ginny đã nói là cô ta rất muốn được...

- Có im ngay không? Hoặc tao dừng xe tống cổ mày xuống bây giờ.

- Thôi được, đừng nóng. - Hấn nói với cái giọng kẻ cả. - Ta chỉ muốn báo trước. Vì vậy, khi được đóng vai ông chồng hờ rất yêu cô vợ mới cưới thì đừng quên rằng ta đã là người đâm đơn trước. Nếu có ý định gì mờ ám thì sẽ không yên được với ta đâu.

Trước khi Kitson nghĩ được một câu trả lời cho ra vẻ một tí thì họ đã đến bến đỗ ô-tô. Kitson bỗng thấy cụt hứng khi nghĩ rằng loại con gái như Ginny có thể sẽ mê những đứa công tử bột như Bleck. Hấn tự tin là có học, mà có khi, có khi hấn cũng đi Paris rồi cũng nên. Ý nghĩ cuối cùng làm Kitson chán nản. Bản thân anh cũng không tin rằng mình có thể đánh gục được Bleck: thằng cha này nặng hơn anh đến 14 pounds. Với bọn đối thủ như vậy, anh cũng hơi chờn. Vả lại, đã có một lần anh thấy Bleck đánh nhau ở quán bar. Hấn có quả đấm cực mạnh, khi đánh nhau, hấn rất dữ và ác hiểm, hấn không bỏ qua bất cứ một miếng xấu chơi nào, miễn là hạ được đối thủ.

Khi đến bãi xe, cả hai thấy có hai hàng dài xe hơi không có người canh giữ, Bleck nói:

- Người "anh em" đi xem hàng bên kia, còn ta theo hàng này. Khi tìm được chiếc nào vừa ý thì vẫy tay ra hiệu.

Cả hai tản ra. Kitson bước nhanh theo dãy dài các ô-tô cũ. Trong người anh sôi lên khó chịu. Anh cố an ủi nhắc mình rằng Bleck đã khoác lác về quan hệ của hấn với Ginny, nhưng dù sao điều đó cũng làm anh lo lắng. Nhưng theo anh, dù sao sắp tới anh sẽ được một số ngày gần gũi với Ginny, trong điều kiện đó anh sẽ cố chinh phục được tình yêu của cô, tất nhiên, nếu có thể được, vì suốt thời gian qua, Ginny đã tỏ ra là một cô gái khô khan, thờ ơ, khinh đời, khó mà tưởng tượng được rằng nàng sẽ để im khi một người nào đó thổ lộ với nàng về tình yêu.

Khi đến gần một chiếc xe thể thao hai chỗ ngồi nhãn hiệu "MG" đứng giữa chiếc Cadillac và Jaguar anh dừng lại. "Có lẽ chiếc này được". Anh thầm nghĩ như vậy và đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai, anh bước đến gần xe. Nhờ có ánh sáng của chiếc đèn pin nhỏ, anh có thể xem xét kỹ hơn chiếc xe và tìm được chìa khóa điện trong ngăn đựng găng tay. Anh ra hiệu cho Bleck khi hắn đang bước dọc theo dãy xe bên cạnh. Bleck bước lại.

- Chiếc này hợp ý Morgan đây, - Kitson nói. - Có chìa khóa điện.

Bleck nhìn chiếc xe và gật đầu.

- Ủ, chú mày gặp may đấy, - Hắn cười. - Thôi, đánh nó về xưởng Gypo. Người ta đã gọi chú mày là một trong những tay lái xe cừ khôi nhất và vì vậy phần việc phải gánh vác cũng nhẹ hơn, không phải đưa đầu ra làm chuyện liều lĩnh và trước khi vào cuộc, chú mày đã kịp dùng mắt nghiêng ngấu Ginny như một con cừu đực đang khát yêu.

Câu cuối cùng làm Kitson không tìm được nữa. Anh không nghĩ ngợi gì, vung mạnh quả đấm. Bleck đã đề phòng, hắn né đầu sang trái, cú đấm trúng vào vai. Khi đấm trượt, Kitson mất thăng bằng trong giây lát, Bleck nhắm ngực anh đấm một cú gọn và dồn hết sức lực toàn thân. Đã vài tháng nay Kitson bỏ tập, bắp thịt của anh yếu đi. Sau cú đánh của Bleck, anh ngã khụy, mặt mũi tối sầm, mắt hoa lên, trong người đau như có lửa đốt.

Bleck lùi lại phía sau cười đắc chí, hắn nói:

- Như vậy là chúng ta đã hòa 1-1. Khoản nợ trước đã được thanh toán. Đồ ngu ạ. Sau này đừng có giở thói dấm đá ra với ta, nếu không ta sẽ cho người biết tay. Còn bây giờ thì hãy lái cái xe này đến chỗ tay người Ý béo ị kia đi.

Hắn bước lên xe của Gypo. Còn Kitson tiếp tục đứng khụy chân, đầu gục xuống, anh cố thở hít không khí cho đầy buồng phổi. Sau vài phút anh chưa thể hồi tỉnh sau cú đánh ác, mạnh của Bleck. Mãi sau anh mới đứng lên được, đau khổ vì cái nhục khi bị đo ván, Kitson cố gắng bước đến bên chiếc xe thể thao, mở khóa điện, cho xe rời bãi để xe. "Chính mình đã gây ra chuyện này", - anh mệt mỏi tự nhủ khi đưa xe chạy theo các phố vắng theo hướng đến chỗ Gypo. - "Nhưng lần sau sẽ làm lại cho ra trò". Anh đã biết chắc rằng giữa mình và Bleck sẽ có một trận đấu sống mái. Đã mấy tháng

nay Bleck luôn vênh mặt và kiêu chuyên với anh, nhưng nếu hắn có ý định cướp Ginny thì nhất định không thể để hắn yên. Bleck đã chờ cơ hội trả thù, hắn đã thanh toán, coi như hòa. Hai người thanh toán với nhau tính theo lần. Cả hai bây giờ đều phải giữ miệng.

* * *

Lúc Kitson đưa chiếc xe đến xưởng của Gypo, thì Morgan đã trở về nhà mình. Căn phòng hắn thuê ở trung tâm thành phố. Ý nghĩ của hắn tập trung vào những việc phải làm trước mắt. Hắn nghĩ đi nghĩ lại về kế hoạch hành động. Trong bốn người, Morgan là người có trách nhiệm và khả năng hơn cả về lĩnh vực này. Khi lao xe trong dòng ô-tô khổng lồ, hắn nghĩ đây sẽ là vốn làm ăn cuối cùng trong đời hắn. Mưa đã ngớt, trên đường ánh đèn pha loang loáng, hắn lái rất thận trọng. Hắn nghĩ, ngay sau khi có tiền, cả bọn phân tán mỗi đứa một ngả. Đối với bản thân, hắn cũng đã chuẩn bị kế hoạch. Trong cặp hắn đã có vé máy bay để đến một phố nhỏ trên biên giới California và Mexico. Chiếc vé không đề ngày có thể bay đi nhiều tuyến. Ở nhà ngân hàng của thành phố nhỏ đó, hắn sẽ gửi một số tiền vào đó, hắn đã đặt một kết tự động gửi tiền. Hắn sẽ vượt biên sang Mexico một thời gian, nằm im chờ cho những lời đồn đại ồn ào về vụ này lắng đi. Lúc đó là thời cơ để tiêu tiền, lúc đó, tất cả 200 ngàn đô-la sẽ biến thành các phiếu cổ phần, lúc đó cả thế gian mới thực sự nằm trong túi hắn. Hắn không hề nghĩ rằng mọi việc sẽ dễ dàng. Hiểu rằng hắn chỉ có năm mươi trong số một trăm tia hy vọng thành công, hy vọng sống, không hơn. Hiểu rằng đối thủ của hắn chắc chắn là rất mạnh: bọn cảnh sát và bọn sĩ quan quân đội sẽ ra lệnh cho đám thuộc quyền và lừa chúng ra với mục đích làm hết khả năng để đoạt lại số tiền đó. Hắn không tin tưởng vững chắc vào ai, kể cả Bleck, kể cả Gypo và Kitson. Hiện Morgan đang nắm họ trong tay, tất cả phải nghĩ rằng công việc sẽ trôi chảy, vì hắn đã suy nghĩ, đã chủ động vạch ra và họ chỉ còn việc thực hiện. Hắn không hề áy náy việc chính hắn tổ chức cướp một triệu đô-la, mà chỉ nhận có một phần năm. Hắn hiểu và tin rằng số tiền còn lại thế nào cũng rơi vào tay bọn cảnh sát, có lẽ chỉ trừ phần của Ginny.

Ginny làm hần thấy thú vị, nhưng cũng làm hần thấy lo lắng. Kế hoạch cướp xe chở tiền của cô thật đơn giản, nhưng rất kiệt xuất. Morgan chưa thể tìm hiểu xem làm sao mà cô bé lại có được ý định đó. Thế thì ai đứng sau lưng cô? Mà có thể ta bị cô ta lừa thì sao nhỉ? Nhưng đó không phải là việc của hần, Ginny đã đưa ra kế hoạch, hần chỉ phải tổ chức thực hiện, điều đó đã là quá tốt rồi. Mà trong trận này cô ta lại nhận phần nguy hiểm nhất về mình. Morgan nhún vai cau mày. Sau khi Ginny chột hiện lên trong ý nghĩ, hần lại trở về với các chi tiết của kế hoạch.

Chương VI

Khoảng gần 6 giờ sáng ngày thứ năm, Gypo vùng dậy, ngồi trên giường của mình. Sau một đêm không ngủ, anh bước ra cửa sổ và ngắm mặt trời đang nhô lên từ dãy núi phía xa. Sau hai tiếng nữa họ bắt đầu lao vào chiến dịch. Vì nó mà đã có bao nhiêu câu hỏi làm đầu óc anh quay cuồng. Để mở được một trong những bộ khóa phức tạp nhất trên đời này phải cần đến tất cả các kinh nghiệm sẵn có, sự hiểu biết và sự sáng tạo của bản thân anh. Lúc này anh lại thấy không an tâm. Nếu anh không thể mở được thì sẽ ra sao? Gypo thấy lo sợ khi Morgan nổi nóng. Cố trấn tĩnh anh đổ nước lạnh vào thùng tôn và tắm. Sau đó cạo râu, khi đưa lưỡi dao cạo trên má anh hoảng hốt thấy tay mình run run không theo ý muốn. Để cho ngón tay có cảm giác khi động vào các núm khóa, không được để xuất hiện hiện tượng này, vì phải quay các đĩa có độ dịch chuyển nhỏ bằng phần trăm mi-li-mét, muốn làm được việc đó, bàn tay phải rất nhạy và cứng cáp. Khi thấy tay mình đang run, Gypo thở dài. Phải bỏ cuộc thôi - anh tự nhủ. Nếu cứ bị ảnh hưởng bởi trạng thái tinh thần như thế này thì anh không thể mở được khóa. Gypo nhìn lên tường ngắm cây thánh giá bằng gỗ mà người mẹ ở quê nhà đã cho anh khi anh lên đường đi Mỹ kiếm ăn. Có lẽ đã đến giờ cầu nguyện - anh nghĩ vậy. Gypo cũng không còn nhớ đã cầu nguyện lần cuối cùng vào lúc nào nữa. Anh quỳ xuống, làm dấu như người ta đã dạy, như những người mà anh thấy họ khi cầu nguyện. Anh hiểu rằng không thể cầu Chúa che chở khi sắp làm một điều ác, vì vậy anh luôn mồm nhắc đi nhắc lại một câu "Tha tội cho con!"

* * *

Trong một căn buồng nhỏ ở cuối thành phố. Kitson cũng đã dậy pha cà phê. Tim anh luôn hồi hộp vì sợ hãi, tay anh lạnh ngắt. Đêm qua anh rất khó ngủ, luôn hoảng hốt và trở mình. Với anh, 8 giờ sáng mọi việc bắt đầu và không còn con đường nào để quay lại nữa. Nếu như không có hai ngày vừa

qua được giao luyện Ginny lái xe, thì anh đã bỏ cuộc, đã xếp quần áo vào valy, nhảy lên một chuyến tàu nào đó và thoát khỏi bàn tay Morgan. Anh tin chắc và quả quyết rằng công việc sẽ đổ vỡ. Nhưng Ginny, sự thu hút của nàng, tình yêu đối với nàng đã giữ anh lại. Khi đun xong cà-phê anh cảm thấy không thể uống được: tự nhiên thấy nôn mửa vì một mùi gì đó, anh vội đổ ấm cà-phê vào chậu rửa, vặn nước cho nó trôi hết.

* * *

Trong một căn phòng trên một đường phố khác rất xa nơi Kitson ở - từ một cửa sổ sát mái nhà, Morgan ngồi ngắm mặt trời. Cặp môi mỏng dính kẹp chặt miếng thuốc, hắn tự duyệt lại lần cuối các công việc chuẩn bị như một vị tướng đứng trước chiến dịch, hắn ôn lại từng chi tiết nhỏ nhất và cảm thấy hài lòng. Giờ đây hắn đã chuẩn bị để hoặc được ăn cả hoặc ngã về không. Hắn hiểu kế hoạch đã hoàn thành, giờ đây không còn gì để thêm bớt gì vào đó nữa. Giờ đây tất cả phụ thuộc vào từng người trong tay hắn. Nếu như Ginny không giữ được bình tĩnh, nếu như Bleck bắn trượt, nếu Kitson không vững tay lái, nếu như Gypo không tự chủ, không mở được khóa mã... Tất cả thành bại đều phụ thuộc vào vô số chữ "nếu". Khi lâm trận thì không còn con đường nào khác. Morgan đã tự kiểm tra mình nhiều lượt. Hắn rất tự tin. Ngắm nhìn bàn tay cứng rắn và bình thản của mình, hắn hài lòng nghĩ rằng: thần kinh mình ổn định và không có gì đáng ngại.

* * *

Ở một góc khác của thành phố, trong một hộ hai buồng, Bleck còn vùi mình trong chăn. Nằm ngửa người, hắn ngắm ánh sáng mặt trời loá loá trên tường, khi ánh sáng đó đã nằm ở góc phải phía trên hắn hiểu rằng phải dậy vì đã quá muộn. Tối trước hắn rất muốn gọi điện cho Glorie, gọi cô ta đến vào lúc tối nhưng như vậy rất nguy hiểm. Tất cả các vali của hắn đã được xếp lại và khóa, những đồ dùng khác đã gói xuống kho. Glorie sẽ đoán ngay ra rằng hắn chuẩn bị rời thành phố, cô ta sẽ đưa ra rất nhiều, rất nhiều câu hỏi. Cô ta cũng có thể cáu lên bỏ về và hắn vẫn phải ngủ đêm một mình. Đã nhiều năm hắn không bao giờ ngủ thiếu đàn bà, cũng vì vậy đêm qua đối với hắn thật dài và cô đơn.

Bây giờ, khi ánh nắng mặt trời đang vươn dài trong buồng, hẳn thử hình dung bản thân hẳn lúc hạ sát tay vệ sĩ sẽ có cảm giác như thế nào. Đó là một cái mốc quyết định biến hẳn thành kẻ sát nhân. Trước đó, hẳn chưa bao giờ tính đến việc giết người trong các vụ cướp mà hẳn đã tham gia, hẳn luôn tránh việc đổ máu. Hẳn cũng chưa bao giờ bị cắn rút lương tâm khi nghĩ rằng mình sẽ giết người. Morgan giao cho hẳn việc đó, hẳn coi đó là một công việc. Hoặc là tay vệ sĩ đó sẽ chết, hoặc cả kế hoạch sẽ tan ra mây khói. Và coi đó là một công việc, nên hẳn chẳng suy nghĩ gì về nó và cũng không có cảm giác gì hơn, khi chưa bước ra khỏi bụi cây, chưa nhìn vào mặt người bị hẳn bắn chết. Khi ngồi tù hẳn đã từng được nghe về cách chém giết. Khi bọn tử tù làm xong công việc của mình, trong ánh mắt của bọn chúng luôn ẩn náu một sự ghê sợ thấp thòm. Cái ánh mắt như vậy, Bleck không và chưa bao giờ thấy ở những loại người khác và tệ hơn, hẳn đã phải sống cùng bọn sát nhân đó. Cũng vì vậy hẳn không thể không nghĩ rằng ngay sau khi hạ sát tay vệ sĩ, hẳn cũng sẽ giống lũ sát nhân kia, điều đó làm hẳn lo lắng. Khi nhấn cò, hẳn không chỉ giết người mà còn trở thành kẻ mang cái án tử hình. Cũng từ thời điểm viên đạn bay khỏi nòng súng, hẳn sẽ mất ăn mất ngủ cho đến lúc chết.

Cũng từ đó, có nghĩa là hẳn sẽ không tin được bất cứ kẻ nào, cũng từ đó hẳn sẽ lạnh gáy khi có ai gõ cửa. Cũng từ đó khi thấy bóng cảnh sát, hẳn sẽ toát mồ hôi tay và trong các giấc ngủ hẳn luôn bị các cơn ác mộng giằng xé. Cũng từ thời điểm đó hẳn bỗng trở thành một tay sống trong thấp thòm.

Tia nắng đã vượt quá góc trên phía phải của bức tường. Bleck tung chăn đứng dậy. Bleck đi lại trong phòng, nhặt một chai whisky đang uống dở, rót một cốc đầy tràn, hẳn đổ dốc vào mồm, nhắm mắt nuốt hết. Hẳn lạng đi vài giây, khi thấy trong người đã nóng nóng, hẳn bước vào buồng tắm, đứng dưới các tia nước phun ra từ vòi tắm hoa sen.

* * *

Cũng lúc đó, trong một căn buồng nhỏ đã cũ trên tầng mái thuê tạm, Ginny đóng khóa va-ly trong đó chứa tất cả tài sản của cô. Ginny liếc nhìn đồng hồ. Đã bảy giờ kém hai mươi. Thấy còn đến nửa giờ nữa, cô bước lại phía cửa sổ nhìn ra một góc phố bẩn thỉu ở gần bãi rác. Cô nghĩ rằng, nếu

may mắn chỉ sau vài ngày hoặc vài tuần mình sẽ trút bỏ được cái cuộc sống nghèo nàn đáng thương mà mình đang phải sống. Nàng sẽ có tiền. Sẽ đi New York, sẽ ăn mặc cho thật sang trọng, cũng có thể mua một căn hộ cho đường hoàng và sống như một con người.

Nếu như cả bọn gặp may... Ginny tin ở Morgan. Cả hai đã đồng tâm nhất trí, thật là tài khi hẳn nghĩ được câu: "Cả thế gian nằm gọn trong túi". Đó cũng là điều cô thường mơ ước. Chỉ khi có thật nhiều tiền thì mới có thể muốn gì được nấy. Còn với những người khác... Ginny bỗng cau mày. Sẽ tùy thuộc rất nhiều vào Gypo. Thật phiền là lúc này anh ta đang ở trạng thái lo lắng và luôn sợ hãi, mà Morgan thì đặt hết hy vọng vào sự bén nhạy của đôi bàn tay anh ta. Với Bleck, có thể hẳn sẽ gây chuyện rắc rối. Nàng nhớ cái nhìn của hẳn vào mình. Phải cảnh giác, không nên đi một mình bên cạnh hẳn khi xe moóc đã đến chỗ dự định.

Ginny cau mày khi nghĩ đến Kitson. Nàng biết rằng anh chàng này đang yêu mình. Dù phải lạnh lùng dù phải luôn suy tính, nhưng trong từng lúc Ginny tự cảm thấy mình ấm lên khi nghĩ đến lúc Kitson hậm hực nổi nóng lúc cả hai đi Marlou mua moóc nhà. Khi đã trở nên giàu có, quanh nàng sẽ có nhiều người tìm đến vay mượn. Lúc đó nên kết hợp với Kitson. Hai người số tiền sẽ gấp đôi. Chàng trai này rất tốt bụng, có thể đặt niềm tin vào anh ta. Có lẽ như vậy sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Vì người ta khỏi nghĩ rằng một cô gái mới 20 tuổi như mình mà đã có số tiền lớn quá thế. Cô gái độc thân bao giờ cũng hay bị nghi ngờ. Về việc này cũng nên suy nghĩ cho chín.

* * *

Morgan đến đầu tiên. Khi hẳn dừng chiếc BUICK trước xưởng của Gypo, đồng hồ trên xe chỉ tám giờ kém mười phút.

Hôm trước, Bleck và Gypo đã làm lại máy cho chiếc BUICK này, cả hai khẳng định và cam đoan rằng máy xe rất bảo đảm. Morgan đã lái xe ấy về nhà để kiểm tra. Khi hẳn đến xưởng, Gypo đang xếp dụng cụ vào hòm đồ của moóc. Morgan nhận ra rằng Gypo đang thở khó nhọc và mặt thì tai tái. Hai tay anh ta run run khi xếp dụng cụ vào hòm. Hẳn nghĩ: "Sẽ qua khỏi thôi, phải như vậy chứ". Lúc này, khi sắp đến thời điểm vào cuộc, chính hẳn cũng

cảm thấy căng thẳng, vì vậy, hắn không bực mình khi Gypo hoảng hốt. Nhưng hắn sẽ không cho phép Gypo cứ mất tinh thần như vậy mãi. Hắn chào:

- Chào Gypo, anh thấy trong người thế nào?

- Bình thường, - Gypo trả lời, nhìn về phía khác. - Hôm nay trời sẽ nóng đây, mà có lẽ nóng bức còn hơn là mưa Morgan nhỉ.

Ginny đến, một tay cầm chiếc va-ly, tay kia xách một cái làn to. Nhìn thấy cô, Morgan nghĩ rằng Ginny có lẽ đêm qua khó ngủ. Mắt nàng hơi quầng, dưới lớp phấn mỏng thấy nước da nhợt nhạt.

- Công việc như thế đấy. - Hắn vừa đến gần nàng vừa nói. - Cô có lo không?

Ginny ngược cặp mắt xanh xám, lạnh và hờ hững nhìn Morgan.

- Có lẽ lo ít hơn anh một tí.

Hắn cười:

- Như vậy là cũng có lo lắng.

Kitson đến. Sau đó là Bleck. Morgan nhận ra ngay là Bleck vừa uống rượu. Mặt hắn đỏ bừng, hắn hơi choáng. Điều đó làm Morgan rất lo lắng. Kitson cũng có phần không bình thường, nhưng còn khá hơn Bleck và Gypo. Điều đó làm Morgan hơi ngạc nhiên.

Còn hai phút nữa thì 8 giờ. Morgan thấy không nên kéo dài thời gian nữa, phải vào việc để đỡ căng thẳng.

- Nào các bạn, chúng ta vào cuộc thôi. Ba người các anh chuẩn bị buộc xe moóc vào chiếc BUICK. Còn cô, Ginny, ngồi vào chiếc xe thể thao và lái đến gần hãng xe chờ tiền.

Hắn bước đến chỗ chiếc xe xem cô ngồi vào xe ra sao. "Cô gái này thật đặc biệt". Hắn nghĩ vậy khi liếc nhìn nét mặt bình thản của Ginny.

- Cô đã hiểu việc của mình. - Hắn cố nói thêm. Và cứ làm như kế hoạch đã vạch. Chúc may mắn.

Ginny cười yếu ớt và làm cho xe nổ máy. Lúc đó Kitson chạy vội ra.

- May mắn Ginny nhé. Mà phải chú ý đấy, chiếc xe có tốc độ rất cao, nhưng lại nhẹ.

Ginny đưa mắt nhìn Kitson, gật đầu:

- Cảm ơn, cũng chúc anh may mắn. - Cô nổ máy vào số cho chiếc xe thể thao rời xưởng của Gypo.

Năm phút sau, chiếc moóc cũng đã được nối với chiếc BUICK. Morgan và Bleck ngồi vào trong thùng, Kitson ơn cầm lái. Gypo đóng cửa xưởng và treo lên đó tấm biển có dòng chữ: "Tạm đóng cửa trong thời gian nghỉ mùa hè". Gypo bỗng cảm thấy xót xa vì nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy cái kho chứa cũ kỹ, đột nát này nữa, nơi đây anh đã sống 15 năm tha phương cầu thực. Dù xưởng này không mang nguồn thu nhập nào đáng kể, nhưng anh rất gắn bó với nó, như bất cứ người lao động chất phác nào ở nước Ý gắn bó với công việc của mình. Khi bước vào thùng moóc, mắt anh ngấn lệ.

- Này, có chuyện gì thế hả anh béo? - Bleck hỏi trích thượng. Hắn bắt đầu thấy bình tĩnh lại. - Có chuyện gì mà phiền muộn quá vậy?

- Dịch ra, - Morgan hất đầu ra hiệu cho Bleck nhường chỗ cho Gypo. Bleck quay đi để khỏi phải đối đầu với cái nhìn lạnh lùng và ghê người của Morgan. Morgan đấm nhẹ vào vai Gypo và nói:

- Anh sẽ có một cái xưởng khác ra trò. Anh sẽ có một ngôi nhà, một vườn trồng nho, anh sẽ luôn hút xì-gà. Và lúc đó bọn đàn bà sẽ quần lấy anh, khi biết rằng anh có 200 ngàn đô-la, đúng không nào?

Gypo gật đầu cười chua chát.

- Này Frank, liệu theo anh mọi việc sẽ trôi chảy chứ?

- Khỏi phải lo, Gypo ạ, - Morgan trả lời. - Hãy tin ở tôi. Đã có lúc nào tôi đưa các anh vào những chuyện tào lao đâu.

Cho đến lúc chiếc BUICK đến đoạn đường đá, ba người trong moóc nhà bắt đầu thấy rất khó chịu, luôn bị dày vò bởi cái nắng nóng bỏng. Trước đây họ không thể hình dung ra được không khí oi ả khi các cửa moóc đóng kín, vỏ moóc nóng bỏng dưới ánh sáng mặt trời. Không ai trong bọn họ nghĩ rằng

cái moóc này xóc kinh khủng đến như vậy. Kitson lại lái hơi nhanh, trong lòng moóc mọi cái xê xích lung tung, nếu như xe cứ chạy tiếp thì có lẽ còn khốn. May quá xe dừng lại, Gypo nhảy xuống, tay cầm theo búa, đinh và tấm biển cấm đường. Một mặt, anh không muốn ở lại đây một mình, nhưng mặt khác anh thấy nhẹ nhõm vì mình không phải tham gia vào những bước tiếp theo của chiến dịch. Chiếc BUICK kéo moóc tiếp tục tiến về phía "cổ chai". Ngồi trong xe, Bleck lầm bầm:

- Đồ con lợn, nếu hần không mở được két tôi sẽ vặn gãy cổ.

Morgan quay lại lấy trên giá lắp cố định trên xe khẩu súng trường tự động đưa cho Bleck:

- Cầm lấy và kiểm tra lại đi, - Morgan nói bằng cái giọng lạnh và đanh ác.
- Để Gypo yên. Hãy lo phần mình, khéo mà bắn trượt đấy.

Bleck nhìn khẩu súng:

- Có lẽ cho tôi uống một chút. Hình như trong cái làn kia có hai chai whisky, Morgan à, cho mở nhé.

- Trước hết hãy làm cho xong công việc được phân, sau đó chúng ta sẽ cùng uống mừng thắng lợi.

Chiếc xe tăng tốc độ, sau đó dừng lại. Kitson nhảy xuống chạy vòng ra đằng sau mở cửa moóc. Cả bọn đang ở chỗ đoạn đường "thắt cổ chai".

Hai người, Bleck cầm khẩu súng trường, Morgan mang khẩu côn cờ 45 từ trên moóc nhảy xuống. Họ đứng lặng đi trong vài giây thở hít không khí trong lành, cảm thấy thịt giãn ra dưới ánh nắng mặt trời. Morgan quay về phía Kitson:

- Chú mày đã rõ công việc của mình. Hãy chờ hiệu còi sau đó nhanh chóng đánh xe đến đây.

Kitson gật đầu, anh nói:

- Chúc thành công, - anh quay về phía Bleck, sau đó về phía Morgan.

- Ta cũng chúc chú mày như vậy! - Morgan cười. - Mà chú mày cần phải cố đấy.

Kitson nhún vai, mở máy tăng tốc độ. Lúc đó Morgan chợt nhớ ra rằng mình quên hai đòn bẫy. Hắn thét lên:

- Ê! Ê! Dừng lại đã.

Kitson dừng xe, thò đầu ra khỏi cửa xe.

- Đồ quý! - Hắn tự gắt, tức giận nhìn Bleck. - Đáng lẽ ta phải lo hết mọi thứ mới phải! Quên mất đòn bẫy.

Kitson mở cửa moóc, Bleck nhảy lên ôm hai cây đòn, Morgan bực bội ra hiệu cho Kitson nổ máy lên đường. Khi chiếc BUICK đã đi khuất, Kitson nhặt một cây đòn đi về phía vệ đường. Bleck theo hắn. Morgan đã nghiên cứu rất kỹ khu này. Hắn biết rõ từng gốc cây, gò đất. Hắn chỉ cho Bleck chỗ ẩn, còn mình thì nấp cách chỗ Bleck độ sáu, bảy mét. Cả hai nằm phục xuống, mắt quan sát mặt đường. Bleck cho rằng vị trí được chọn này rất tuyệt. Hắn nâng súng và ngắm. Các bụi cây đã che khuất hắn, nhưng không ảnh hưởng đến đường bắn. Hắn cảm thấy tự tin, chỉ tiếc là không kịp mang theo chai whisky bên người, khi rời khỏi xe. Khẩu phần mà hắn đã cho vào miệng từ sáng đã tiêu hết, mặc dù còn sớm, mặt trời đã chói chang, mồm hắn khô lại.

Morgan hỏi với lại:

- Ổn cả chứ?

- Bình thường. - Hắn trả lời, đặt khẩu súng sang bên, lấy khăn mùi xoa lau tay.

Morgan nới cà vạt, cởi cúc áo cổ, đưa tay xem đồng hồ, 11 giờ kém 5. Nếu chiếc xe chở tiền đi nhanh thì sẽ đến khu vực "cổ chai" này vào lúc 11 giờ 30 phút. Đã đến lúc phải hút thuốc. Hắn lấy thuốc và châm lửa. Bleck thấy Morgan hút, hắn cũng châm thuốc. Hắn đặt tay lên khẩu súng và thấy rằng tay hắn vẫn run. Không thể cưỡng lại được. Thần kinh căng thẳng, tim đập thành thịch. Không gì khốn nạn bằng phải chờ đợi.

Họ im lặng khoảng năm phút, Morgan bỗng ngẩng đầu lắng nghe và nói:

- Hình như có xe đang chạy.

Bleck cũng ngẩng đầu.

- Đồ con bò, nằm xuống! Không phải chúng đâu, nấp cho kíp!

Bleck mau chóng lùi vào bụi. Cách đó nửa dặm có một đám bụi và một chiếc xe ô-tô đang chạy. Khi nó đến gần thì nhận ra ngay đó là xe quân sự, trong thùng xe có ba người lính. Chiếc ô-tô chạy qua Morgan nói:

- Đó là xe thư, tại sao hôm nay nó chạy muộn thế nhỉ?

Kim đồng hồ của hãn dịch chuyển chậm chạp. Đã 11 giờ 25. Morgan bắt đầu lo lắng. Tại sao tự nhiên Ginny lại đến muộn? Hay là cô ta sợ quá, nên bỏ cuộc?

- Lạy Chúa anh minh cùng thánh Peter. Không hiểu cô ấy biến đâu mất nhỉ? - Bleck hỏi.

- Có thể khi ra khỏi thành phố có chuyện gì đấy chẳng? - Morgan cau mày nói.

- Nếu như hai tay kia không để Ginny vượt thì sao? - Bleck hỏi và ngồi dậy. - Chúng ta sẽ làm gì, nếu chiếc xe chở tiền lại chạy qua trước?

- Chúng ta sẽ không làm gì hết, lùi lại đến ngày hôm sau.

- Nhưng nếu bọn chúng nghĩ thì khốn, vì nếu như lại thấy Ginny một lần nữa trên đoạn đường này. Như vậy là kế hoạch hỏng cả.

- Đừng cuống lên. Hãy còn thời gian! - Morgan chột yên lặng khi nghe thấy từ phía xa có tiếng động cơ của một chiếc xe đang lao nhanh. - Kìa, Ginny đấy!

Sau đấy vài giây, cả hai nhận ra chiếc xe thể thao cách đó độ một dặm đang lao về phía "cổ chai".

- Cô ta lao đi như điên! - Bleck thốt lên, hãn nhồm dậy. - Đấy anh thấy không?

Morgan cũng nhồm dậy đưa mắt nhìn mặt đường.

- Có thể chiếc xe chở tiền bám quá sát cô ta. Thôi đứng dậy chuẩn bị đòn bẩy. - Hãn đứng dậy rút từ trong túi ra một miếng giẻ lớn, xoắn lại như chiếc thùng, lấy từ túi kia ra lọ xăng, rồi bước ra mặt đường. Hãn nghe thấy tiếng phanh gấp của Ginny ở đoạn vòng, sau đó vài giây chiếc xe thể thao xuất hiện ở đoạn "cổ chai". Hãn ra hiệu cho dừng xe, Ginny phanh gấp ngay cạnh

lề đường. Mặt nàng tái nhợt, mái hừng hực tức giận và thở gấp. Cô nhảy xuống xe.

- Hai thằng cha ấy không cho tôi vượt chúng! Tí nữa tôi đã lao xuống bờ đường. Thôi nhanh lên! - Nghe giọng nàng thấy tình hình rất căng, mặt nàng vẫn tái. - Chúng đến ngay bây giờ đấy. - Cô lấy khẩu súng lục từ ngăn để găng tay, cầm theo chai máu và hỏi: - Nằm đâu đây?

Morgan chỉ chỗ cho nàng.

Khi Ginny mở nút chai, đổ máu ra đường, thì Morgan và Bleck dùng đòn bẩy hất chiếc xe. Nhờ hai chiếc đòn bẩy vững chắc họ đã dễ dàng nâng chiếc xe lên, lúc đầu nó mất thăng bằng sau đó thì lật nhào xuống vệ đường. Bleck cầm đòn chạy ngược vào bụi cây. Ginny rảy máu vào váy và tay trái. Morgan đổ xăng đốt giẻ, đưa một đầu giẻ vào thùng xăng của xe, vất nó lại, dây giẻ tẩm xăng còn dài đến một mét nữa, phần cuối nằm trên đường. Bleck nhắc khẽ:

- Chúng đến đây, tôi đã thấy xe, khẩn trương lên.

Morgan nhìn Ginny:

- Cô nằm úp mặt vào vũng máu.

Khi cô ngẩng đầu, Morgan nhận thấy mặt Ginny xanh lét, cô đang lo lắng.

- Cô đã cầm súng chưa?

- Đã.

- Đừng sợ, mèo con ạ. Chúng tôi luôn bên cạnh cô.

Khi bật diêm đốt giẻ hắt chọt nghĩ hình như Ginny nằm gần chiếc xe quá, nếu xe nổ có lẽ cô sẽ bị cháy. Nhưng bây giờ đã quá muộn. Bleck lại giục rồi lên:

- Mau, chết cả bây giờ.

Lửa lem lém cháy theo giẻ lao vào bình xăng, sức nóng phả vào mặt Morgan làm hắt tối cả mặt. Đám khói đen và một vầng lửa màu da cam lan ra mặt đường.

- Ginny sẽ bị thiêu sống! - Bleck nói vậy khi lấy tay che sức nóng của ngọn lửa.

Morgan biết vậy nhưng không còn cách nào khác để giúp Ginny. Hắn không còn thời gian để để ý đến Ginny nữa, mà nhìn ra đầu đường chỗ Ginny vừa vòng. Chiếc xe chở tiền xuất hiện.

- Chúng đây.

Bleck vớ khẩu súng bắt đầu ngắm. Đầu ruồi nhảy nhót trước mắt, hắn không thể giữ im được khẩu súng. Ngọn lửa lớn đã thu lại. Khói bắt đầu tỏa ra, nhưng chiếc xe vẫn cháy, Ginny nằm im giữa lòng đường ngay phía trước chỗ Bleck nấp, màn kịch này quả là quái ác. Cô gái nằm bất động, máu chảy ở tay và váy, đôi chân trần dài của cô duỗi thẳng bất lực như một con búp bê lớn bị hất ngã sấp, còn ô-tô thì đang cháy. Tất cả những cái đó tạo ra một bức tranh toàn cảnh của một tai nạn ô-tô. Morgan tự rủa thầm rằng hắn đã để cô gái nằm gần chiếc xe quá. Vì ngay chỗ hắn nấp cũng chịu không nổi cái nóng hắt ra từ đám cháy. Mà Ginny thì lại còn nằm gần chiếc xe hơn nhiều. Morgan tin rằng có lẽ Ginny sẽ bỏng đến chết mất. Nhưng lạ chưa, cô gái vẫn nằm bất động, không cựa quậy như người mất cảm giác thực sự. Chiếc xe chở tiền đã tiến vào khu vực "cổ chai". Tay Morgan nắm chặt bằng súng lục. Hắn nhìn rất rõ tay lái xe và tên vệ sĩ. Hắn nhìn rõ nét mặt của hai người thay đổi khi nhìn chiếc xe bị cháy cùng cô gái đang nằm giữa đường. Người lái xe phanh gấp. Chiếc xe dừng lại cách Ginny độ 6 mét.

"Bọn này sẽ làm gì? - Morgan nghĩ - Chúng sẽ tiếp tục thực hiện công vụ ra sao?".

Tất cả chiến dịch đều phụ thuộc vào thời điểm này, kế hoạch lúc này như treo trên sợi tóc. Tay vệ sĩ nhô người về phía trước, quan sát mặt đường. Lái xe đưa cần số về số không. Morgan thấy các cửa chớp của buồng lái được nâng đều lên đến hết mức, - điều đó giống như kế hoạch đã vạch. Đã đến thời điểm Morgan có cảm tưởng là vĩnh cửu. Vệ sĩ và lái xe nhìn cô gái qua tấm kính chắn gió trước. Sau đó hắn nói với người lái xe cái gì đó, tay lái xe gật đầu. Morgan nhìn rõ tay vệ sĩ với tay lấy ống nói. "Mẹ kiếp! - hắn nghĩ. - Nó định dùng liên lạc vô tuyến, làm sao bây giờ?". Một ý định thoáng hiện lên,

hay là một mình hấn tấn công hai tay này ngay bây giờ. Nếu như tính trước được tình huống này, hấn sẽ phân công Bleck nấp bên kia đường để có thể tấn công xe từ hai phía, vì hấn thấy không thể một mình nổ súng với bọn này được. Hấn nghĩ đến Ginny, cô ta đang nằm trong cái nóng ghê người, không hề biết những gì đang diễn ra xung quanh - thử thách này thật quá sức ngay đối với những người can đảm và từng trải nhất. Hấn thấy tay vệ sĩ bắt đầu nói qua máy vô tuyến, nghe thấy cả âm thanh của anh ta, nhưng không rõ nội dung. Morgan hiểu rằng thời gian để rút lui của cả bọn sẽ bị ngăn lại so với dự tính. Vì ngay khi liên lạc giữa xe chở tiền vào hãng đột ngột ngừng lại là ở trung tâm sẽ nghi ngờ có chuyện gì đó, chúng sẽ báo động ngay lập tức.

Vệ sĩ nói xong, bỏ ống nói vào chỗ cũ, rồi nói với người lái cái gì đó và mở cửa bước ra. Lái xe vẫn ngồi im như cũ, quan sát phía trước qua cửa kính chắn gió.

Morgan hồi hộp suy nghĩ không hiểu Bleck sẽ tiến hành công việc ra sao. Từ chỗ nấp bên này hấn không nhìn rõ Bleck. Khi tay vệ sĩ bước nhanh về phía Ginny, Bleck đưa súng ngắm, nhưng hấn toát mồ hôi khi thấy đường ngắm luôn không ổn định. Người vệ sĩ còn cách Ginny độ ba mét, Bleck đoán là lúc này Morgan bắt đầu bước ra từ bụi cây về phía chiếc xe.

Đầu ruồi của cây súng trường trong tay Bleck luôn lên xuống. Khi thì nhằm trúng người vệ sĩ, khi thì trượt sang bên. Bleck nghe thấy tiếng loạt soạt trong bụi cây bên cạnh: Morgan rời chỗ nấp bước ra đường. Bleck rời mắt khỏi vệ sĩ, liếc mắt nhanh về bên phải. Morgan nhanh nhẹn và im lặng tiến sát bên xe, tay cầm khẩu côn. Vệ sĩ cúi xuống nhìn Ginny, tay không động đến cô. Có thể hấn bỗng thấy có cái gì đó nghi ngờ hoặc cảm thấy có người theo dõi bước đi của mình và bỗng y quay lại phía xe. Morgan lúc này đứng áp vào buồng lái, giơ khẩu súng, chĩa vào mặt người lái đang bàng hoàng vì sự đột ngột này. Ginny bỗng vùng ngồi dậy. Tay vệ sĩ quay rất nhanh, chụp lấy tay đang cầm khẩu súng của Ginny. Tay trái hấn đánh mạnh vào mặt cô làm cô ngã xuống, hấn nhanh chóng rút khẩu côn trong bao ra. Cái đó diễn ra nhanh đến nỗi Bleck không nhớ được trình tự của sự việc. Bleck thở mạnh, hấn bóp cò, đáng lẽ phải bóp từ từ thì hấn lại bóp giật cục

nên đạn bay vượt qua đầu tay vệ sĩ. Khi Bleck nổ súng, cho đến lúc đó người lái xe vẫn ngồi bất động trong buồng lái chú ý theo dõi hành động của Morgan, anh ta bỗng nghiêng người đưa tay lên phía các nút được bố trí phía trước mặt. Morgan nhấn cò, đạn bắn thẳng vào mặt người lái. Tay vệ sĩ bỗng quay người hướng khẩu súng về phía Morgan. Ginny tuy rất đau sau cú đánh, cô cũng cố vùng dậy đánh vào tay đối thủ, nhưng không đủ mạnh. Tay vệ sĩ nhấn cò, Morgan thấy đau nhói bên tay, người hắn lặng đi khuyu xuống, nhưng hắn tỉnh lại rất nhanh, giơ súng nhấn cò bắn thẳng vào tay vệ sĩ, trong khi vẫn còn nắm chặt tay Ginny. Viên đạn trúng giữa trán người vệ sĩ làm anh ta gục ngay tại chỗ, xác đè lên Ginny. Morgan gắng đứng dậy, nghiêng rặng vì quá đau. Hắn kịp nhận thấy bàn tay của người lái xe đã vươn đến bảng máy trước mặt, những ngón tay yếu ớt đã nhấn khẽ vào một trong các nút. Các tấm cửa thép được nâng lên bọc kín các tấm kính - chiếc buồng lái biến thành một hộp thép kín. Morgan đau đớn tức giận dùng báng súng gõ liên tục vào các tấm thép che cửa kính. Sau đó hắn nghe tiếng thở yếu ớt và tiếng đổ của tấm thân người lái ngã từ trên té xuống sàn xe.

Sợ hãi, mặt tái mét, Bleck chạy từ các bụi cây ra, tay cầm súng.

Morgan nhận ra hắn. Ánh mắt ghê rợn của hắn đã làm Bleck phải dừng lại.

- Đồ chó chết! - Morgan rủa. - Tao sẽ cho mày biết tay!

Bleck buông súng, cầu khẩn:

- Tôi đã cố gắng nhắm trúng hắn, - hắn nói tuyệt vọng, - nhưng hệ máy ngắm làm sao đó, vì thế nên tôi bắn trượt.

Morgan bỗng cảm thấy máu chảy. Hắn phanh áo ngoài và thấy trên sơ mi loang máu. Ginny nhẹ nhàng tiến về phía Morgan. Mặt cô đỏ bừng vì cái nóng của lửa, tóc Ginny xơ ra.

- Có lẽ anh đau lắm phải không? - Cô lo lắng hỏi.

- Không sao. - Morgan trả lời, giọng run run, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Hắn đưa cho Ginny chiếc còi.

- Cô hãy gọi ngay Kitson, nhanh lên.

Ginny đưa còi lên môi, thổi lên từng hồi đánh gọn im lặng, sau đó lại thổi.

- Tay lái xe ra sao? - Cô hỏi nhỏ.

Morgan thở gấp và không sâu, lưng dựa vào thành xe.

- Tôi đã bắn hẵn, nhưng hẵn cũng đã kịp ấn một cái nút. Chưa chắc hẵn đã ấn được hai cái nút kia đâu, tôi nghe thấy hẵn đổ người trong xe.

Bleck bước lại gần, bắt lực nhìn Morgan.

- Frank à, cẩn thận vì máu chảy nhiều đấy.

- Cút đi, đồ khốn! Mày đã làm hỏng việc. Thế là hết, mọi thứ đều ra mây khói.

- Không! - Ginny quả quyết. - Chúng ta còn có hy vọng. Ra đây tôi sẽ cầm máu cho, ngồi xuống.

Hắn ngồi xuống vệ đường. Ginny cởi áo ngoài của hắn ra, sau đó cởi nốt sơ-mi. Bleck mệt mỏi nhìn hai người không biết làm gì. Morgan tức giận quát:

- Cút đi cho khuất mắt tao! Không việc gì mà ngồi ra đây.

Ginny nhìn vết thương dài bên sườn. "Thật đáng sợ" - cô nghĩ vậy. Nhưng đạn không xuyên mà chỉ sượt qua phần mềm. Cô vén váy và xé một mảnh vải, sau đó buộc lại cầm máu cho Morgan. Cô cầm áo Morgan xé lấy chỗ sạch gấp lại thành miếng gạc, nhẹ nhàng đặt lên vết thương và buộc chúng lại.

- Tạm ổn, - Ginny nói, - bao giờ đến nơi, tôi sẽ băng lại cho anh. Anh cảm thấy thế nào?

Morgan từ từ đứng dậy, nhăn mặt, tay với áo ngoài.

- Mọi việc rồi sẽ ổn cả. Thôi thật là hết. - Hắn nhìn chiếc xe chở tiền. - Bây giờ chúng ta không thể đưa nó vào lòng móc được, vì việc quá nặng nề. Mà thời gian cứ trôi đi. Nếu như muốn tự cứu mình, cánh ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Cũng lúc đó chiếc BUICK xuất hiện cùng chiếc móc đằng sau. Chiếc ô-tô lao nhanh về phía họ. Kitson bước ra khỏi xe, mặt tái nhợt lo lắng. Anh

đưa mắt dò dẫm nhìn chiếc xe chở tiền, sau đó nhìn Morgan. Bleck cũng tiến lại, hẩn vừa giấu xác người vệ sĩ trong bụi cây bên đường.

- Có chuyện gì thế? Tôi vừa nghe tiếng súng nổ.

- Tất cả đã tan vỡ, - Morgan trả lời, cần phải chuồn khỏi đây ngay.

- Khoan! - Ginny ngắt lời. - BUICK có thể đẩy chiếc xe này lên moóc được - có thể ăn đấy, phải bắt tay làm ngay! Không được để nó nằm lại đây!

Morgan đưa mắt nhìn cô:

- Thật ra mà nói tôi cũng... chưa nghĩ được ra đấy - Hẩn quay về phía Kitson, - Thôi tháo ngay moóc ra nhanh lên!

Nghe thấy giọng Morgan đầy lo lắng, cũng chưa thật hiểu phải làm gì. Kitson cứ chạy vội đi tháo moóc ra khỏi xe. Morgan quay về phía Bleck ra lệnh: - Hãy giúp hẩn, nhanh lên, có nghe thấy không? Còn cô, Ginny hãy cho chiếc BUICK chạy lại đằng sau chiếc xe này.

Khi Kitson và Bleck tháo được chiếc moóc, Ginny ngồi vào chiếc BUICK lái vòng qua và dừng lại để cho thành sau của BUICK tì vào thành sau xe bọc thép. Kitson và Bleck đẩy chiếc moóc, xoay cửa nó hướng vào đầu xe bọc thép.

- Hãy đặt cái gì đó xuống cố định chèn bánh xe để moóc luôn đảm bảo đứng im. - Morgan chỉ huy. - Ed chạy đi lấy cái kích giữ hai bánh xe sao cho cửa moóc không xô dịch. Kê ngay hai cây đòn bẩy để đẩy xe chở tiền lên. Kitson nhanh nhẹn chạy đi nhặt một số hòn đá chèn vào phía trước bánh xe của moóc. Còn Bleck thì nâng kích, kích thân moóc lên để nó khỏi bị xô về phía trước.

Xong xuôi hẩn chạy đi ôm về hai thanh đòn.

- Được rồi! - Morgan nói và ra hiệu cho Ginny.

Kitson bước về chiếc xe bọc thép. Bleck nâng cánh cửa sau của moóc lên. Morgan nhắc:

- Hãy cẩn thận!

Ginny lùi chiếc BUICK, đẩy xe chở tiền. Vì phanh tay của nó nhả nên chiếc BUICK đẩy nó tiến lên từ từ. Chiếc xe chở tiền chậm chậm bò lên

thành móc. Hai bánh trước của BUICK đã đến sát móc, nó đẩy chiếc xe chở tiền vào trong lòng ngôi nhà có lắp bánh xe.

- Dừng lại! - Morgan ra lệnh. - Xong! Ed thu kích và khẩu súng. Kitson móc chiếc móc nhà và BUICK lại với nhau! Khẩn trương, chúng ta không được để phí dù một phút.

Ginny ngoặt chiếc xe vòng qua móc, cô lùi xe để có thể nối với đầu móc. Kitson dùng chốt nối hai xe lại. Morgan và Bleck nhảy vào trong móc. Cả hai hơi thất vọng vì chiếc xe chở tiền chiếm nhiều chỗ quá trong lòng móc nhà. Hai bên chỉ còn độ một gang tay còn chiều dài thì còn thừa độ nửa mét.

Cả bọn đã tính chuyện ngồi trong buồng lái, chứ ngồi thế này mà đi xa thì quả là bất tiện. Và nếu Kitson lại vòng quá gấp thì chiếc xe chở tiền có thể lật nghiêng làm lộn nhào cả móc nhà cũng nên. Morgan nhắc:

- Kitson, chú mày hãy thận trọng một tí. Nếu như cái xe khốn nạn này nó nghiêng thì...

Kitson gật đầu:

- Tôi sẽ cố gắng.

- Mà có lẽ ta nên gia cố thêm cho đôi lốp chứ? - Bleck vừa đứng ở cửa vừa thêm vào như tăng công.

- Thôi, lui vào, đồ quý tha ma bắt! Chúng ta không có thời gian! Thôi lên đường, Kitson mau lên!

Kitson sập cửa móc lại, chạy về phía buồng lái ngồi vào chỗ. Lúc này Ginny ngồi trong buồng lái, cô đang thay áo và chiếc váy dính máu. Kitson đưa nhanh mắt nhìn Ginny đang gần như ở trần và nhận thấy thân hình nàng thật đẹp, bộ ngực tròn căng đang thốn thức, có điều là da nàng rất tái, nên Kitson vội quay đi. Anh tăng tốc độ, nhưng cảm thấy máy của xe hoạt động yếu, vì phải mang một trọng tải quá nặng. Khi Ginny thay xong quần áo, nàng khẽ động vào sườn anh. Kitson lên tiếng:

- Có chuyện gì thế Ginny?

Cô vừa run vừa kể ngắn gọn những gì đã xảy ra.

- Thế có nghĩa là trong chiếc xe chở tiền có xác chết? - Kitson sợ hãi nói.

- Nếu như anh ta còn sống, - Ginny nói, - có nghĩa là sẽ dùng máy vô tuyến để cầu cứu và chúng ta như vậy là hết đường. Nhưng Morgan nói là đã bắn chết anh ta.

- Và thế có nghĩa là chúng ta sẽ chở anh ta đến chỗ nghỉ à?

- Thôi đừng đùa nữa, đủ rồi! - Cô nói với cái giọng meo meo, rồi quay đi, hai tay bưng mặt.

Morgan ngồi trong moóc, dựa lưng vào thành chiếc ô-tô, chân tì vào bánh sau xe. Hắn nghĩ: "Thế là ta đã cướp được mi. Bây giờ đừng hòng mà ta nhả ra. Ta đã vì mi mà bắn bỏ hai mạng người. Quả là bọn họ không gặp may. Đây là những chàng trai dũng cảm. Đặc biệt là người lái xe. Anh ta biết rằng nếu chửa quây sẽ bị ta bắn chết, nhưng anh ta vẫn tiến hành theo phận sự. Hắn dũng cảm hơn hẳn mình. Nếu như mình vào trường hợp đó, có lẽ mình sẽ ngồi im. Ta sẽ không dám có ý nghĩ muốn nhấn các nút kia, nếu bị người ta chĩa súng vào mặt. Còn anh ta thì đã với tay, mà còn kịp đóng hết các cánh cửa thép. Đó là một tấm gương cho cánh ta. Bây giờ bọn này phải chở một cái xác chết! Cần phải phá cửa và đưa anh ta ra khỏi xe. Nếu như anh ta đã chết thì thật là may, nhưng nếu anh ta mà tỉnh lại, mở máy vô tuyến thì chúng ta đi đời!"

Hắn đưa mắt nhìn chiếc hòm thép trước mắt và nghĩ rằng trong ruột nó có cất một triệu đô-la. Đây là cái giá phải trả của vết thương bên sườn, cái đau làm hắn mất cả vui khi nghĩ đến tiền. Còn ở đầu moóc đằng kia, để tránh xa Morgan, Bleck đang ngồi lên trên mũi xe. Hắn lo sợ cái của quý này mà lật thì hắn đi đời.

Bleck dù sao đã bình tĩnh lại một chút. Chiếc xe chở tiền đã cướp được rồi, mà hắn chẳng phải giết ai cả. Hắn đã không làm bước cuối cùng để trở thành kẻ sát nhân. Bây giờ hắn tự hiểu rằng cái bước cuối cùng đó đã gây tác động mãnh liệt như thế nào đối với hắn và thần kinh của hắn. Lúc này chẳng còn sợ bất cứ khó khăn nào. Dù sao tay của hắn đã không vấy máu. Hắn không phải ân hận, lo lắng. Thực ra mà nói, Morgan cũng không còn tin hắn nữa. Phải thận trọng, không thì Morgan sẽ cướp không phần tiền của hắn.

Đi được vài dặm, Kitson thấy Gypo đang đi nhanh ngược lại chiều xe chạy. Kitson dừng xe, Gypo chạy lại phía anh.

- Thế nào? Lấy được xe rồi chứ? Nằm trong moóc à?

- Đã, ổn cả, lên xe đi.

Kitson mở cửa moóc, Gypo nhìn vào moóc thấy chiếc ô-tô chở tiền đã nằm đó.

- Các anh làm gì ở đó? Tại sao không vào buồng lái?

- Thôi nhanh lên, trèo lên, - Morgan gắt, - phải nhanh chóng rời xa nơi này.

- Nếu như vậy thì tôi không đi đâu, - Gypo phá ngang. - Chiếc xe mà xô dịch thì có mà chết bẹp.

Morgan rút khẩu súng còn đang giắt ở thắt lưng ra, điều đó làm Gypo sợ hãi, trên ngực hấn lại có cả vết máu nữa, kinh thật.

- Lên xe! - Morgan nhắc lại rất gọn.

Kitson xốc cổ áo Gypo đẩy vào xe, cài cửa sau lại. Sau đó vài giây chiếc BUICK kéo moóc đằng sau nhanh chóng lao về phía xa lộ.

Chương VII

Gypo đứng dựa lưng vào thành chiếc moóc nhà đang nghiêng ngả trên đường. Mắt anh chăm chú nhìn vào chiếc xe bọc thép chở tiền, thành xe chỉ còn cách bụng anh độ một gang tay. Bleck vòng lên phía trước, qua thân xe hẳn nhìn rõ Morgan và Gypo ở phía sau.

Cả ba phải đứng lúc chùng chân, lúc lên tấn để giữ thăng bằng vì chiếc BUICK phóng rất nhanh, nên moóc luôn chao đảo.

- Lạy Đức Mẹ, - Gypo thốt lên, - trong xe có người ư?

- Đúng đấy, nhưng hẳn ta không sờ đến anh đâu - Morgan nói. - Hẳn chết rồi. Gypo à, cần phải mở những cánh cửa này để khẳng định rằng hẳn chưa mở đài vô tuyến.

Lần đầu tiên từ khi cả bọn bắt tay vào việc, Bleck đưa tay ra được một ý kiến có vẻ thông minh:

- Đài vô tuyến tất nhiên phải dùng điện ắc-qui. Vì vậy cần phải bò xuống gầm xe để cắt các dây điện.

- Đúng - Morgan khẳng định lại. - Gypo, anh chui xuống cắt dây điện đi, nhanh lên.

Gypo ngậy mặt:

- Tôi không muốn chui vào đó. Chiếc xe có thể bị xô và tôi sẽ chết nghẹt.

- Tôi ra lệnh, anh nghe thấy chưa, nhanh lên!

- Thôi đành chui vậy.

Anh đi lại phía tủ đồ nghề cầm chiếc kìm cắt dây điện và chiếc tuốc-nơ-vít. Morgan nhìn qua tấm rèm trên cửa sổ, bây giờ chiếc BUICK bắt đầu leo lên đường nhựa và Kitson vẫn tăng ga cho xe chạy rất nhanh. Chiếc moóc chồm lên chồm xuống, lắc dữ hơn. Cứ chạy thế này nữa thì sẽ nguy hiểm:

nếu trên đường xuất hiện xe thanh tra giao thông thì lôi thôi to, nhưng không có cách nào báo được cho Kitson. Morgan hy vọng rằng khi ra đến xa lộ Kitson sẽ tự động giảm tốc độ. Gypo đã nằm xuống sàn moóc chui vào gầm xe chờ tiền. Khoảng cách giữa sàn với gầm của xe quá nhỏ, điều đó càng làm cho Gypo sợ hãi. Morgan chuyển cho anh chiếc đèn pin, khi lách đến gần chỗ đặt động cơ, Gypo bỗng nhìn thấy một khoảng màu đỏ cách mặt anh độ gang tay. Gypo đoán ra ngay đó là máu, anh cảm thấy ngọt ngọt, nghèn nghèn ở cổ, anh cố nói khuy áo cổ. Thật khủng khiếp vì xác chết chỉ cách anh có một tí và đầu đây có lỗ thủng nên máu mới nhỏ xuống đây. Cố trấn tĩnh, Gypo đưa tay lần mò dây điện. Nếu Morgan không đứng ngay cạnh xe thế kia, thì Gypo cũng cứ bảo bừa rằng đã cắt dây điện cho xong việc, nhưng hăn cứ lừ lừ thế kia thì không nên đùa. Mãi sau, Gypo cũng tìm được búi dây, nhưng không thể nào với tới được.

- Tôi không thể nào với tới dây điện được Frank ạ, có lẽ ta phải lần ở phía trên vậy.

- Các cánh cửa đóng sập cả. Hãy chờ một chút.

Morgan chạy lại phía tủ dụng cụ, tìm ra chiếc kìm cắt có tay cầm dài hơn.

- Anh cầm cái này sẽ với tới, cắt luôn đi.

Để dùng kìm cắt, Gypo phải đặt đèn pin xuống, như vậy quá tối không thể luồn kìm vào trong chỗ dây điện được.

- Phải có người soi cho tôi. - Gypo nói bằng giọng van lơn.

Morgan hướng về phía Bleck ra hiệu:

- Chui vào đây, chiếu soi cho Gypo.

Bleck nhẹ nhàng chui vào gầm xe cầm đèn pin soi cho Gypo. Hăn cũng hơi hoảng khi nhìn thấy máu ở gầm xe và vẻ mặt méo mó vì lo sợ của Gypo. Gypo cắt xong dây điện, anh ta nói:

- Thế là ổn. Cho tôi chui ra cái nào!

Khi lúi ra khỏi gầm xe, Bleck chợt nghe thấy tiếng động, tóc hăn bỗng dựng đứng. Tai hăn nghe rõ tiếng thở gấp rất giống như kéo bể, sau đó là

tiếng rên. Bleck cũng thấy sợ hãi như có ai đang sờ vào người hắn. Gypo thì hoảng hơn, thầm thì:

- Lạy Đức Mẹ, hãy cho con thoát khỏi nơi đây.

Gypo sợ đến nỗi luống cuống xô cả vào Bleck, trong khi hắn cũng đang cố thoát khỏi gầm xe. Bleck đang nghiêng răng đâm mạnh vào ngực Gypo làm anh ta xỉu đi:

- Có im ngay không!

Hắn chui vội ra khỏi gầm xe, đứng dậy, tay sửa áo:

- Có chuyện gì đấy? - Morgan hỏi khi thấy mặt Bleck tái mét. Trong lòng xe Gypo cũng lồm cồm bò ra, tay lau lau áo, anh cũng cố đứng dậy. Trên mặt anh có hai vùng loang máu là má và cổ, Gypo sợ hãi hỗn hển:

- Anh ta vẫn còn sống, tôi nghe thấy anh ta cựa mình.

Morgan thấy lo lắng, nhưng cố trấn tĩnh đồng bọn.

- Hắn không thể mở đài vô tuyến và xóa khóa mã. Cả hai núm này làm việc được đều phải nhờ điện ắc-quy. Dây điện đã cắt xong không đáng lo nữa. Nào Gypo anh hãy mở cánh cửa buồng lái. Chúng ta phải lôi hắn ra thôi.

- Không đâu, các anh cứ làm, nhưng tôi thì chịu - Gypo run rẩy trả lời, lùi về phía sau. - Nếu tôi mở cửa hắn sẽ bắn tôi trước tiên.

Morgan dao động. Hắn lại nhìn qua cửa sổ, BUICK đã chạy chậm lại, vì đã ra đến xa lộ, đường êm hơn. Kitson hãm xe lại. Morgan thấy con đường trải nhựa lớn rất nhiều ô-tô qua lại. Nếu tay kia mà nổ súng, thì sẽ có nhiều người nghe tiếng. Morgan chưa biết tiến lùi ra sao, thì Bleck nói:

- Có lẽ nên đợi là hơn cả, Frank à. Bọn mật thám được rải ra đầy đường như giò bọ. Nếu nổ súng...

- Ừ, có lẽ phải đợi.

Gypo thở dài nhẹ nhõm, nhưng vẫn run bước gần lại phía cửa sổ lấy khăn mùi-soa lau mồ hôi mặt và cổ.

Morgan lách lại gần phía buồng lái của xe chở tiền, áp tai vào các tấm thép bọc cửa. Hắn thấy im lặng, sau khi đứng ở đó một lúc, hắn nhìn Bleck:

- Không thấy động tĩnh, anh quả quyết là nghe thấy tiếng động à?

- Đúng, hẳn cửa ở trong đó.

- Gypo! - Morgan bỗng quay lại. - Quý bắt anh đi, hãy xem ngay tấm cửa sau. Làm việc càng sớm chúng ta càng mau có tiền.

Gypo nặng nề đứng dậy, né người lách qua mặt Morgan, lần đến phía sau chiếc xe. Kitson bắt đầu nổ máy, qua cửa sổ Morgan thấy các xe chạy ngay bên cạnh.

Chúng vượt chiếc BUICK, Morgan cảm thấy yên tâm khi thấy rằng Kitson chỉ chạy với tốc độ không vượt quá 30 dặm một giờ. Kitson chạy rất êm trên xa lộ.

Gypo xem xét kỹ cửa sau của xe. Anh thất vọng. Nhưng anh vẫn khẳng định phần này của xe đã được xử lý một cách chặt chẽ, cẩn thận và bảo đảm. Cánh cửa đóng rất chặt không thể bẩy ra được, không có chỗ nào để lách các thanh thép vào. Ở giữa tấm cửa có một ổ khóa như thiết bị của các cánh cửa kết tiền. Cạnh đó có một ô gắn kính, nhìn qua đó thấy có bảng số. Gypo hiểu rằng phải quay các đĩa thì các số sẽ tuần tự xuất hiện. Muốn mở được cửa phải dò được quy luật cố định của các chữ số này. Và để làm được việc đó phải có một đôi tai cực nhạy và đặc biệt chủ yếu là đôi tay, cụ thể hơn là các ngón tay phải rất nhạy cảm, không run.

- Thế nào, có chuyện gì thế? - Morgan dịch lại gần Gypo hỏi.

- Để mở được phải làm việc cật lực, như tôi đã nói đấy, để tìm được quy luật của các số phải có thời gian.

- Thế không bẩy cửa này ra được à?

- Không, anh xem đấy, cửa đóng rất khít, không có thể để bẩy. Nếu có thời gian thì có thể tôi phải dùng mỏ hàn hơi để mở.

- Anh hãy cố gắng tìm quy luật của khóa, - Morgan ra lệnh, - chúng ta còn độ 40 phút nữa thì đến nơi. - Bắt đầu đi.

Gypo ngạc nhiên nhìn Morgan như nhìn một người loạn trí.

- Ngay bây giờ ư? Trong tiếng ồn ào và lắc lư như thế này không thể làm việc đó được. Vì tôi cần phải nghe rõ tiếng đĩa số quay. Trong trạng thái như

thế này không thể làm ăn gì được.

Morgan định sửng cồ, nhưng bỗng ôm tay. Vết thương bên sườn làm hấn tái người, điều đó làm hấn lo lắng. Hấn nhận ra rằng lúc này không nên thôi thúc Gypo, vì như vậy có thể phá sản hoàn toàn cả kế hoạch. Hấn bắt đầu suy nghĩ về người lái xe. "Thật sinh ra lăm chuyện rắc rối". Hấn suy nghĩ và nhìn ra cửa sổ. Công việc có thể sẽ phức tạp hơn là hấn tưởng. Hấn đắm đắm vào thành xe.

- Trong chiếc xe này là một triệu đô-la. Hãy thử tưởng tượng xem! Thế nhưng chỉ vì cái cửa kia! Một triệu đô-la! Chúng ta phải lấy được, dù có phải hy sinh thêm nữa cũng phải đoạt bằng được số tiền đó.

Kitson đã phải rất chú ý để giữ cho xe chạy thật êm, nhất là những đoạn đường vòng. Lúc này chiếc BUICK do anh lái đang chạy ra phía xa lộ, vì vậy anh không còn lúc nào để chú ý đến Ginny, còn khi xe đã đến đường lớn, bánh xe đã lăn trên con đường phẳng và êm, dần dần anh trở lại bình tĩnh. Ginny ngồi ngả lưng vào thành ghế, đưa mắt nhìn các xe ô-tô đang vùn vụt lao vượt họ. Nàng trông còn rất xanh, tay để lên đầu gối cho đỡ run. Kitson luôn nghĩ đến người lái xe nằm trong buồng lái xe chở tiền và anh phải chờ một cái xác chết. Liệu anh ta đã kịp mở máy phát chưa? Phải chăng chiếc BUICK đang tiến về phía bọn cảnh sát phục kích?

Thấy mình suy nghĩ liên miên một mình quá lâu anh không chịu được và lên tiếng hỏi.

- Nếu như anh ta đã kịp mở máy vô tuyến, thì chúng ta đang bị cảnh sát đón lỏng cũng nên.

Ginny lạnh lùng trả lời:

- Chúng ta cũng không còn đường nào khác.

- Tất nhiên rồi, - Kitson trả lời, nhưng thấy lo lắng, - còn tôi cũng mừng, vì mình không phải ngồi trong thùng moóc, trong đó hình như rất căng thẳng.

Ginny bỗng nói nhỏ:

- Kitson, có nghe thấy không?

Tim Kitson đập mạnh, tiếng còi rú của xe cảnh sát réo lên từ xa. Các ô-tô đang lao trên đường cao tốc, bỗng chạy chậm lại, nhường đường cho xe cảnh sát. Tiếng rú của xe cảnh sát càng thêm đinh tai. Một lúc sau, Kitson trông thấy chiếc xe cảnh sát thứ nhất. Sau nó là bốn chiếc mô-tô hộ tống, theo sau là hai xe nữa. Cả bọn lồng lên trên cả tuyến đường với tốc độ trên 80 dặm một giờ. Ginny và Kitson đều quay mặt nhìn.

- Chúng ta đã ra đến đường xa lộ rất đúng lúc, - Kitson nói khàn khàn. Ginny gật đầu.

Sau đó vài dặm, tốc độ cả đoàn xe chậm lại, ở phía trước rất xa ô-tô chuyển động như rùa bò.

- Thế là hết! - Kitson thấy hồi hộp. - Chúng ta sẽ bị tóm cổ.

- Đừng thất vọng, - Ginny nhắc.

Những chiếc xe đi trước giảm tốc độ, sau đó dừng lại. Họ chờ rất lâu, sau đó lại tiếp tục nhích lên. Kitson lái chiếc BUICK, anh cho nó tiến chậm chạp theo các xe khác. Bàn tay anh ướt mồ hôi. Phía trước đã thấy trạm kiểm soát. Hai chiếc xe cảnh sát đã đỗ ngang đường, dành lại một lối nhỏ cho các xe chạy qua. Tay cảnh sát nói gì điều ngăn gọn với người lái sau đó ra hiệu cho xe chạy, Ginny nhắc Kitson:

- Tôi sẽ nói chuyện với họ, còn anh đừng ho he gì.

Kitson sửng sốt trước thái độ bình tĩnh của Ginny, anh đưa mắt nhìn nàng. Anh cố hình dung xem ba người còn lại trong moóc đang nghĩ gì. Họ ngồi trong xe, nên không thấy dây xe đứng im chờ kiểm soát, vì vậy họ không hiểu được vì sao xe lại đứng lại giữa đường. Kitson lại thấy mừng vì không phải ngồi trong chiếc moóc, nhưng anh lo Gypo không giữ được tinh thần làm ồn lên thì khốn. Sau mười phút - thời gian đó làm cho tinh thần anh căng thẳng - đến lượt xe họ tiến về phía trạm kiểm soát. Ginny kéo váy lên trên đầu gối, cô ý để hở bộ đùi dài và đẹp, bắt chéo chân và thò đầu ra khỏi xe.

Viên cảnh sát bước lại, nhìn vào mặt nàng, sau đó vào bộ đùi, hãnh cười rất tình, mặt hãnh đỏ bừng. Hãnh không để ý đến Kitson.

- Thưa cô, cô từ đâu đến? - Hãn vừa hỏi, vừa dựa sát vào thành xe BUICK và nhìn ngăm Ginny với con mắt say đắm.

- Chúng tôi từ Dukas, - Ginny trả lời. - Đi du lịch sau ngày cưới. Có cái gì mà làm ồn lên thế, hả ông?

- Thế trên đường cô có nhìn thấy chiếc xe bọc thép của hãng Welling không? - Viên cảnh sát hỏi. - Mà cô có khi cũng chẳng biết dù có nhìn thấy nó. Trên thân nó có dấu hiệu của hãng, in rất to.

- Có lẽ không thấy, - Ginny quay về phía Kitson, - có lẽ, chúng mình không gặp cái xe đó, anh yêu nhỉ?

Kitson lắc đầu. Tim anh đập mạnh, anh thấy lo, có khi viên cảnh sát kia nghe rõ tiếng đập thành thích quý quái này cũng nên.

- Thế các ông đánh mất chiếc xe đó à? - Ginny cười khanh khách.

Tay cảnh sát cũng thấy vui vui, đôi mắt hãn không rời cặp đùi rất mũm mĩm kia.

- Thôi, chuyện không đâu. Cô cho xe tiến lên đi. Chúc cô hưởng trọn vẹn tháng trăng mật. - Hãn nhìn Kitson và nháy mắt. - Anh thật may mắn, hãy "cố gắng" nhé.

Kitson nhấn ga sau đó họ lại nhập vào đoàn xe, lao trên con đường nhựa rộng rãi.

- Lạy Chúa! - Kitson thở dài nhẹ nhõm, anh nắm chặt tay lái. - Ginny thật tài ứng phó.

Ginny sửa lại váy, che bộ đùi, đôi vai run run như trút được gánh nặng.

- Cho bọn đàn ông thanh thoát đôi mắt một tí thì có thể dễ dàng chỉ huy họ.

Ginny cầm lấy túi xách lấy ra bao thuốc.

- Anh có hút không?

- Cho tôi một điếu.

Cô châm một điếu thuốc và đưa cho Kitson. Trên điếu thuốc còn dính ít son. Kitson thấy sung sướng khi nghĩ rằng môi Ginny cũng vừa động vào

điều thuốc này. Ginny cũng đốt thuốc. Mười dặm sau, họ ngồi bên nhau im lặng. Sau cùng Ginny nhắc:

- Đến chỗ rẽ đầu tiên thì rẽ sang phải, đấy là đường đến Fawn Lake.

Kitson gật đầu. Anh nhìn thấy có chiếc máy bay trực thăng bay về phía mình. Nó giữ độ cao khoảng 100 mét cách mặt đường.

Chiếc trực thăng bay âm âm qua đầu BUICK và moóc, nó để lại đằng sau một luồng không khí mạnh và lạnh Ginny nói:

- Bọn này báo động nhanh thật.

Nàng giơ đồng hồ, lúc này là 12 giờ 10 phút. Từ lúc họ chặn chiếc xe đến bây giờ chỉ mới có 45 phút, thế mà Ginny cảm thấy đó là cả một chuỗi thời gian dài.

* * *

Morgan, Gypo, Bleck đều nghe thấy tiếng máy bay trực thăng. Gypo lo lắng co rúm lại, anh nghĩ rằng chiếc máy bay đó đang tìm chính họ, nó sắp đổ lại...

Khi xe dừng lại trên đường và còn đi trong đoàn xe, cả ba đều lăn xuống sàn moóc. Morgan cầm khẩu súng trong tay, hẳn quyết định nếu tay cảnh sát nào mở cửa moóc thì sẽ bắn chết ngay.

Cả bọn thấy nhẹ người khi chiếc BUICK tăng tốc độ.

Morgan cởi chiếc áo vét ngoài. Tấm băng do Ginny buộc hộ nay đã thấm máu, vết thương tiếp tục chảy máu.

Bleck rất muốn lấy lòng Morgan. Hắn đứng dậy bước qua Gypo tiến về phía hộp đựng bông băng mà Gypo đã chuẩn bị theo sự phân công của Morgan.

- Frank, để tôi băng lại cho anh.

Morgan thấy ngạt. Hắn sợ mất nhiều máu, nên gật đầu, người dựa vào thành moóc.

Gypo nhìn hẳn sợ hãi. "Nếu Frank mà có làm sao thì bọn này như rắn mất đầu. - Anh nghĩ. - Không ai có thể lo lắng công việc chung được như hẳn. Nếu hẳn có bề nào thì cái băng cướp này sẽ tan ngay". Bleck cúi xuống cạnh

Morgan bắt đầu băng bó. Sau vài phút hẳn làm xong việc. Máu cũng ngừng chảy.

- Bây giờ sẽ ổn cả, - Morgan trả lời cau có, - anh có lý do để mà uống.

Bleck rót đầy ba cốc đưa cho từng người. Cả bọn thấy hình như chiếc BUICK đã rời xa lộ. Chiếc moóc bắt đầu lắc lư. Cả ba uống hết rất nhanh cốc rượu của mình. Morgan cắn răng cố chịu đau. Hẳn nằm ra sàn moóc, mỗi khi xe xóc, hẳn thấy quặn đau nơi vết thương.

Một lúc sau chiếc BUICK giảm tốc độ và dừng lại. Sau vài phút cửa sau của xe moóc bật mở. Ginny và Kitson thò đầu nhìn vào trong:

- Thế nào, ổn cả chứ? - Kitson lo lắng hỏi - Anh hoảng hốt thấy Morgan khó ở và tái xanh.

Morgan đưa mắt qua đầu Kitson hẳn thấy xe đã rời đường, đang đỗ ở một cánh rừng thông. Đường cái cách xe khoảng vài chục mét, vắng ngắt. Từ đây đến Fawn Lake còn độ 6 dặm đường đồi nữa. Trên đầu vẫn còn nghe thấy tiếng máy bay. Morgan thấy lo lắng. Đỗ ở đây thật nguy hiểm.

- Hẳn vẫn còn sống, - Hẳn vừa ra hiệu bằng ngón tay cái to tướng về phía xe chở tiền, - phải đưa hẳn ra khỏi xe. Ở đây có thể làm ngay việc đó. Hãy đóng cửa moóc lại, chúng ta sẽ lo chuyện tháo một chiếc lốp của BUICK, làm như xe cần thay bánh. Nếu thấy có người thì gõ vào thành moóc. Ginny, cô ngồi ra gần đường, cầm theo làn thức ăn làm như đang chuẩn bị bữa ăn trưa. Thôi bắt đầu đi.

Kitson thấy đầu óc choáng váng.

- Thế các anh định làm gì người lái xe?

Trên môi Morgan nhếch một nụ cười không thương tiếc.

- Thế còn chú mày định làm gì? Thôi đóng cửa moóc lại, hãy làm việc của mình.

Gypo vội nói:

- Khoan, tôi sẽ ra khỏi xe. Tôi không muốn có mặt. Tôi không liên quan gì đến việc đó. Nhiệm vụ của tôi là mở khóa két.

- Im ngay! - Morgan gầm ghè, rút súng lục, chĩa vào mặt Gypo. - Anh sẽ phải mở cánh cửa xe, sẽ phải làm tất cả những gì ta ra lệnh, nếu không ta sẽ nhấn cò, anh sẽ chết như một con chó. - Nét mặt của Morgan làm cho Gypo sợ hãi hơn cả.

- Frank, anh đừng làm như vậy. - Gypo chấp tay cầu khẩn. - Cho tôi rời chỗ này.

Morgan nhìn Kitson ra hiệu:

- Làm ngay những gì ta vừa nói. Đóng cửa moóc lại.

Bằng bàn tay run run, Kitson đóng cửa moóc lại, anh thở nặng nề mở ngăn đồ nghề của chiếc BUICK lấy chiếc kích.

Morgan nói rất bình thản như không có gì làm hấn xúc động.

- Thế này Gypo ạ. Từ giờ phút này, anh bắt đầu ra sức để hưởng số tiền của mình. Trước đó công việc của anh rất bình thường, nhẹ nhàng. Còn bây giờ thì công nào của nấy. Thôi chuẩn bị đi: phải mở ngay cánh cửa buồng lái.

Gypo thở ngắt quãng vì sợ hãi. Anh bước về phía cửa và xem xét. Bleck theo dõi anh. Hấn đưa mắt nhìn hết Gypo rồi đến Morgan. Gypo thấy việc mở cánh cửa này không khó. Cửa này không gắn chặt với vỏ thép như cánh cửa sau. Morgan cũng thấy ngay điều đó.

- Thôi đưa búa và đục ra đây. Cánh cửa này mở không khó, - Morgan nói, Gypo thấy run. Anh tưởng tượng ngay rằng khi mở cửa cái chết đang chờ anh.

- Tôi thấy tay này đã sẵn sàng. Hấn sẽ nổ súng ngay khi tôi mở cửa.

- Thôi làm đi, đừng dài dòng, - Morgan quát.

Gypo mở nắp hòm đồ nghề, lấy ra chiếc đục và chiếc búa. Tay anh run run không giữ nổi dụng cụ.

- Bắt đầu đi chứ, còn đợi gì! - Morgan giận dữ thét. - Đồ hèn, sợ gì nào?

- Nếu hấn bắn chết tôi thì ai sẽ mở két? - Gypo run run, môi anh lắp bắp mấy câu cuối cùng.

Morgan thở dài chán nản.

- Thôi đưa dụng cụ đây, đồ hèn, - hấn gắt lên. Này, ta nói cho anh biết và cả cái tay Ed kia nữa. Hai anh mà phàn nàn về số phần ít ỏi của mình, thì khi chia tiền ta sẽ cho biết tay.

Lúc đó Gypo sẵn sàng bỏ phần mình, bỏ cái xe moóc này về ngay với cái nhà kho cũ kỹ của mình, nơi mà anh gọi là nhà. Khi Morgan giăng dụng cụ từ tay anh, anh tự cảm thấy chua xót. - Morgan đưa chiếc đục lách vào khe cửa và thành xe, hấn cố bẩy để cánh thép khe cửa bật ra. Morgan cố gắng nện búa để đục chiếc chốt giữ cửa, sau khi bẩy được một đoạn, hấn buông búa nhìn Bleck.

- Còn mày cứ đứng ngây ra như trời trồng thế, hả thằng phản phúc kia.

Bleck vội rút súng lục đang giắt bên hông tiến lại bên Morgan.

- Khi anh mở được cửa, phần còn lại tôi sẽ lo nốt. - Mặt hấn có vẻ cứng rắn, đôi mắt kiên quyết.

Morgan cười chế nhạo:

- Định cứu vãn phần được chia hả?

- Thôi anh Frank, mở cửa ra, tôi sẽ kết liễu đời hấn.

Morgan chuẩn bị lấy sức để bẩy nốt đoạn cuối cùng, thì ngay lúc đó nghe tiếng gõ vào thành moóc.

- Im lặng, có người đang đến.

Bleck tiến về phía cửa sổ nhìn qua tấm rèm. Có một chiếc ô-tô dừng lại cách chỗ Ginny ngồi độ vài mét, đằng sau cũng kéo một moóc nhỏ. Từ trong xe một người đàn ông bước ra, tuổi trạc trung niên trông hiền lành tốt bụng, mặt đỏ gay dưới nắng gay gắt. Trong chiếc xe có một cậu bé và một người đàn bà. Họ đưa mắt nhìn chiếc BUICK và chiếc moóc nhà. Bleck nghe thấy tiếng người đàn ông hỏi.

- Thưa cô, cô có cần sự giúp đỡ của chúng tôi không?

- Cám ơn, mọi việc đâu sẽ vào đó. Chồng tôi tự làm được. Rất cám ơn.

- Cô và anh cùng đi Fawn Lake? - Người đàn ông hỏi.

- Đúng như vậy.

- Chúng tôi cũng vậy. Tôi cũng đã đến đó vào mùa hè năm ngoái. Có lẽ cô và anh cũng đến đó lần nào chứ?

Ginny lắc đầu:

- Chưa!

- Cô và anh sẽ rất vừa lòng. Đây thật tuyệt, cảnh rất đẹp. Dịch vụ làm việc rất chu đáo. Tôi tên là Fred Bradford, vợ tôi tên là Millie và Fred, con trai. Các bạn đã có cháu nhỏ chưa?

Ginny cười rất vui, Bleck ngây người sững sốt vì tiếng cười trong trẻo tự nhiên đến thế.

- Chưa, hiện giờ thì chưa. Chúng tôi đi du lịch sau ngày cưới.

Bradford cũng cười vang. Tiếng cười của anh sáng khoái vang lên, tác động đến thần kinh của mấy người đang nấp trong moóc nhà.

- Cũng cần phải có cô ạ! Millie em có nghe thấy không, họ đi du lịch sau ngày cưới đấy!

Người đàn bà ngồi trong xe cau mặt không vừa lòng.

- Thôi đi đi, Fred, - Người vợ gọi giật giọng. - anh quấy rầy họ đấy!

- Đúng, đúng, em nói phải, - Bradford cười gượng. - Xin lỗi cô...

- Harrison, - Ginny gọi với. - Rất tiếc chồng tôi lại bận xoay tròn với ô-tô...

- Ồ không sao. Hy vọng chúng ta sẽ gặp nhau ở nơi nghỉ. Nhưng nếu không có điều kiện thì xin chúc hai bạn hạnh phúc, hưởng trọn tháng trăng mật.

- Cám ơn.

Bradford quay lại xe mình, mở cửa bước vào xe, giơ tay vẫy vẫy và mở máy cho xe đi thẳng. Morgan và Bleck thở phào nhìn nhau.

- Nếu như tay lái xe nổ súng thì họ sẽ nghe thấy tiếng nổ.

- Không sao, - Morgan trả lời. Hắn cảm thấy mệt mỏi, đối với hắn chuyện đó chả có gì là quan trọng. - Trong những cánh rừng này người ta vẫn đi săn,

họ sẽ nghĩ rằng một tay thợ săn nào đó nổ súng... - Hấn cầm lấy khẩu súng. -
Thôi, phải đưa hấn ra khỏi xe.

Qua cửa sổ cả bọn nghe tiếng Kitson.

- Thế nào, các anh ở trong đó ra sao?

Morgan nhô đầu nhìn qua cửa sổ:

- Trở về chỗ đi. Báo ngay khi có ai đến. Bây giờ sẽ lòi hấn ra.

Kitson biến đi sau cửa sổ, anh cảm thấy buồn, lo. Morgan cũng rời khỏi cửa sổ, nhìn Bleck:

- Xong chưa, sẵn sàng chứ?

- Ừ.

Morgan đưa cái đục bẫy cửa lần cuối. Gypo rầu rĩ lấy tay che mặt...

* * *

Dave Thomas, người lái xe chở tiền nằm trên sàn xe. Cái đau đớn hành hạ anh làm anh lúc mê lúc tỉnh. Lúc này anh ráng hết sức để nhớ lại những gì đã xảy ra. Đạn của Morgan bắn thẳng vào phía dưới mặt anh, nó phá vỡ vùng lưới, chui xuyên qua họng. Cái đau và tình trạng xe xóc làm anh ngất đi rất lâu. Thomas biết ngay rằng mình mất quá nhiều máu. Anh đã lơ mơ nhớ ra những việc vừa xảy ra, nhưng anh thấy khó hiểu vì cảm thấy chiếc xe lại chuyển động như đang chạy. Anh cũng đã nhận ra rằng mình không thể sống được bao lâu nữa. Mất nhiều máu thế này thì không thể sống nổi, nhưng cái chết không làm anh sợ. Có lẽ chỉ có điều kỳ diệu nào đó thì anh mới thoát chết, nếu có thoát chết thì khuôn mặt mới xấu làm sao, anh sẽ trở thành người tàn tật và trông kỳ dị, điều đó anh không muốn, mà không biết có còn giữ được tiếng nói bình thường không. Anh quay lại với ý nghĩ làm sao mà chiếc xe lại có thể chuyển động và xóc lên xóc xuống thế này. Theo ý nghĩ của anh thì có lẽ là chiếc xe bọc thép do anh lái được đặt lên một phương tiện vận tải nào đó. Anh tự nhận thấy rằng âm mưu này thật táo bạo và thông minh, nhưng dù sao cũng chưa được cặn kẽ vì anh có thể mở máy phát tín hiệu báo nguy, dễ dàng giúp cảnh sát sục đến tìm cái xe bọc thép và lúc đó dù khôn ranh đến đâu cũng không thể giấu được chiếc xe này đi đâu được. Anh hiểu

rằng muốn làm được như vậy trước hết phải phát sóng, nhưng máy phát lại treo đằng sau lưng anh, hơi cao hơn đầu người lái. Để lấy được nó. Thomas phải quay lại, rồi với tay để lấy máy phát, nhưng cơn đau ghê gớm không cho anh quay mình.

Nằm im như thế này anh cảm thấy đỡ đau hơn. Anh nằm im và cố nhớ lại khuôn mặt xương xương độc ác như sói của thằng cướp đã bắn anh. Hẳn là ai? Cả cô gái trên chiếc xe thể thao cũng tham gia vào vụ cướp. Chiến dịch này phải thừa nhận là được vạch ra rất sát và thông minh. Tai nạn ô-tô được tạo ra rất thực. Anh thấy cũng may là người vệ sĩ Mike Dirkson đã nghiêm chỉnh chấp hành quy chế gọi điện về hãng thông báo về tai nạn ô-tô nọ, như vậy ở hãng sẽ có cơ sở để nghĩ rằng họ không đồng mưu với lũ cướp. Dù sao họ cũng được hãng cho phép xem xét có việc gì xảy ra với cô gái. Nhưng có cái gì đó họ vẫn có cơ sở để nghi ngờ.

"Thật khó mà tin được một cô gái trẻ đẹp như vậy lại nằm trong toán cướp" - Thomas nửa tỉnh nửa mê nghĩ như vậy. Cô ta làm cho anh nhớ đến cô gái mười ba tuổi Carrie của mình. Carrie cũng có mái tóc màu như vậy, tất nhiên về hình thức thì con anh còn thua xa cô gái kia, nhưng cũng phải thừa nhận rằng khi lớn lên con gái anh cũng sẽ là cô gái đẹp. Điều đó không ai có thể nói trước, đó là điều cần đến sự may mắn.

Con gái anh rất yêu quý anh và luôn luôn coi bố là anh hùng. Cô bé luôn nhắc đi nhắc lại là chỉ có người rất dũng cảm mới nhận chở một triệu này. Anh nghĩ: "Bây giờ Carrie sẽ không còn coi mình là người dũng cảm nữa, năm đây mà chả làm được gì để cứu được chiếc xe chở tiền này. Điều chủ yếu là mình không thể quay lưng được. Con gái mình lúc này có lẽ xấu hổ vì bố".

Để cứu được chiếc xe này anh chỉ cần làm hai việc - mở máy phát tín hiệu và ấn nút xóa mã khóa két tiền. Nút ấn xóa mã két nằm ngay gần tay lái. Để ấn được nút đó anh phải ngồi dậy, sau đó ngả hẳn vào tay lái ấn nút. Nhưng khi tựa mình anh ngất đi vì đau đớn, mồ hôi toát ra, anh lại nằm im. Carrie, tất nhiên, cho rằng mình nhất định sẽ cứu được chiếc xe. Harriette -

vợ anh, thì rất hiểu chồng, cô nghĩ khác. Đối với Carrie, anh vẫn là người anh hùng, theo như nó nghĩ, nếu như anh cứu được chiếc xe.

Ở hãng thì theo họ, nghĩa vụ của anh là phải hành động. Nếu như anh làm được một trong những điều đó thì chủ hãng có thể lưu tâm đến cuộc sống của vợ anh và Carrie. Tất nhiên hơi khó hình dung, nhưng một việc có thể xảy ra là bọn cướp mở được két tiền, chủ hãng sẽ cho rằng anh không hoàn thành nghĩa vụ ghi trong hợp đồng, họ sẽ bỏ hợp đồng đã ký và như vậy số tiền trợ cấp của anh mà Harriette và Carrie được hưởng trong hợp đồng sẽ là số không.

"Nào, hãy lấy hết sức lực và lòng dũng cảm, - Thomas nghĩ - quan trọng nhất là phải mở máy phát tín hiệu, trước mắt phải với được máy phát. Phải cố quay lưng, giơ tay với, chỉ cần thế thôi. Công tắc cũng ở ngay trên đó, cũng chỉ việc kéo nó xuống và chỉ sau đó độ nửa tiếng mà có khi sớm hơn là những chiếc ô-tô cảnh sát, cả đội quân tuần tiễu sẽ kéo đến, lúc đó anh vẫn là anh hùng. Như thế liệu có cố gắng được không?"

Thomas đang nằm im, cố tập trung hết sức lực và lòng dũng cảm để xoay người. Cũng lúc đó anh thấy đau buốt, anh lại ngất đi nằm bất động, tay buông thõng. Những tiếng búa đập bất ngờ làm anh tỉnh lại, mở mắt. Trước mắt anh, tấm kính đã được che bằng tấm thép bảo vệ. Anh bắt đầu có thể nhìn thấy các tia ánh sáng chiếu qua các khe cửa mới bị bẫy ra. Cố tập trung mọi cố gắng anh đã nhìn thấy đầu đục đang phá chốt cửa.

"Thế có nghĩa là chúng định giết ta. - Anh nghĩ - Thôi, với ta như vậy đã rồi, nhất định phải cho một đứa trong bọn họ đi theo mình. Mà ta phải làm như vậy. Chỉ có như vậy thì Mike Dirkson mới hả dạ vì mình đã trả thù cho anh ta. Mà nếu bắt hai thằng đèn mạng thì có lẽ hay hơn. Nhưng trong hoàn cảnh này mà hạ được một cũng coi như được cuộc rồi". Cố gắng chiến thắng sự mệt mỏi, anh đã rút được súng lục ra khỏi bao. Đó là khẩu súng côn tự động cỡ 45. Khẩu súng lúc này đối với Thomas trở nên rất nặng, cảm giác đó xuất hiện ngay khi anh rút nó ra khỏi bao, nó nặng đến nỗi tí nữa anh không nhấc được nó ra. Cố hết sức, cuối cùng anh đã đặt khẩu súng bên cạnh mình, sau đó hướng khẩu súng về phía cửa, anh nghĩ: Nào, bọn khốn kiếp, chúng

mày sẽ nhận được một món quà xứng đáng ở ngay đây. Đừng để tao phải chờ lâu. Tao còn sống được ít phút nữa thôi, nhanh lên!".

Anh nghe thấy một đứa trong bọn nói: "Có người đến, hãy đợi một lát!". Sau đó là sự im lặng bao trùm. Anh có cảm giác mình lại sẽ bị ngắt, vì vậy cố hết sức để giữ lấy trạng thái tỉnh táo.

Anh tự nhủ "Nhanh lên... nhanh lên". Một lúc sau nghe thấy một giọng đàn ông: "Nếu như tay lái xe mà nổ súng thì sẽ nghe thấy tiếng nổ". Một giọng khác trả lời "Không sao, trong những cánh rừng này người ta vẫn đi săn. Họ sẽ nghĩ rằng một tay thợ săn nào đó nổ súng. Thôi, phải đưa hân ra khỏi xe".

Khẩu súng lục trong tay anh lúc này quá nặng, anh hiểu rằng mình không thể hướng về phía cửa được. Anh bó tay, phải chờ bọn nó mở xong cửa thôi. Lúc đó diện rộng hơn, rất dễ trúng đích.

Ai đó đã đưa chiếc đòn bẩy vào bẫy tẩm thép che cửa. Thomas chờ, anh thở khó nhọc vì quá đau đớn, nhưng mang hết quyết tâm, anh như một con sư tử cùng đường, đang chuẩn bị trận sống mái cuối cùng. Chợt nghe thấy tiếng nói:

- Đưa thêm cái đòn bẩy ra trợ sức với tôi nhanh lên.

Trong khe cửa xuất hiện thêm một chiếc đòn bẩy, tiếng kẹt cửa càng mạnh và sau cùng một tiếng bung ra rất mạnh như tiếng súng nổ, cánh cửa thép bị bật ra, bùng lái sáng hân lên.

* * *

Morgan và Bleck đứng tránh sang bên cạnh cửa. Họ đứng nép một bên và nghe ngóng. Khi không nghe thấy gì họ đưa mắt nhìn nhau. Bleck thở gấp hỏi:

- Có lẽ tay này đang giả chết, Morgan nhỉ!

- Rất có thể, - Morgan trả lời.

Cả hai vẫn đứng bên cạnh cửa, một đứa thò tay vào trong tìm khóa cửa. Thomas hé mắt theo dõi bọn

Tay anh tí nữa thì nhấn cò, nhưng anh cố gắng nằm im lấy sức.

Morgan đã mở toang cánh cửa buồng lái. Cánh cửa bật về phía Bleck đứng. Cánh cửa đã ngăn hẳn làm cho hẳn khó nhìn vào trong buồng lái. Morgan đưa mắt nhìn rất nhanh, hẳn thận trọng thò đầu vào, hẳn bỗng nhận ra một xác người đang nằm vật trên sàn. Hai mắt nhắm nghiền, mặt tái, trắng bạch như sáp nến.

Morgan vừa nói vừa thở nhẹ.

- Ổn cả! - quay lại phía Bleck, - Hẳn đã chết.

Thomas nghĩ thầm: "Chưa đâu thẳng khốn ạ. Mà sẽ nhận ra ngay điều đó bây giờ đây. Như một xác chết, nhưng chưa hẳn đâu!".

Anh mang hết sức và nghị lực để nhắc khẩu súng đang nằm trong tay, anh cảm thấy khẩu súng lúc này nặng ghê gớm, phải đến hàng tấn, anh nhè nhẹ quay hướng nòng ra cửa, nơi Morgan đang đứng. Morgan tay lăm lăm khẩu súng, nòng chĩa vào Thomas. Hẳn nghĩ rằng anh đã chết. Cái mặt xanh tái như nến sáp thế kia làm sao mà sống được.

- Phải lôi hẳn ra khỏi xe và đem chôn ngay. - Morgan nhìn Bleck, hẳn đang đứng bên kia tấm cửa, qua cửa kính hẳn ngó vào buồng lái cố xem trạng thái của Thomas ra sao: Thomas mở mắt.

- Cẩn thận! - Bleck thét lên, hẳn định giơ súng nhưng cánh cửa đã ngăn cách hẳn và Thomas. Thomas và Morgan nổ súng cùng một lúc, tiếng nổ hòa làm một. Viên đạn của Morgan xuyên trúng cổ Thomas làm anh chết ngay tại chỗ. Thomas bắn trúng bụng đối thủ, Morgan khụy xuống, nằm phủ lên xác Thomas. Gypo thét lên hoảng sợ, anh ta ngây dại hồi lâu. Bleck đứng đần ra một lúc như cây gỗ, sau đó hẳn bước tới đẩy cánh cửa để kích sang phía bên kia, cánh cửa chệch vào chân Morgan. Hẳn bước tới nâng Morgan dậy. Morgan nhìn Bleck bằng ánh mắt yếu ớt:

- Không thể qua được rồi, - hẳn nói thì thầm, nhưng Bleck còn nghe rõ. - Chúc các bạn may mắn, Ed ạ. Chiếc xe này rất cần cho anh và rất cần cho cả bọn, chúc may mắn...

Bleck sức tinh lại. Hẳn bỗng nghĩ ngay rằng phải mở cho được két đựng tiền. Phần mỗi người bây giờ là 250 ngàn vì số tiền trong xe kia chỉ còn chia

cho bốn người, chứ không phải là năm như trước.

Chương VIII

Căn nhà nhỏ mà họ thuê ở khu nghỉ có buồng ngủ, buồng khách, có bếp và nhà tắm. Người ta quảng cáo rằng căn nhà đó tiện nghi và hợp thời trang. Trong phòng ngủ có hai giường, trong buồng khách có hai ghế đệm mềm, có giường xếp và ghế con. Mới nhìn qua không ai có thể nghĩ rằng căn nhà đó sẽ có bốn người trú. Và lại căn nhà đó lại được cất lên riêng lẻ rất xa các nhà khác. "Căn nhà để cho các đôi vợ chồng mới cưới cùng nhau hưởng tháng trăng mật". Người điều hành khu nhà nghỉ đã vừa cười vừa nói với Ginny như vậy. Rất may là căn nhà nhỏ đó hiện chưa có ai thuê. Một đôi vợ chồng trẻ vừa trả lại vào chiều hôm qua. Người thông báo những tin đó tên là Hadfield đã ngồi nhờ chiếc BUICK để đến khu nghỉ, ông ta tự giới thiệu là người quản lý điều hành ở đây. Ông ta nhìn Kitson mãi, nhìn thấy anh có vẻ căng thẳng lo lắng ít nói, chỉ trao đổi ba câu suốt chặng đường. Ông cho rằng có lẽ chàng trai này đang căng đầu lo lắng cho việc sắp xếp đêm tân hôn. Cũng hơi khó hiểu là đã có cô vợ xinh đẹp như vậy thì còn lo lắng làm cái quái gì.

Cô gái cũng tỏ ra không bình thường - điều đó có lẽ dễ hiểu. "Tất cả các cô gái ngoan, - Hadfield nghĩ như vậy bằng tình cảm rất thực lòng, - bao giờ cũng lo lắng trong thời gian hưởng tháng trăng mật". Ông ta cố gắng lưu tâm cho cô những gì tốt nhất. Ông chỉ dẫn có thể đánh ngay xe cùng moóc nhà đến chỗ căn nhà. Sau đó chỉ chỗ bến thuê thuyền, nếu họ cần chơi trên hồ. Ông khẳng định rằng sẽ không có ai quấy rầy hai người đâu.

- Mọi người ở đây sống rất biết điều, cô Harrison ạ, - ông ta nói với Ginny ngay sau khi đã chỉ nhà và giới thiệu các nơi trong khu. - Họ sẽ đi lại thăm nhau, nhưng tôi sẽ bảo họ cho các bạn yên tâm bên nhau trong những ngày đầu. - Ông đưa mắt nhìn Kitson đang lạnh lùng đứng cạnh đó. - Tôi sẽ

thông báo cho khách nơi đến, các bạn cứ yên tâm hưởng trọn những gì đã mong đợi.

Trước lúc trời tối họ không thể làm gì được. Khoảng thời gian còn lại này đối với họ quá nặng nề, vì những gì đã xảy ra trong ngày ghê gớm, nặng nề và đáng sợ quá. Họ ngồi để định thần.

GINNY vào phòng ngủ nằm xuống giường. Vì quá căng thẳng và mệt mỏi, nàng thiếp đi. Kitson ngồi thừ người, hút thuốc liên tục và đưa mắt nhìn toa moóc. Bleck và Gypo phải ngồi lại trong xe cùng với hai xác chết. Đây là những giờ phút rất căng thẳng.

Khi trời tối, Bleck cùng Gypo chuyển vào nhà, vẫn còn sợ hãi. Gypo gieo cái thân hình phì nộn của mình xuống ghế, hai tay che mặt. Ở dưới mắt có vết bầm tím.

Đó là vết do Bleck đánh khi anh định bỏ chạy lúc đang trên đường đến khu nghỉ. Anh đã kêu thét và luôn đập đầu vào thành moóc giống như người bị động kinh. Bleck đã phải đánh Gypo rất đau, tí nữa thì làm anh ta ngất xỉu. Khi Gypo tỉnh lại, anh lồm cồm bò trên sàn xe và đứng dậy, ngồi ủ rũ, im lặng. Trong suốt bảy tiếng anh cùng Bleck phải ngồi trên moóc để chờ trời tối, mà cửa sổ lại bị đóng chặt để ruồi không vào được chỗ có xác chết - có lẽ cả hai sẽ không bao giờ quên được những phút rùng rợn này.

Bleck cùng Kitson đi vào rừng để tìm vị trí thích hợp tiến hành chôn Morgan và Thomas. Gypo trong lúc chuẩn bị cho chuyến làm ăn này đã có mang theo một cái xẻng, vì vậy bây giờ nó rất được việc. Kitson và Bleck thay nhau đào huyệt. Họ im lặng làm việc dưới ánh trăng. Cả hai lo lắng vì có thể nhìn rất rõ nơi họ làm việc, nếu có ai chơi thuyền đêm đến gần, vùng hồ này trong các tối có trăng rất sáng. Cả hai nghe rõ tiếng nói từ xa đưa lại, có một lần họ phải nằm phục xuống, vì có một đôi trai gái ôm nhau đi sát qua.

Mãi sau nửa đêm họ mới làm xong công việc, lấp đất và ngụy trang bề mặt bằng lá và cỏ rác. Sau đó họ thở phào đi về phía căn nhà nhỏ. Họ đã mệt lử.

GINNY đang ngồi trên ghế dựa lớn, gác khẩu súng lục trên đùi. Cô đang canh giữ Gypo, còn anh ta thì đang ngủ gục trên chiếc giường xếp. Bleck

đóng cửa, hần bước đến chiếc ghế bành thứ hai và gieo mình xuống đó. Mặt hần trắng bạch như màu một tảng mỡ cừu. Các bắp thịt trên mắt luôn giật giật.

- Có chuyện gì đấy? Chắc là chuyện không vui? - Hần quay về phía Ginny hỏi.

Cô gái trông cũng hơi tái. Trong mắt nàng thoáng hiện lên bóng đen mệt mỏi. Cô trông không được đẹp như mọi khi, nhưng giọng nói vẫn rất cứng cáp.

- Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ có điều anh ta luôn van lơn muốn xin bỏ về nhà.

- Chỉ có thể bỏ đi khi đã mở xong két tiền.

Nghe thấy tiếng quát của hần, Gypo giật mình mở mắt. Anh nheo mắt vì ánh đèn, sau đó khi nhận ra ba người đang nhìn mình anh nhòm dậy và ngồi im. Bàn tay run run, nét mặt thể hiện sự mệt mỏi tột cùng.

- Ed, tôi bỏ cuộc thôi, - tiếng nói phát ra từ phía Gypo, - tôi xin nhường các anh phần của mình. Tôi không muốn tham gia thêm vào vụ này. Hãy nhận lấy phần tiền của tôi, rồi cho tôi về. Nếu không có Morgan thì tôi cũng chả tham gia vào vụ này. Hần đã thuyết phục tôi bằng được. Nếu muốn các anh cứ tiếp tục việc của mình, còn tôi, tôi về nhà, về với cái xưởng của mình.

Bleck chăm chú nhìn Gypo, hần gằn giọng:

- Không được!

Gypo lau lau tay lên quần, bộ mặt to béo của anh sáng lên dưới ánh đèn:

- Ed, mong anh đừng quá chấp. Tôi xin nhường lại các anh phần của mình, cả một số tiền khổng lồ đấy. Tôi không cần gì hết, chỉ muốn về nhà.

- Không, không thể về nhà được. - Bleck nói với giọng đều đều.

Gypo nhìn Kitson cầu khẩn:

- Này chú mày, đây là một việc ghê rợn, cả hai ta đã có lúc không muốn tham gia. Morgan cố thuyết phục chúng ta. Thôi hai ta cùng bỏ về đi, cho họ tất cả số tiền. Tớ và chú mày có thể cùng nhau làm việc và thu nhập chắc sẽ

rất khá. Có chú mày ta thêm một người giúp việc tốt bụng, tài năng. Còn gì bằng, Kitson nhỉ?

Bleck gườm gườm gầm gừ:

- Đủ rồi! Anh sẽ phải mở cho bằng được chiếc két.

Gypo lắc đầu:

- Không Ed ạ, tôi phải về thôi. Tôi không thể chịu đựng được trong tình trạng như thế này. Tôi sẽ dạy các bạn cách mở két, như vậy các bạn sẽ biết cách để tự làm lấy. Anh cùng Ginny làm nốt phần còn lại. Còn tôi không thể ở lại thêm nữa. Mỗi người các bạn sẽ có nửa triệu đô-la. Tôi trao phần mình cho các bạn, Kitson cũng vậy và chúng tôi sẽ trở về nhà.

Bleck đưa mắt nhìn Kitson.

- Thế anh cũng muốn bỏ cuộc à?

Cái chết ghê rợn của Morgan đã tác động mạnh đến Kitson. Nhưng rồi dần dần anh cũng trở lại bình tĩnh. Cảm giác cơn ác mộng mà anh vừa trải qua, khi mang đi chôn hai xác người, làm cho anh thay đổi ý nghĩ. Nó không những làm anh không sợ mà làm anh càng quyết tâm dẫn bước, vì anh hiểu được rõ ràng rằng không có con đường nào khác, chỉ có một quyết định hoặc được cả, hoặc mất cả. Bây giờ anh không bị ràng buộc bởi bất cứ cái gì, không phải anh cần số tiền kia, mà anh thấy chỉ còn cách ở lại.

- Không, - Anh nói.

- Chú mày chưa thể hiểu được điều mình vừa nói đâu. - Gypo đau khổ thốt lên. - Chú mày cũng phải đi thôi, đi cùng với tôi, cần gì phải nghĩ ngợi nữa, chúng ta cùng bỏ cuộc. Tốt nhất là bỏ ngay bây giờ và đi cùng tôi.

- Tôi không đi đâu cả, - Kitson trả lời, anh không rời mắt khỏi Ginny.

Gypo thở dài lắc đầu:

- Thế thì tôi sẽ đi. Tôi biết mọi việc sẽ tan vỡ. Ba người đã chết. Cái đó không tiền nào thay được. Morgan nói với mọi người rằng cả thế gian nằm gọn trong túi. Thế giờ đây hãn nằm ở đâu? Nằm trong một cái hố mới đào. Thế mà các người chưa hiểu ra ư? Rồi hỏng ăn hết, - Anh ta đứng dậy. - Tôi phải đi thôi.

Bleck với tay lấy khẩu súng trên đùi Ginny chĩa vào mặt Gypo:

- Gypo, anh phải mở bằng được chiếc két. Nếu không tôi sẽ giết anh và cũng chôn vào một hố với Morgan ở góc rừng kia.

Hắn nói điều đó rất bình tĩnh lạnh lùng, Gypo hiểu rằng thằng cha này không đe dọa mà đã nói là hắn làm thật. Gypo đứng hồi lâu, im lặng nhìn đầu nòng súng - sau đó chậm chạp và bất lực ngồi xuống ghế.

- Thôi vậy, - anh nói và nét mặt trông già hẳn đi, - các người đã ép, ta phải ở lại, nhưng ta nhắc lại cho các người hay rằng. Việc này sẽ không kết thúc tốt đẹp đâu... rồi xem.

Bleck đặt súng xuống và hỏi:

- Anh đã kết thúc bài diễn văn của mình chưa? Đã nói hết chưa?

- Tôi không cần nói thêm điều gì nữa, - Gypo gục đầu. - Tôi đã nhắc các người. Hãy nhớ rằng: công việc này sẽ không dẫn đến cái gì tốt đẹp đâu.

- Thôi được, - Bleck quay lại về phía Ginny và Kitson, - chúng ta đã tạm điều hòa được việc này. Bây giờ chúng ta còn lại bốn người. Có nghĩa là mỗi người sẽ nhận thêm 50 ngàn nữa cho phần của mình so với tính toán trước đây. Chúng ta chia đều phần của Frank cho mọi người. Chúng ta phải tiến hành công việc đến cùng như kế hoạch đã được vạch ra. - Kitson cùng Ginny sẽ tiếp tục đóng vai một đôi vợ chồng trẻ đang hưởng tháng trăng mật. Tôi cùng Gypo làm việc trong moóc. Chỉ khi có tiền chúng ta mới tản đi. Đồng ý chứ?

Ginny và Kitson gật đầu.

- Thôi như vậy là đủ, - Bleck đứng dậy bước qua phòng và rút chìa khóa ra khỏi ổ, đút nó vào túi, quay lại nói, - với tôi hôm nay như vậy là đủ. Tôi đi ngủ đây. - Hắn bước lại bên Gypo động khễ vào anh ta. - Thôi, lên chiếc ghế dựa đi anh béo ạ. Như vậy hôm nay tớ phải nằm trên cái giường xếp này.

Gypo mệt mỏi đứng dậy chuyển sang chiếc ghế tựa. Bleck thả mình xuống giường xếp. Hắn vừa nằm, vừa cởi giày và nói:

- Trong phòng kia có một cái giường nữa dành cho anh bạn đây, người chồng hờ ạ. Hãy vào đó đi chứ!

Kitson đã quá mệt, nên anh cũng không muốn nổi nóng, anh ngả lưng lên ghế tựa. Ginny đã bước vào phòng ngủ, đóng cánh cửa lại. Họ nghe thấy tiếng khóa cửa.

- Này anh chồng hờ, không gặp may rồi. - Hẳn cười đều giả, tắt đèn. - Hình như anh không được lòng cô ta rồi.

Kitson rít lên khe khẽ:

- Im mồm!

* * *

Sáng hôm sau vào lúc 7 giờ sáng, Ginny bước vào phòng khách kéo các rèm cửa lên đánh thức Kitson, Gypo, Bleck.

Bleck ngồi ngay dậy, vừa run run vừa thò tay vớ súng lục. Kitson chưa được tỉnh hẳn, ngẩng đầu nhìn theo bóng Ginny khi cô bước vào bếp. Gypo mình mẩy đau nhừ vì tư thế nằm không được thoải mái lúc nằm ngủ, đang nắn nắn các bắp thịt.

Ginny nhắc:

- Đã đến giờ các anh vào xe. Trên hồ đã có người.

Bleck nhướn lông mày, hẳn đứng dậy bước vào nhà tắm. Sau mười phút hẳn bước ra, khi đã tắm tấp và cạo râu.

- Đi tắm qua đi, - Hẳn nói với Gypo, - trông ông cứ như thằng ăn mày ấy..

Gypo nhìn hẳn buồn rầu, bước vào buồng tắm. Cùng lúc Gypo trở ra buồng khách thì Ginny đã bưng vào bữa sáng gồm cà-phê, trứng rán, bít-tết và nước cam. Khi đưa đến trước mặt Bleck cô nói:

- Tốt hơn hết là ăn ở trong xe moóc.

Mắt Bleck ánh lên vẻ tức giận, hẳn nói:

- Này, cô em nghe đây. Bây giờ ở đây ta là người chỉ huy. - Hẳn cầm khay thức ăn. - Giờ đây chiến dịch do ta chỉ huy, hiểu chưa?

Ginny nhìn hẳn ngạc nhiên kèm theo sự khinh thị.

- Ở đây không có ai là người chỉ huy cả. Và cả Morgan cũng không phải là người đứng đầu. Chúng ta đã thỏa thuận rằng anh và Gypo chỉ vào nhà khi

trời tối, còn trời sáng thì vào xe moóc để giữ kín tung tích. Nếu như anh có ý định không chấp nhận kế hoạch này thì cứ nói thẳng ra.

- Nhẹ nhàng một chút, cô bé thông minh của tôi. Chúng tôi sẽ ăn ở trong moóc. Bây giờ cô sẽ được ở lại với thằng bạn trai của mình. Rõ khéo.

Ginny quay đi không thèm để ý đến mấy câu châm chọc ấy, cô bước vào bếp.

- Hãy bỏ cái kiểu đùa cợt đó đi, để cô ta yên. - Kitson đứng dậy.

- Này nhớ giữ mồm giữ miệng. Hãy ra xem có ai ở gần chỗ đỗ xe không và mở cửa moóc.

Kitson hơi ngập ngừng, song anh cũng bước ra khỏi nhà. Mặt trời buổi sáng chói chang. Anh đưa mắt quan sát, sau khi không thấy ai ở gần nơi đỗ xe, anh tiến lại mở cửa, vẫy tay ra hiệu cho Bleck và Gypo, cả hai vội vàng chạy ra. Kitson tức giận sập cửa và khóa lại. Anh bước vào nhà. Ginny đang rán đĩa trứng ốp-lết.

Kitson bước vào buồng tắm, tắm qua, cạo râu, anh mặc chiếc quần Jeans và chiếc áo sơ-mi thể thao. Khi Kitson bước vào phòng khách, Ginny đặt đĩa trứng rán còn nóng lên bàn.

- Trông rất ngon. - Kitson nói hơi vụng về. - Đây là phần của Ginny hay phần tôi?

- Tôi không ăn sáng, - cô trả lời khô khan, tay rót cà-phê. Cô ngồi xuống chiếc ghế tựa, lưng quay nghiêng về phía Kitson.

Kitson ngồi vào bàn, cảm thấy rất đói, nên anh ăn ngon lành. Mấy quả trứng được rán rất khéo và anh cũng rất thích món trứng.

- Theo tôi có lẽ tốt hơn hết chúng ta nên ra khỏi nhà, thuê một chiếc thuyền hoặc làm một cái gì đó...

- Đúng đấy.

Kitson thấy hăng vì Ginny quá giữ kẽ.

- Họ ngồi trên moóc tha hồ mà nóng. - Anh hy vọng chủ đề đó sẽ làm Ginny vui lên. - Đến trưa thì trong ấy sẽ nóng như ngồi trên lò lửa.

Ginny vẫn thản nhiên trả lời:

- Đó là việc của họ phải lo.

Nói xong, Ginny quay vào bếp, cô vào buồng tắm, trước lúc đó Kitson kịp nhìn nét mặt của người bạn gái, trong nhà tiếp tục im lặng, một lúc sau, Ginny xuất hiện ở cửa. Cô nói ngắn gọn:

- Đi thôi!

Kitson đưa mắt nhìn cô. Ginny đã trang điểm: những nét son, chì kẻ mắt làm cô tươi trở lại, nhưng cái ánh mắt kia vẫn không hợp với những gì đang thể hiện trên mặt. Kitson đứng dậy. Anh cố tránh nhìn thẳng vào mắt Ginny và nói:

- Phải kiểm vài tờ báo.

- Đúng thế. - Ginny bước ra phía cửa.

Chiếc quần màu xanh vỏ chai và chiếc áo sơ-mi mỏng làm nổi bật thân hình cân đối rất con gái của Ginny. Hình như không một bộ quần áo nào có thể đẹp hơn thế. Kitson theo sau, bước ra ngoài cửa chói chang ánh mặt trời. Họ đi qua chiếc cổng con, cả hai khoan khoái đón lấy những tia nắng buổi sáng, họ nhìn chiếc moóc cũng đang hứng nắng. Cả hai đều nghĩ rằng trong đó tí nữa cả Gypo và Bleck sẽ rất vất vả.

Hai người đi cạnh nhau, bỏ xa ngôi nhà, họ im lặng. Con đường đất dẫn đến văn phòng quản trị Hadfield. Bên cạnh văn phòng là một cửa hàng bán lương thực nhỏ. Khi bước ra khỏi rừng, Ginny tiến sát Kitson, đặt bàn tay của mình lên cánh tay Kitson. Khi bàn tay lạnh giá của Ginny động vào tay anh, Kitson thấy lạnh lạnh, anh đưa mắt nhìn Ginny rất nhanh. Cô nhìn Kitson cười yếu ớt:

- Thứ lỗi cho Ginny về chuyện vừa qua do tự Ginny gây ra. Chỉ vì thấy rối bời nên không giữ được bình tĩnh. Bây giờ mọi việc đã tạm ổn.

Kitson trả lời:

- Có sao đâu, tôi hiểu trạng thái của Ginny. - Anh khẽ nắm chặt tay cô.

Khi họ đến văn phòng, Hadfield chạy ra đón, ông tươi cười:

- Ôi lạy chúa tôi, anh Harrison ạ, anh thật hạnh phúc. - Ông chìa tay về phía Kitson. - Thôi hãy im lặng, đừng trả lời. Tôi trông thấy tất cả hạnh phúc

thể hiện trên nét mặt các bạn.

Ginny cười vui vẻ, Kitson vụng về đưa tay bắt tay Hadfield.

- Cám ơn ngài Hadfield, Ginny nói, - ông thật có tài khi khen ngợi một việc gì đó, tuyệt thật đấy, chúng tôi cảm ơn ông. Xe thư đã đến chưa, chúng tôi muốn mua một ít báo.

- Mua báo à? - Hadfield ngạc nhiên nhướn lông mày. - Những đôi vợ chồng trẻ không nên quan tâm đến báo chí. Nhưng không sao, xe bưu điện đã đưa các báo đến buổi sáng. Có thể nói ngay với các bạn rằng không có gì hấp dẫn lắm ngoài tin một vụ cướp xe chở tiền. - Nét mặt cởi mở của ông ta điểm một nụ cười. - Giữa chúng ta mà nói thì phải thừa nhận các bạn trẻ ấy thật tài giỏi. Họ đã giấu biến đi đâu đó một triệu đô-la mới nguyên. Hãy thử tưởng tượng xem, nếu có một triệu. Không ai biết là số tiền đó biến đâu mất ngay sau vụ cướp, nhưng sự việc rõ ràng là bọn cướp đang giữ số tiền đó. Chiếc xe bọc thép có một bộ khóa đặc biệt do những bộ óc kỹ thuật tài giỏi nhất làm ra, lấy được tiền đó cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Chiến dịch này thật táo bạo, trước đến nay chưa xảy ra bao giờ.

Hadfield lật chiếc mũ ra sau gáy và cười với đôi bạn trẻ:

- Khi đọc những thông báo này trên báo chí, tôi nghĩ: trong trí nhớ của tôi thì khu vực này chưa có một vụ cướp nào táo bạo và lớn như vậy. Chiếc xe thì biến mất. Các bạn hãy tưởng tượng mà xem. Chiếc xe có kích thước như vậy, mà tất cả các lực lượng cảnh sát, các đơn vị quân đội bỏ công sức tỏa ra khắp các nẻo đường mà không thấy một dấu vết nào.

Ông ta vào văn phòng lấy báo, Ginny và Kitson đưa mắt nhìn nhau. Sau đó một phút Hadfield xuất hiện ở cửa, cầm theo một tờ báo trong tay.

- Có thể các bạn không lấy cả. Nếu cần thì hãy cầm tờ Herald, nó có nhiều tin mới nhất.

Kitson nói:

- Không, tôi xin lấy cả.

Anh trả tiền và cầm mấy tờ báo do Hadfield đưa.

- Các bạn ở đó ra sao? Có cần thêm thứ gì không? - Hadfield hỏi.

- Cám ơn ông, rất tốt, chúng tôi không cần thêm thứ gì nữa đâu. - Ginny trả lời.

* * *

Khi Kitson cặm cụi đọc báo, thì Ginny sang cửa hàng bán thực phẩm.

Trang đầu của các báo đều nói về vụ cướp. Có chụp ảnh chiếc ô-tô chở tiền, ảnh người lái xe và người vệ sĩ. Bộ tham mưu quân khu đã đặt giải thưởng một nghìn đô-la cho ai tìm được chiếc ô-tô. Ở bộ chỉ huy lực lượng cảnh sát, các phóng viên đã được biết là người lái xe có thể đã thông đồng với toán cướp vì không tìm thấy anh ta đâu. Cố Kitson khô lại, nhưng anh vẫn cố đọc tiếp, thì Bradford đến tìm mua báo, đó là người mà hôm qua định xin giúp đỡ Kitson chữa xe trên đường đến khu nghỉ này.

- Chào anh Harrison, anh đã mua được báo đây à? Ở đây anh thấy thế nào? Tuyệt phải không?

Kitson gật đầu:

- Vâng ở đây rất tốt.

- Chắc anh đang đọc việc bọn cướp đã chiếm chiếc xe chở tiền? Sáng nay tôi cũng được nghe qua đài. Chính quyền cho rằng hình như chiếc xe đó được giấu ở gần đâu đây trong các khu rừng. Bây giờ họ huy động các đơn vị quân đội để tiến hành tuần tiễu kiểm soát các con đường, dùng cả máy bay, nhưng không có kết quả gì. Chúng không để lại dấu vết nào hết.

Kitson gật đầu, tay xếp tờ báo lại.

- Đúng thế, đúng thế!

- Không hiểu sao mà chúng lại giấu được chiếc xe, trong lúc đó bao nhiêu người săn lùng tìm kiếm. Hình như người lái xe cũng tham gia vụ này phải không? Và người vệ sĩ đáng thương bị hạ sát, họ nói vậy mà. À anh ta tên Dirkson. Hãng phải có trách nhiệm quan tâm đến người quả phụ.

Hadfield cũng lắng nghe câu chuyện, ông nói chêm vào:

- Người ta viết trên báo là bọn cướp tạo ra một vụ tai nạn xe cộ giống như thật. Thế có nghĩa là trong bọn có một phụ nữ. Người vệ sĩ đã kịp báo về

chuyện đó, nhưng chúng đã bắn chết anh ta. Hãng đang kiểm tra lại xem cái anh chàng Thomas nào đó có quan hệ gì với người phụ nữ kia không?

Bradford nói:

- Tôi thấy cũng có thể tham gia lĩnh thưởng. Thằng bé nhà tôi đã nói rằng khi dạo chơi trong các khu rừng quanh đây, nó sẽ tìm thấy chiếc xe chở tiền, đồ ngốc, nhưng chưa chừng mà thật cũng nên. Cứ để cho nó tìm, như vậy cũng đỡ nghịch cái khác, để chúng tôi còn thở nữa chứ. Thật là một thằng bé kỳ lạ và tự tin. Nó làm cho vợ tôi phát hoảng cả lên.

Hadfield lắc đầu và nói:

- Chúng không đưa xe đến đây đâu. Ở khu vực này đông người qua lại. Chúng cố tình chọn nơi này để giấu xe thì có lẽ sẽ là Fox Wood, vì ở đó không có ai qua lại, rừng ở đó không có đường cho xe đi.

Ginny rời cửa hàng, tay xách một làn thức ăn đầy.

- Chào cô Harrison, - Bradford lên tiếng, tay nhắc mũ. - Và anh chị cũng đã đến được nơi đây. Chúng ta lại gặp nhau.

- Đã đến, - Ginny trả lời, cô cười, cô trao túi hàng cho Kitson sờ vào bấp tay anh, rồi nghiêng người dựa vào Kitson, cô cười với hai người đàn ông, họ cũng chăm chú nhìn cô một cách thích thú.

- Rất đúng kiểu, - Hadfield nói. - Cô hãy sử dụng chồng như đã quy định, vì lúc này còn có thể. Vợ tôi cũng thường nói ông chồng chỉ có ích khi thiếu chỗ mang các túi hàng.

Ginny liếc yêu Kitson:

- Theo em, anh còn có ích vào nhiều việc nữa, anh yêu nhỉ!

Kitson đỏ mặt, những người lớn tuổi hơn thì cười vang khoái chí.

- Thật thú vị khi được nghe câu nói rất duyên như thế. Nếu như cô cháu gái tôi mà nghe được những câu đó thì hay biết mấy, - họ vui vẻ vì thấy mình trẻ lại bên cạnh tình cảm, tình yêu của đôi bạn trẻ.

- Thưa ngài Hadfield, liệu chúng tôi có thể lấy thuyền đi trên hồ được không?

- Tất nhiên rồi, bây giờ là lúc thích hợp đấy, vì chưa nóng lắm. Hai anh chị đã biết nhà thuê thuyền ở đâu chưa? Hãy nói Joe, anh ta sẽ lo lắng chu đáo mọi việc.

Ginny quay mắt ngược nhìn Kitson:

- Có lẽ chúng ta đi thôi, anh nhỉ?

Bradford thấy hai người sắp đi, bèn nói:

- Chúng tôi rất hân hạnh được vui cùng các bạn, cô Harrison ạ. Rất mong và mời các bạn đến với gia đình tôi. Nhà số 20, có lẽ cách các bạn độ một dặm đường. Rất hân hạnh khi được các bạn đến thăm.

Hadfield khẽ chạm vào vai Bradford:

- Họ đang bận với tháng trăng mật. Họ còn quan tâm gì bạn bè xung quanh ngoài tình cảm giữa hai người.

Ginny cười duyên, tay kéo Kitson theo mình, cả hai bước đi trên đường đất. Đầu Ginny áp sát vai Kitson. Hai người đàn ông dõi theo bóng họ, rồi nhìn nhau với vẻ luyến tiếc.

- Chàng trai đó thật may mắn - Hadfield nói - Một cô gái tuyệt vời, giữa chúng ta, nói thật chứ, nếu được thay chân anh ta thì hết ý.

Bradford mỉm cười:

- Chả có lời khen nào có giá trị bằng giá trị thực chất của họ, chắc ông định nói như vậy.

* * *

Ginny và Kitson quay về ngôi nhà nhỏ của mình. Ginny mang túi thức ăn vào bếp, còn Kitson, khi tin rằng gần đó không có ai, đã nhẹ nhàng gài cửa sổ moóc. Khuôn mặt đỏ và mệt mỏi của Bleck xuất hiện ở cửa.

- Có việc gì thế? - Bleck căn nhắc - Ở đây nóng thấy mẹ, ruồi còn chết cứng, nữa là cửa sổ cũng không được mở hé. Có chuyện gì nào?

- Tôi mang báo đến đây - Kitson đưa báo qua cửa sổ - Các anh cần gì nữa không?

- Không, thôi xéo ngay đi - Bleck biến mất sau cánh cửa. Hắn dựa vào thành moóc, nơi Gypo đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu mang ra từ căn nhà nhỏ, áp tai vào cánh cửa chiếc xe chở tiền, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoay các đĩa chỉ số. Trong moóc lúc này nóng dữ. Bleck cởi cả áo ngoài lẫn áo sơ-mi, trên bộ ngực đầy lông lá của hắn mồ hôi chảy ròng. Hắn nhìn Gypo hơi lâu, nhún vai, sau đó cầm báo ngồi thụp xuống sàn đọc. Sau nửa giờ Bleck bỏ báo, đứng lên để xem công việc của Gypo tiến triển ra sao. Gypo ngồi bất động tập trung tư tưởng, mắt nhắm nghiền, chăm chú nghe ngóng, tay xoay rất nhẹ chiếc đĩa số. Bleck nói:

- Lạy Chúa anh minh cứu vớt chúng con. Nay anh định quay chiếc đĩa này như thế mãi hay sao?

Gypo giật mình, mở mắt:

- Im ngay - anh bực bội gắt - Tôi không thể làm việc nếu anh cứ luôn luôn đùa cợt như vậy.

- Tôi cần một ít không khí trong lành để thở - Bleck trơ tráo nói - Nay nếu chúng ta cố định rèm để không cho ruồi bay vào, sau đó hé cửa sổ thì có sao không?

- Anh cứ việc nép giữ rèm. Nếu muốn tìm ra mã mở khóa, hãy để tôi yên để tôi tập trung tinh thần làm việc.

Bleck nhìn Gypo một cách độc ác, sau đó hắn lách vào phía tủ đựng dụng cụ, lấy ra chiếc búa và hộp đinh bấm. Hắn mở cửa, sau đó lấy đinh bấm đóng cố định rèm cửa vào khung gỗ. Hắn nhìn thấy một góc hồ trong xanh, nơi Ginny cùng Kitson đang chèo thuyền. Nhìn Kitson, bấp tay cuộn cuộn, khua mái chèo trên làn nước, Bleck thấy ghen tức, hắn nổi nóng.

- Mẹ kiếp, thằng này ăn tiền của bọn mình một cách dễ dàng quá - Hắn lẩm bẫm - đáng ra tôi phải được chơi trò thán trắng mặt này. Còn hắn, ngu ngơ như một thằng thộn...

Gypo ngược mắt, anh nhìn Bleck từ sau chiếc xe bọc thép:

- Anh có im ngay không? Tôi không thể làm việc, nếu anh cứ kẻo nhèo mãi như vậy.

- Thôi được, tôi im đây.

Gyop xoa xoa các ngón tay đã bị tê dại vì quay chiếc đĩa số, cho đến lúc này anh vẫn chưa nghe thấy tiếng số nhảy như mong đợi. Anh thất vọng nghĩ rằng phải ngồi mãi như thế này trong nhiều ngày để quay chiếc đĩa, mà không nhận được tiếng số nhảy nào. Mà biết đâu anh lại bất lực trong việc tìm quy luật của dãy số này.

- Tôi phải nghỉ đây, các ngón tay của tôi đã tê dại, mất hết cảm giác. - Gygo bước đến phía cửa số đã mở và hít lấy hít để không khí trong lành đang lùa vào xe.

- Thế không thể dùng phương pháp khác để mở két à? - Bleck hỏi, nhưng mắt hần vẫn không rời chiếc thuyền đang lướt nhanh trên mặt hồ, Kitson chèo đều và mạnh.

- Tôi đã nói với Morgan rằng việc mở két sẽ rất khó - Gygo trả lời - Mà cũng có thể không tài nào mở được.

- Thế ư? - Bleck quay ngoắt về phía Gygo - Tôi khuyên anh mở cho được chiếc két sắt này, Gygo ạ. Anh nghe thấy chứ? Tha thiết khuyên anh. - Bleck đưa mắt đe dọa nhìn Gygo.

- Tôi không thể làm chuyện thần kỳ - Gygo lí nhí - Có thể cái cửa này không tài nào mở được.

- Tôi nhắc lại một lần nữa, phải cố tạo ra chuyện thần kỳ! - Bleck nghiêng rằng - Thôi làm việc đi, hãy bắt tay vào việc! Càng kiên trì, chúng ta càng mau có tiền.

Đến chiều, Gygo ngồi im trên chiếc ghế đầu đặt cạnh cửa sau xe, nơi có ổ khóa. Anh thôi không quay đĩa số nữa. Anh đưa cặp mắt mệt mỏi, uể oải nhìn tấm rèm cửa. Bleck thấy vậy phải để anh yên thân.

Trong suốt 12 giờ làm việc căng thẳng vừa qua, Gygo nghỉ có một giờ, anh đã tìm được số thứ nhất. Đặt nó đúng vị trí, theo anh còn lại những năm số nữa. Như vậy đầu đã xuôi, Bleck nghĩ chắc đuôi sẽ lọt, hần thấy hy vọng. Có thể ngày mai Gygo sẽ tìm được hai số nữa, như vậy đến cuối tuần có thể

mở được cánh cửa khốn kiếp kia. Khi trời đã tối hẳn, Kitson mở cửa cho họ ra khỏi moóc, cả bọn bước vào nhà.

Ginny chuẩn bị cho mọi người một bữa ăn tối khá thịnh soạn gồm trứng ốp lết, khoai tây rán với thịt cùng với mứt táo.

Bleck, Gypo ăn như hùm đói. Trong lúc ăn Bleck nhìn Kitson với con mắt tức tối. Hẳn nóng mặt khi thấy Kitson đã râm nắng, điều đó làm hẳn nhớ lại rằng cả ngày hôm nay Kitson được thở không khí trong lành, được tắm mình trong nắng, được bơi thuyền cùng người đẹp, còn hẳn... nghĩ mà tức.

Còn Gypo thì cảm cú ản, khuôn mặt tròn vành vạnh của anh sáng lên. Anh ăn ngon lành, nhắm nháp kỹ lưỡng để thưởng thức hết vị bùi ngọt. Đến cuối bữa ăn, Gypo đã mất hết vẻ mệt mỏi và ủ rũ. Sau khi cả bọn ăn xong, Bleck ngồi vào chiếc ghế tựa vừa hút thuốc vừa đưa mắt nhìn từng người.

- Như vậy hôm nay chúng ta đã đạt được một cái gì đó. Từ hôm nay một người trong số chúng ta phải ngủ trong xe moóc. Chúng ta phải cảnh giác, vì biết đâu có kẻ nào tò mò bỗng chui vào xe moóc, nhìn thấy chiếc xe chở tiền thì khốn. Chúng ta trao việc đó cho Kitson, ban ngày anh đã không vất vả lắm, vì vậy buổi tối chắc anh có thể ở đó được.

Bleck nhìn Kitson với vẻ khiêu khích, Kitson nhún vai. Đối với anh như thế cũng phải. Ban ngày anh đã thật thú vị. Được một mình bên Ginny, anh và Ginny đều có cảm giác tự do hơn. Mặc dù họ nói với nhau những câu chuyện có tính chất giải trí. Ginny đã bắt đầu cởi mở hơn đối với anh. Buổi sáng Kitson chèo thuyền đưa Ginny đi dạo hồ. Đến chiều họ đi tắm. Mỗi khi có ai đến gần, Ginny lại cầm lấy tay anh, làm Kitson có cảm giác rất vui.

Vào buổi chiều khi họ đi tắm, hai người nằm phơi nắng. Kitson mặc một chiếc quần bơi, Ginny mặc một bộ đồ tắm màu trắng. Có lần Ginny bỗng xích lại gần, rất tự nhiên nàng áp má lên chiếc vai cuộn bắp, còn tay kia đưa lên ngực anh. Trong giây phút đó Kitson cảm thấy như băng giá tan hết. Đó là lúc sung sướng nhất của anh. Có hai người đi qua thấy đôi trai gái âu yếm với nhau như vậy, họ vội quay đi. Kitson cố nằm im, hy vọng Ginny không rời anh, nhưng sau khi hai người kia quay đi, Ginny liền ngẩng đầu nhìn anh và nói:

- Xin lỗi, Ginny đã làm cho anh bất ngờ.

- Không sao, tôi thấy rất vui và thoải mái.

Ginny cười khanh khách và ngồi dậy:

- Ginny thấy anh thể hiện đúng như vậy. Còn bây giờ phải xuống tắm một tí mới được - Ginny vừa chạy vừa nhảy xuống nước.

Kitsons ơn vẫn nằm tại chỗ đưa mắt nhìn theo Ginny. Cô ta đã tự nhiên và cởi mở hơn, khi hai người ở bên nhau. Lần đầu tiên Kitson cảm thấy mình được Ginny mến thực sự.

Theo anh, Bleck giao cho anh canh chiếc moóc là đúng. Bất cứ thằng cha nào tò mò đi ngang qua đều có thể thò mũi nhìn vào chiếc moóc nhà. Điều đó có thể làm hỏng việc.

- Được, tôi sẽ ra đó ngay bây giờ.

Bleck đang chờ sự phản ứng nên khi thấy Kitson nói như vậy hấn ngạc nhiên lắm. Khi Kitson đóng cánh cửa sau lưng mình lại, Bleck nói:

- Này cô bé, chắc cô cũng không phàn nàn gì nếu tôi và Gypo ngủ trên giường và cô ngủ ở giường xếp này chứ? - Hấn chỉ tay - Chúng tôi đã làm việc suốt ngày, bây giờ cần được ngon giấc. Cô không phản đối chứ?

Ginny nhún vai:

- Tôi sẵn sàng, tùy các anh định liệu.

Gypo nhìn Bleck và dẫn giọng:

- Tôi ngủ ở giường xếp, không phải lo cho tôi.

Bleck cười khẩy:

- Tùy cô, cô bé ạ - Hấn đứng dậy móc trong túi ra một cỗ bài và xóc xóc - Cô có chơi bài không?

- Không, tôi đi ra ngoài một lát. Nếu có thể, các anh rời khỏi đây khi tôi quay lại.

Gypo hiểu ngay ý định của Bleck, nên anh chăm chú lắng nghe. Bleck sượng sùng nói với theo:

- Tất nhiên rồi. Này Gypo vào buồng ngủ đi. Chúng ta sẽ đánh bài trong đó.

Gypo đứng dậy bước sang buồng ngủ. Bleck nói vọng ra cửa:

- Bây giờ buồng này là của cô, mè con ạ. Cô đã tiến hành sắm vai cùng ông chồng hờ của mình ra sao? Cô chưa "gì" với hắn chứ?

Ginny xoay chiếc ghế, nhìn Bleck bằng con mắt khinh bỉ:

- Sao, chả lẽ điều đó có ghi trong kế hoạch chiến dịch ư?

- Những việc như vậy rất khó đoán trước được. Có lẽ rất nhiều cô gái đã phải lòng Kitson. Hình như hắn cũng đang چرا cô đấy.

Ginny đứng dậy bước hẳn ra cửa. Bleck nhìn theo và cố nói tiếp:

- Cô em ạ, chúng ta rất đẹp đôi. Tại sao em lại không nghĩ tới điều hệ trọng ấy?

Ginny đã đứng ở ngoài cửa, không quay đầu lại, trả lời:

- Anh bắt đầu loạn óc rồi đấy, Bleck ạ.

Ginny khép cửa lại. Bleck thấy lúng túng, hẳn đứng im một lúc. Trong mắt hắn ánh lên sự bức tức, máu hắn dồn lên mặt. Hắn muốn bước theo Ginny để nói với cô rằng cô không được nói với hắn như vậy. Nhưng hắn cũng hiểu rằng Kitson sẽ rời xe và lao vào ngay bây giờ, nếu hắn định làm gì Ginny, mà Bleck thì chưa sẵn sàng ứng phó với tình huống này.

Bleck tức giận quay lưng vào buồng ngủ, Gypo còn đang ngồi trên giường. Gypo bực bội nắm tay lại, rồi đuổi ra.

- Này, Ed - Gypo nói - Anh không được làm phiền Ginny. Những chuyện phiền phức đối với chúng ta như vậy chưa đủ hay sao mà nay anh còn cố gây thêm chuyện rắc rối này. Vì sao anh cứ muốn lao vào chuyện đàn bà khi công việc chưa kết thúc?

- Thôi im đi - Bleck gắt - Hắn ngồi xuống giường và chia bài.

Độ khoảng mười một giờ đêm họ nghe thấy tiếng Ginny quay trở về. Sau đó vài phút là tiếng nước của vòi hoa sen chảy.

Bleck tắt thuốc, thu cỗ bài lại và nói:

- Ngả lưng thôi, muộn rồi. Chúng ta sẽ phải chui vào cái hòm kia ngay sáng sớm mai.

Gypo vui vẻ đồng ý. Chỉ mấy phút sau khi tắt đèn, anh ngủ thiếp đi. Nằm trong bóng tối, Bleck vẫn mở mắt, lắng tai nghe động tĩnh. Hắn nghe thấy bước chân Ginny trong phòng khách, sau đó vài phút là tiếng công tắc tắt đèn.

Trong chuyện quan hệ với đàn bà, Bleck luôn hành động theo phương châm "mau lẹ". Tất cả những chuyện tán tỉnh dài dòng dưới con mắt của hắn đều quá lạc hậu, mất thời gian. Hắn nhẹ nhàng hất chăn, khẽ đứng dậy, hắn nhón chân đi về phía cửa phòng. Đứng im cho đến khi tin chắc rằng Gypo đã ngủ như chết, hắn khẽ quay nắm cửa, rồi bước sang phòng khách, đóng buồng cửa lại. Người hắn nhột nhạt, những ham muốn ti tiện dâng lên, Bleck thở gấp, mặt nóng bừng. Hắn với tay bật đèn.

Ngay khi ánh đèn lóe lên, Ginny đã ngồi ngay dậy. Trong bộ đồ ngủ màu da trời nhạt, nàng càng làm cho Bleck ngây ngất. Hắn cười với cô, bước ngang qua phòng và dừng lại bên giường xếp, ngắm nhìn Ginny từ trên xuống dưới. Hắn lấp bấp trơ trẽn:

- Anh quyết định đến với em, mèo con ạ! Đồng ý đi.

Ginny vẫn ngồi im. Đôi mắt xanh của cô mất hết vẻ dịu dàng. Cô nói rất khẽ nhưng kiên quyết:

- Cút ngay!

- Ôi! Ôi cô bé, - Bleck cười cợt, ngồi xuống mép giường xếp - không nên thế. Anh có một kế hoạch rất lớn cho đôi ta. Khi chúng ta đã vợ được số tiền kia, anh và em sẽ đi du lịch. Đi du lịch thực sự, chứ không phải như đi với thằng Kitson đâu. Anh sẽ đưa em đi Paris hoặc London. Em có thích những nơi đó không?

- Tôi nhắc lại lần nữa: anh cút ngay khỏi đây! - Ginny nhắc lại.

Bleck đưa mắt thèm thườn nhìn bộ ngực nở nang sau làn áo mỏng và cặp đùi dài cân đối của Ginny. Cơn thèm khát cầu xé, hắn hơi thất vọng vì giọng Ginny rất bình tĩnh, hình như cô ta không sợ gì cả.

- Có thể anh sẽ thỏa thuận được với em, - Bleck nói và đặt tay lên vai Ginny, hẳn đang lơ mơ trong cảm giác cuồng loạn... "Sắp... sắp rồi, con chim nhỏ ạ", bỗng hẳn cảm thấy một vật gì cứng lạnh gí vào ngực, hẳn nhìn xuống tóc gáy dựng đứng, hẳn nín thở sợ hãi: khẩu súng lục cỡ 33 ly chĩa vào hẳn.

- Nào có cút đi cho khuất mắt không. - Ginny nói, giọng cô lạnh lùng làm Bleck càng sợ - Không được xô dịch, mọi cử động đều phải nhẹ nhàng, thận trọng, nếu không tôi sẽ nổ súng.

Bleck tỉnh hẳn, cổ khô cháy, tự nâng hai tay lên trên vai, rồi giơ ra phía sau đầu. Khi đưa mắt nhìn Ginny hẳn chợt hiểu rằng lúc này tính mạng hẳn đang treo trên sợi tóc.

- Bây giờ thì đứng lên, - Ginny ra lệnh, - đứng lên từ từ, tay giữ như vậy.

Bleck từ từ đứng dậy lết về phía buồng ngủ.

- Cút đi! - Ginny nhắc lại, khẩu súng trong tay không hề run, nó vẫn chĩa trước ngực Bleck - Nếu anh còn lặp lại trò khốn kiếp này lần nữa, tôi sẽ nổ súng. Bây giờ thì vào phòng, không được ra khỏi đó.

Bleck thở như trút được gánh nặng, hẳn hít căng lồng ngực và thở sâu.

- Thôi được, cô em ạ. Tôi thử đùa thôi, nhưng cứ tỉnh táo, đôi khi sẽ như vậy thật đấy.

Ginny nhìn hẳn khinh bỉ, nàng nói:

- Có giỏi thì cứ bước ra đây. Ra đây thử xem, đồ hèn.

Bleck biết rằng không nên gây chuyện với cô gái. Hẳn lúi vào buồng ngủ đóng cửa lại. Cái nhục này làm hẳn xấu mặt, hẳn căm giận nghĩ: "Nếu như cô ta cứ nghĩ rằng, khi mở được két tiền cô ta sẽ được hưởng trọn phần mình thì thật là sai lầm". Hẳn ngả lưng. Thăng Kitson đã đùa cợt và chỉ bảo nó cách đối phó với mình, cả hai đứa sẽ biết tay ta. Khi đã được mở két, ta sẽ hại ngay thăng Kitson ranh con, còn với con bé Ginny thì lúc đó sẽ liệu. Hẳn cười khẩy trong bóng tối. Bảy trăm năm mươi ngàn đô-la, hơn hẳn cái phần hai trăm năm mươi ngàn đô-la. Hẳn nằm rất lâu, nghĩ xem hẳn sẽ sử dụng số tiền này ra sao. Một ý nghĩ vụt đến với hẳn, có lẽ phải loại ngay cả tay Gypo lộn ỉn ra khỏi cuộc. Cướp hết, không để cho chúng một tí nào. Một triệu đô-la

hơn hẳn so với bảy trăm năm mươi ngàn đô-la chứ nhỉ. Hẳn cười khoái chí.Ồ
có riêng một triệu đô-la đâu phải chuyện đùa.

Chương IX

Hai ngày sau, mọi việc tiến hành như đã định. Sáng sớm Bleck và Gypo vào moóc làm việc, còn Kitson thì trở lại ngôi nhà. Anh ngủ độ vài tiếng sau đó đưa Ginny đi đâu đó cho khuây khỏa, họ ở lại chỗ ấy suốt cả ngày, lấy thuyền chơi trên hồ hoặc tắm nắng, bơi hoặc đi dạo.

Bleck ngồi trên sàn moóc đọc báo. Gypo cặm cụi với cửa két. Theo tin tức của báo chí: cả cảnh sát và các đơn vị tuần tra quân sự hình như đã bất lực, mặc dù cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục. Theo thông báo của cảnh sát, người ta không tin tưởng vào thắng lợi của cuộc tìm kiếm. Cuối cùng nhà cầm quyền đã đi đến kết luận có lẽ chiếc xe chở tiền được đưa lên một phương tiện vận tải nào đó, như vậy mới giải thích được sự mất tích đột ngột của chiếc xe. Họ cho rằng có lẽ nó đã rời khỏi địa giới của bang. Chiến dịch tìm kiếm bây giờ đã kéo rộng ra trong một khu vực có bán kính là 500 dặm, tiền thưởng cho người tìm ra chiếc xe đó lên tới 5000 đô-la. Hai trăm lính và cảnh sát đã tiến hành chà xát vùng Fox Wood, máy bay lên thẳng tiếp tục kiểm soát trên các trục đường.

Các tướng lĩnh, khác với cảnh sát, họ thông báo chính thức cho rằng trước sau họ sẽ tìm ra chiếc xe ô-tô bọc thép này, vì không thể có chuyện kỳ quặc, chiếc ô-tô không thể biến mất hút được. Cảnh sát cùng lực lượng điều tra quân sự hoạt động ráo riết. Bleck và Gypo cũng vất vả không kém. Hai ngày làm việc vừa qua không thu được một kết quả nào. Cả ngày, Gypo ngồi trên chiếc ghế đầu cao, như một vị tu sĩ, trong chiếc moóc nhà oi bức, nóng bỏng. Tay quay đĩa số, mắt nhìn, sau đó lại áp tai để nghe, nhưng con số thứ hai không chịu dừng lại cho. Bleck cả ngày không còn biết làm gì ngoài việc đọc báo và nhìn Gypo làm việc. Thần kinh của hắn cũng căng như dây đàn. Trong hoàn cảnh đó, hắn càng tức tối nghĩ rằng trong khi hắn ngồi đây chịu

cái nóng bức ghê gớm, bị dày vò và chờ đợi, còn Gypo đang tìm con số thứ hai, thì thằng Kitson và con bé Ginny kia lại được đi dạo mắt và tắm nắng.

Theo Bleck, tuy Kitson là một tay kém cỏi trong lĩnh vực đàn bà, nhưng với điều kiện và thời gian như vậy hẳn Kitson cũng gây được tình cảm với Ginny. Theo hẳn bất cứ một tay đàn ông nào, dù điếc đến đâu đi chăng nữa, chỉ gần một cô gái độ ba ngày là cũng có thể thổ lộ tình cảm được với cô ta. Nếu vào tay hẳn - Bleck - thì việc chinh phục Ginny chỉ cần độ 12 tiếng đồng hồ và cô ta sẽ hết cứng đầu ngay. Vì vậy ý nghĩ cay đắng về việc Kitson và Ginny luôn luôn bên nhau đã làm hẳn bức bối, nóng bỏng và ghen tuông.

Khoảng sáu giờ, chiều ngày thứ ba, khi mặt trời đã xuống núi làm cho nước hồ trở thành màu da cam, Gypo lắc đầu chán nản. Đã ba ngày anh ngồi ở trong cái hòm sắt này trong điều kiện ghê sợ, khó chịu để làm một công việc đòi hỏi hết sức nhạy cảm, kỹ thuật trước ổ khóa hóc hiểm. Giờ đây anh cảm thấy mình không thể mở được ổ khóa này. Con số thứ hai vẫn ngoan cố náu mình. Anh quay chiếc đĩa, cẩn thận từng phần trăm ly cho đến khi hết vòng, tất cả đều vô ích. Điều đó có nghĩa là bàn tay mà anh vẫn hãnh diện đã mất độ nhạy cảm cần thiết, nó đã quay chiếc đĩa quá nhanh so với yêu cầu nên không thể tìm ra con số thứ hai.

- Tôi chịu! - Gypo bỗng nói hắt ra, khi nhìn chiếc cửa vững chắc của xe chở tiền - Tôi không thể mở cái khóa này Ed ạ, không thể làm gì được nữa. Dù có thời gian là hai mươi năm để quay chiếc đĩa này, cũng vô ích. Nếu tôi không rời khỏi nơi đây, tôi sẽ điên lên mất.

Nhìn gương mặt hoảng hốt như mất trí của Gypo, Bleck vội đứng lên, tay cầm khẩu súng lục, vòng ra sau xe.

- Im ngay! - Bleck dí nòng súng vào Gypo - quý bắt mày đi. Hoặc mở cho được cái này, hoặc tao nổ súng.

Gypo khóc vì bất lực, anh mềm người ngồi bệt xuống sàn xe.

- Nào, bắn đi! - Gypo vừa nói vừa thờ - Tôi không còn cách nào khác. Thà chết còn hơn là cứ cạm cụi với cái của nợ kia. Bắn đi, tôi không còn cách nào khác đâu.

Bleck vung tay nện súng lục vào mặt Gypo. Anh lạng người ngã xuống, máu phun ướt má, nhỏ xuống cổ áo.

Anh như một cái bao rỗng ép xuống sàn, mắt anh nhắm nghiền, một phần thân thể lọt vào gầm chiếc xe chở tiền. - Nào bắn chết ta đi! - Gypo thét lên như một mụ đàn bà - Giết đi! Tôi không thể làm được việc đó, với tôi thế là đủ.

- Hãy bình tĩnh lại, đừng làm thế - Bleck nói nhỏ, hăn lo lắng khi thấy Gypo mặt xanh lét. Nếu thằng béo này có bề gì thì toàn bộ kế hoạch tan vỡ như bọt xà phòng.

Gypo lẩm bẩm:

- Đã nói là ta không thể mở được cái cửa này.

Cùng lúc đó có ai gõ khe khẽ lên thành chiếc xe moóc nhà. Bleck tái mặt đứng im, tim hăn đập mạnh. Hăn đã nhìn thấy Ginny và Kitson đi khỏi bằng chiếc BUICK, hai người vào thành phố mua thức ăn, vì vậy người gõ tất nhiên không phải là họ. Gypo rên rỉ. Bleck nắm lấy cổ áo Gypo giận dữ nói nhỏ: "Im ngay, ngoài cửa có người lạ". Gypo run rẩy im bật. Cả hai chờ đợi, nghe ngóng. Tiếng gõ lặp lại. Bleck ra hiệu cho Gypo không được cử động, tay cầm súng, hăn rón rén bước về phía cửa sổ. Đứng nép vào thành xe, hăn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

Cạnh chiếc moóc có một chú bé trạc mười tuổi. Chú bé cau mày gõ vào thành xe, mắt chăm chú quan sát. Chú cầm một khẩu súng đồ chơi, hướng nòng về phía cửa chiếc moóc nhà. Bleck chú ý quan sát, môi hăn trễ ra để lộ mấy chiếc răng cửa. Chú bé mặc quần Jeans, áo ca-rô đỏ - trắng, đi chân đất, chiếc mũ cói hất ra phía sau, chú tò mò nhìn chiếc xe moóc. Đối với chú bé chắc là đây là điều bí ẩn cần giải đáp. Sự im lặng bao trùm hồi lâu. Chú bé như quyết định điều gì, nên bắt đầu bước dọc theo chiếc moóc nhà. Bleck đứng đằng sau bức rèm, mắt dõi theo chú bé. Hình như chú có ý định nhìn vào trong xe qua cửa sổ. Gypo nhận ra trong nét mặt Bleck nỗi lo ngại và sự liều lĩnh dù gây ra án mạng. Anh lặn về phía Bleck, thở gấp khi nhìn thấy chú bé. Bàn tay run run của anh nắm lấy cổ tay Bleck, anh thì thầm:

- Không, không được đụng đến chú bé. Anh điên à!

Bleck hích cùi tay. Hắn thấy hơi yên tâm, vì chú bé không đủ sức nướng tới cửa sổ. Bị ngã xuống đất, có lẽ bị đau, nên chú vừa ngồi vừa quan sát chiếc xe. Một lúc sau, chú bé đứng lên, quay lưng theo con đường mòn hướng ra hồ.

- Theo anh nó có nghe thấy gì không? - Bleck lo lắng hỏi.

- Không hiểu... - Gypo trả lời - Hình như chúng ta hơi to tiếng... nhưng không đủ động gì đến chiếc xe chở tiền.

- Nói thật nó làm tôi sợ, - Bleck lấy tay quệt mồ hôi trên mặt... - Thôi anh ngồi xuống đây nghỉ đi. Hãy để tôi thử mở cái khóa này xem sao.

- Anh mở ư? - Gypo nghiêng người nhú mào - Không được, anh sẽ làm mất số thứ nhất của tôi. Ngón tay anh không hề có cảm giác gì. Tốt hơn hết là không được động tới.

Bleck với tay túm ngực áo Gypo kéo về phía mình.

- Thế chúng ta làm cách nào để mở cánh cửa này hử đồ quý? Tôi thì không thể mở, anh thì không muốn, thế ta làm thế nào? - Giọng Bleck hẳn học và tức giận.

- Thế anh không hiểu à? Chúng ta không thể mở được. Tôi đã loay hoay với chiếc khóa này ba ngày liền. Tôi đã không một giây nào lơ lửng sự tập trung, nhưng đã thu được cái gì? Có một số đã đứng im tại chỗ. Chỉ thế thôi, bộ mã này có những sáu số, tôi phải tìm năm số nữa. Nhưng tôi sẽ gục ngay sau đó vì điều kiện như thế này không thể làm việc được, không thể. Tôi bỏ cuộc. Với tôi như thế là đủ. Không có tiền nào bù được những mất mát vừa rồi, anh có hiểu không?

- Thôi im đi, đừng có lặp lại cái vở cũ kỹ của anh nữa. - Hẳn thấy lo lắng vì những lời Gypo nói phản ánh một quá trình suy nghĩ rất kỹ. Khi nghĩ rằng phải ngồi hai, ba tuần nữa trong chiếc moóc này hẳn thấy lo sợ.

- Thế không cắt tấm cửa này được à?

- Ở đây ư? Không được! Ánh lửa sẽ lọt qua các tấm rèm che cửa sổ. Sau nữa, anh hãy tưởng tượng xem nhiệt độ sẽ tăng vọt, cả ba toa moóc nhà này sẽ bùng cháy.

- Nếu chúng ta đưa chiếc xe này lên núi thì sao? Theo Morgan thì cũng có thể phải lên núi, ở đó ta sẽ cắt băng hơi hàn. Tại đó chúng ta có thể mở toang cửa khi làm việc. Anh thấy thế nào, Gypo?

Gypo rút trong túi ra một chiếc mùi-xoa lau vết máu trên mặt.

- Tôi xin đủ, bây giờ tôi muốn được về nhà. Cái cửa này không mở được. Anh có hiểu không? Không thể.

- Chúng ta sẽ bàn bạc với Kitson và Ginny, - Bleck xoa dịu với một giọng nhẹ nhàng. - Nào, hãy xứng đáng là một thằng đàn ông. Sau chiếc cửa này là một triệu đô-la. Một triệu chẵn, anh hãy nghĩ xem.

- Tôi thì nhõ vào cái cánh cửa này, dù sau lưng nó giữ đến hai mươi triệu đô-la, - Gypo trả lời với cái giọng giật cục - Với tôi như vậy là đủ. Tôi đã nói với anh rồi đấy, anh không hiểu ư? Bằng tiếng Anh chính cống đấy.

- Thôi bình tĩnh, anh có nghe thấy không. Chúng ta sẽ bàn bạc với Ginny và Kitson.

* * *

Ginny và Kitson đi mua hàng ở một thị trấn cách khu nghỉ trên hồ khoảng năm mươi dặm đã trở về, họ hiểu ngay rằng Gypo đang dao động.

Kitson và Ginny quyết định không mua hàng ở cửa hàng thực phẩm khu nghỉ nữa vì như vậy rất nguy hiểm. Chủ hiệu sẽ thấy ngay rằng họ mua quá nhiều thực phẩm - hai người mà mua nhiều như vậy thì hơi lạ. Vì vậy nên hằng ngày họ phải đánh xe đi xa hơn để mua thức ăn. Hai ngày qua Kitson và Ginny vẫn luôn ở bên nhau. Ginny vẫn chưa quyết định được vấn đề là khi có tiền, cô có đi với Kitson hay không. Nàng hiểu rằng Kitson đang yêu mình bản thân nàng ngày càng thấy mến và gắn bó với chàng thanh niên thẳng thắn này. Ginny cảm thấy khi đi bên Kitson cô thật thoải mái, yên ổn, mọi sự lo lắng đều biến mất. Còn Bleck là loại người hoàn toàn khác. Ginny và Kitson phóng trên trục đường dẫn về khu nghỉ. Ginny quay một nhìn Kitson, còn Kitson cũng hướng về phía cô. Ginny nghĩ: "Kitson trông rất đẹp, dù có cái mũi hơi xẹp. Ở, đã từng là võ sĩ quyền anh mà". Ginny bỗng cảm thấy mình tin ở Kitson.

- Alex!

Kitson đưa mắt nhìn Ginny, rồi quay lại theo dõi mặt đường. Khi Ginny ngồi bên, anh lái rất thận trọng.

- Ginny lo lắng điều gì chẳng?

- Đúng như vậy, - Ginny hất tung mái tóc màu nâu sẫm - Đã có lần anh hỏi Ginny rằng tại sao Ginny lại biết trong chiếc xe kia có chỗ tiền và ngày giờ nó đi trên đường. Anh còn muốn biết điều đó nữa không?

Kitson hơi ngạc nhiên.

- Tôi, tất nhiên, cũng muốn biết, nhưng đó cũng chưa phải là việc tôi cố ý tìm hiểu, biết cũng chỉ để hiểu thêm Ginny thôi. Mà tại sao bỗng nhiên Ginny nhớ tới chuyện đó?

- Kitson ạ, anh đối với Ginny rất tốt. Nếu như ở cương vị anh, nhiều thằng đàn ông đã bắt đầu đòi hỏi ở Ginny những điều chúng muốn. Ginny ơn anh và có điều muốn để anh biết rằng Ginny chưa từng ở trong một toán cướp nào.

Kitson lúng túng, anh cảm thấy vụng về. Theo anh, chính Morgan đã nghĩ điều ấy.

- Thế à? Cũng có thể như vậy, nhưng riêng tôi chưa bao giờ nghĩ về Ginny như thế.

- Ginny đã biết được ngày chỗ tiền và chiếc xe bọc thép kia là do bố của Ginny đã từng làm gác cổng của cơ sở nghiên cứu trạm đó tức là trạm Rocket
- Ginny nói rất khẽ.

- Là người gác cổng của trạm Rocket? - Kitson đưa mắt nhìn Ginny - ừ, nếu như vậy Ginny có điều kiện để vạch ra kế hoạch đó.

- Ginny không muốn bào chữa cho mình, - Ginny vừa nói vừa ngã đầu vào thành ghế - Mẹ của Ginny là một người đàn bà hư đốn và cả ngay Ginny đây cũng có nhiều cá tính xấu. Bà ta bỏ bố Ginny khi Ginny vừa tròn mười tuổi. Bà ta luôn khẳng định rằng trong cuộc sống điều chủ yếu và quyết định là tiền. Không có tiền thì không thể làm nên trò gì. Bố Ginny là một người tốt, nhưng lương quá thấp. Ông rất yêu quý Ginny, nhưng Ginny thì lại chỉ

nghĩ đến tiền. Càng lớn, ý nghĩ ấy càng thôi thúc Ginny. Chúng thấm vào máu, vào óc, vào mọi sinh hoạt hằng ngày như thuốc phiện, ma túy đối với người nghiện ngập. Ginny chả bao giờ có được một bộ quần áo đẹp, còn phim thì rất ít khi có điều kiện đi xem. Tất cả thời gian rảnh rỗi, Ginny thường đến các cửa hàng bán tặng phẩm sang trọng để xem người ta mua tặng nhau những gói hàng, để xem người ta trưng bày, chào bán. Lúc đó Ginny ước ao có tất cả những thứ đó! Bố Ginny đôi khi nói về số tiền được chở đến trạm nghiên cứu để trả lương cho các nhà khoa học, các kỹ thuật viên, và thế là Ginny nghĩ: Nếu mình đoạt được số tiền đó, thì sẽ sống nhàn nhã cả đời. Về sau người ta đưa vào sử dụng một loạt xe mới, chiếc ô-tô bọc thép chở tiền kia. Cha Ginny cho rằng hãng nhận ký hợp đồng chuyên chở tiền từ thành phố đến trạm, bỏ qua khâu ký hợp đồng bảo hiểm là chuyện ngu ngốc. Theo ý ông cụ, chiếc xe đó rất dễ cướp, chỉ cần tống nó lên một chiếc moóc nhà có kích thước thích hợp. Đây là ý nghĩ của ông già. Nhưng anh đừng nghĩ rằng ông cụ có ý định ấy, vì ông cụ là người hoàn toàn khác chúng ta. Nhưng đối với Ginny, ý nghĩ cướp xe ấy luôn luôn theo đuổi, nó ngày càng ảnh hưởng đến cuộc sống của Ginny.

Kitson cho xe đi rất chậm vì anh chăm chú lắng nghe. Mặt trời như quả cầu lửa đang chuẩn bị khuất sau núi.

- Ông cụ ốm nặng, - Ginny tiếp tục nói, tay chống nạnh, - mà còn hai năm nữa mới đến tuổi hưu, nên cụ cố gắng làm việc để có hưu bổng, nhưng rồi không thể cố mãi nên cụ phải nghỉ việc. Ban đầu họ cho cụ nghỉ phép trong tiêu chuẩn, nhưng vì quá yếu, cụ trở lại làm việc muộn hơn thời hạn, ban giám đốc quyết định cho cụ nghỉ việc. Thế là hưu bổng coi như mất không. Ginny đã tìm gặp người chỉ huy của trạm để đề nghị tiếp nhận ông cụ vào làm việc lại, nhưng thằng cha ấy không thèm tiếp, hãnh nhìn Ginny như nhìn một con ăn mày. Vì vậy, khi ông cụ mất, Ginny quyết định sẽ trả thù bọn khốn kiếp ấy. Ginny cố đạt hai mục tiêu: thanh toán với bọn giám đốc khốn nạn kia, và làm giàu. Ginny đã vạch ra kế hoạch bao gồm cả đến những chi tiết nhỏ nhất. Công việc lúc đó là tìm người cộng tác. Có một buổi chiều, trong tiệm cà phê, Ginny tình cờ nghe được câu chuyện của hai người đàn

ông về Morgan. Từ lời họ, Ginny hiểu rằng Morgan là người đàn ông mình cần tìm gặp. Và Ginny đã tìm đến hắn. Đây là lịch sử bản kế hoạch và chiến dịch chúng ta đang thực hiện. Kế hoạch là do ông bố Ginny vạch ra, nhưng ông cụ không chuẩn bị thực hiện nó.

Nghe đến đó, Kitson nói:

- Tôi rất tiếc cho ông cụ.

- Đúng, cụ thật không may, - tay Ginny nắm lại - Ginny cũng rất tiếc là mình nhảy vào chiến dịch một cách mù quáng, Alex ạ, Ginny hiểu rằng mình hư hỏng, ngang ngược, tham lam tiền bạc. Ginny rất hiểu mình, nhưng đã không nghĩ rằng công việc dẫn đến nông nỗi này. Có cảm giác như mọi việc sẽ tan vỡ, người ta gây ra án mạng thật đơn giản. Anh có thấy không, mọi việc cứ như trong một cuốn phim và không có gì đặc biệt đáng để suy nghĩ. Nhưng trong thực tế, cuộc sống của chúng ta.

Nghe đến đây, Kitson hiểu tâm trạng của Ginny, anh quyết định nói những điều mình suy nghĩ:

- Hãy nghe tôi, Ginny ạ, tại sao chúng ta không bỏ ngay công việc này? Chúng ta sẽ cùng nhau đi Mexico. Nếu chúng ta nhanh chóng bỏ đi thì còn có điều kiện tránh được vụ này. Ginny, chúng ta cùng đi.

Ginny thoáng vẻ lưỡng lự, nhưng sau đó cô lắc đầu:

- Không, lúc này Ginny không thể đi được. Chúng ta có thể bỏ cuộc ở thời điểm trước lúc người ta bắn chết người hộ tống và lái xe. Sau đó, lại là cái chết của Morgan, Alex ạ, bây giờ thì Ginny phải tham gia đến cùng. Nhưng anh nên đi, Ginny không muốn anh dính dáng thêm nữa đến vụ này, còn Ginny phải ở lại đến cùng, còn hy vọng là sẽ có tiền. Bây giờ Ginny chả mất gì. Nhưng anh thì anh phải đi thôi, Alex ạ, chính anh không nên dính dáng ngay từ đầu. - Ginny mở to mắt nhìn anh - Tại sao anh lại đồng ý tham gia? Anh đã không muốn, Ginny biết như vậy. Nói đi, tại sao anh lại đồng ý?

Kitson nhún vai nói:

- Vì Ginny. Ginny đã bước vào cuộc sống của tôi ngay lần đầu tiên tôi nhìn thấy Ginny.

- Alex ạ, Ginny rất lấy làm tiếc vì điều đó.

- Ngày Ginny... Nếu có tiền, thì sao chúng ta lại không gắn bó với nhau? - Kitson hỏi nhưng mắt anh không rời mặt đường. - Anh yêu Ginny, - Kitson xưng anh rất tự nhiên - điều đó rất bình thường, Ginny ạ, em là người con gái đầu tiên làm anh cảm thấy giá trị của tình yêu, của cuộc sống. Ginny đối với anh là một cái gì đó rất thiêng liêng.

- Alex ạ, em không biết và cũng có thể là như vậy, thôi trước hết chúng ta phải có tiền đã. Ginny rất ngại và sợ chuyện phiền phức. Cho Ginny suy nghĩ đã, đồng ý chứ?

Kitson ngạc nhiên, anh dừng xe lại.

- Chẳng lẽ em lại phải suy nghĩ kỹ thế ư, Ginny? Và có thể em đồng ý chứ?

- Alex, hãy để em suy nghĩ.

* * *

Khi hai người về đến khu nghỉ thì trời đã nhá nhem tối. Kitson rất vui vì đã nói được với Ginny những điều mình ấp ủ, anh vất túi xách có chứa thực phẩm vào nhà bếp, rồi chạy ra chiếc moóc nhà. Trên bờ hồ vắng lặng. Bleck và Gypo có thể tự nhiên đi vào nhà. Khi Kitson nhìn thấy họ, anh hiểu ngay có chuyện không hay đã xảy ra. Gypo bước chậm chạp, nặng nhọc, đầu rũ xuống, trên má phải còn để lại vết thương và những vết máu. Kitson hỏi có chuyện gì xảy ra, anh ta im lặng bước vào nhà, buông mình xuống ghế. Mặt Bleck sa sầm, ánh mắt của hắn uể oải. Bleck bước tới bên chiếc giường xếp, đưa tay với chai whisky, tự rót một cốc đầy cho mình. Hắn ngồi xuống và mệt mỏi nói:

- Hôm nay xuất hiện một thằng bé loanh quanh gần chiếc moóc nhà. Nó có ý định nhìn vào trong xe.

Kitson ra khóa cửa chính lại. Ginny cảm thấy lo ngại.

- Thế còn cửa két? - Ginny hỏi.

Bleck nhún vai:

- Cho đến nay không tiến triển gì. - Hắn ngã lưng xuống giường xếp rồi đưa mắt nhìn Ginny - Số thứ hai vẫn chưa tìm được, Gypo đã tìm nó trên cả

vòng tròn mà không thấy.

- Đúng, hết cách và đã quay hết vòng đĩa - Gypo nói - Tôi bỏ cuộc thôi, cái khóa này làm tôi phát điên. Các bạn nghe chưa, tôi sẽ bỏ cuộc.

Ginny nói khẽ:

- Nhưng lúc này anh không thể bỏ cuộc được, có chuyện gì vậy?

- Có chuyện gì ư? - Gypo dậm dậm vào đầu gối - Trong cái hòm sắt ấy thì không một sinh vật nào có thể chịu được. Cô không thể hiểu và hình dung được trạng thái của người ngồi trong xe vào buổi trưa nắng gắt. Đã ba ngày nay tôi đã cố gắng mở cái khóa đó nhưng vô hiệu, tốn công vô ích, vì vậy tôi quyết định bỏ đi.

- Chính anh đã nói với Morgan rằng nếu cần có thể làm việc với chiếc két này độ một tháng. Thế mà mới ba ngày anh đã định bỏ cuộc, như vậy là thế nào?

- Thôi hãy để tôi yên. Tôi đã làm hết sức mình khi còn tỉnh táo. Bây giờ phải theo phương án hai của Morgan là lên núi. Ở đây chúng ta có thể làm việc và mở tung cánh cửa. Ngồi trong chiếc hòm kín kia tôi không thể chịu đựng được nữa.

Ginny cau mày nói:

- Như vậy sẽ nguy hiểm. Ở đây có nhiều nhà moóc giống như cái của chúng ta, còn lên núi nếu nhìn thấy, họ sẽ hạ ngay máy bay xuống để kiểm tra, lúc đó thì hết cách.

- Phải liều vậy, - Bleck trả lời vẻ tức giận - Nếu Gypo không thể mở được cánh cửa đó, thì tất nhiên phải dùng hơi hàn để cắt nó. Ở đây không thể làm thế được.

- Tất cả các con đường đã bị phong tỏa, - Kitson vụng về xen vào - và thứ đến là không biết chiếc BUICK có kéo nổi khối hàng này lên núi không, đường lên đó rất dốc. Tôi đã có lần lên, đường vô cùng xấu. Cách đây hai tuần có đoạn bị sụt lở vì mưa bão.

- Phải theo phương án ấy thôi - Bleck nhắc lại - Nếu chúng ta rời đây vào giữa trưa thì đến đó vào lúc tối. Cần mua thức ăn dự trữ. Sống ở đây sẽ khó

khăn hơn, nhưng gắng chịu cho đến lúc Gypo xoay xổ xong với cánh cửa.

- Đừng tính đến sự tham gia của tôi nữa, - Gypo nói, - Tôi sẽ về nhà.

Bleck định trả lời thì ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Tất cả lặng đi. Bleck đứng dậy, tay lăm lăm khẩu súng lục. Gypo nhìn ra cửa, mặt tái mét.

Ginny cau mày khễ gắt:

- Hãy tránh vào buồng ngủ.

Bleck vội kéo tay Gypo lôi vào buồng ngủ. Kitson bước ra mở cửa. Đứng ở bậc thềm là Fred Bradford, anh ta lên tiếng:

- Xin lỗi, chào anh Harrison, xin lỗi tôi đến hơi muộn, chắc chị ấy đang chuẩn bị bữa ăn tối?

- Vâng, - Kitson trả lời, - có chuyện gì thế?

- Vâng, cũng có vấn đề, cho phép tôi độ vài phút thôi. Tôi không làm phiền anh chị lâu đâu.

Thấy Kitson hơi lúng túng, Ginny nhanh nhẹn bước ra, vồn vã:

- Ồ, tưởng ai hóa ra ông Bradford. Mời ông vào, - vừa nói nàng vừa cười thân thiện - Tôi cũng chưa chuẩn bị được bữa tối, nhưng có lẽ không phải nấu nướng gì nhiều.

Bradford bước vào phòng khách, anh ta có vẻ không tự nhiên trước đôi vợ chồng trẻ. Ginny nhắc Kitson:

- Alex, anh rót gì mời ông Bradford uống.

- Không, xin cảm ơn, tôi không khát - Bradford ngồi xuống, tay xoa xoa vào đầu gối - Tôi xin vài phút thôi, không dám phiền anh chị lâu. Thằng bé nhà tôi đã dạo chơi ở đây hồi trưa. Nó về và nói rằng trong chiếc moóc nhà của anh chị hình như có hai người đàn ông.

Kitson lạnh cả người, anh nhìn Ginny chờ đợi.

- Đây là hai người bạn của chúng tôi, Ginny bình tĩnh trả lời và mỉm cười với Bradford - Chúng tôi đồng ý cho họ mượn chiếc moóc nhà trong thời gian nghỉ. Họ đến xem chiếc xe, khi chúng tôi vào thành phố.

Bradford thở phào nhẹ nhõm:

- Đấy! Tôi cũng giải thích cho thằng con tôi là như vậy, nhưng cháu không nghe. Nó nói rằng hai người đàn ông cãi nhau trong xe, hình như họ còn đánh nhau nữa, vì vậy nó đâm sợ. Nó nói họ là kẻ cướp.

Ginny cười lớn làm Bradford đâm ngượng.

- Ồ, thật buồn cười! Quá quái lắm! Tôi không thể tin rằng họ có chân trong toán cướp nào, phải nói các bạn của chúng tôi hay cãi nhau thật, nhưng họ vẫn đi nghỉ được cùng với nhau.

- Họ đã làm cho thằng bé nhà tôi sợ hãi, - Bradford nhắc lại, - vì vậy tôi quyết định đến gặp anh chị nói về việc này. Ở vùng hồ này cũng đã xảy ra vài vụ ăn cắp và cướp giật. Nhưng nếu là bạn của anh chị thì...

- Rất cảm ơn, vì được ông cho biết chuyện này. Có lẽ ông nên uống một chút gì chứ?

- Không, không, cảm ơn, tôi không dám làm phiền anh chị, - Bradford suy nghĩ - Anh chị có biết không, ở cái tuổi thằng bé nhà tôi, bọn trẻ con chúng tưởng tượng ra nhiều chuyện kỳ lạ lắm. Thằng bé có lý luận riêng về việc chiếc xe bọc thép bị mất tích, nó bảo chiếc xe đó được giấu trong một chiếc moóc nhà.

Kitson run bắn người, tay anh nắm chặt lại, dù đang thọc trong túi quần. Ginny cũng chết lặng đi nhưng cô trấn tĩnh rất nhanh.

- Trong chiếc moóc nhà ư? Làm sao mà cháu nó có thể nghĩ như vậy được nhỉ?

- Có lẽ vì ở đây nhìn đâu cũng thấy moóc nhà - Bradford cười khiêm nhường trả lời - Nhưng phải công nhận rằng ý nghĩ đó rất thông minh, theo cháu thì cảnh sát chưa đến khu nghỉ này, lý do đó có thể đúng.

- Tuyệt thật, cháu rất chịu khó suy nghĩ.

- Tất nhiên. Cháu muốn tôi đến báo cảnh sát. Theo cháu thì sẽ tìm ra chiếc xe chở tiền trong một chiếc moóc nhà nào đó và phần thưởng sẽ về cháu. Anh chị có biết không, bây giờ tiền thưởng đã lên tới năm ngàn đô-la, một khoản tiền khá lớn đấy.

Ginny nín lặng hồi lâu, cuối cùng nàng nói:

- Tôi thấy không tin lắm cái chuyện cảnh sát sẽ thưởng cho chú ấy, - Ginny cố ý cười mỉa mai - Ông biết đấy, chính bọn cảnh sát cũng phí người tổn của nhằm tranh giành số tiền đó.

- Đúng vậy, vì thế tôi không muốn đến gặp cảnh sát. Theo tôi, cháu cũng phần nào có lý. Nhưng cảnh sát khi nghe hết ý kiến của mình họ sẽ nói rằng: này anh bạn, đừng có nhúng mũi vào chuyện người khác, thế là hết.

- Chính ông cũng có một chiếc moóc đấy, tôi sẽ không ngạc nhiên khi bọn cảnh sát bắt đầu đặt vấn đề về chiếc xe được giấu trong moóc của ông trước tiên. Tôi còn nhớ có lần bố tôi nhặt được một chuỗi trang sức bằng kim cương, ông đại dột mang đến cảnh sát với hy vọng lĩnh thưởng. Đồn cảnh sát lập tức bắt ông cụ, đòi tiền chuộc và hối lộ thì mới thả, còn phần thưởng thì chả ai đả động tới.

Bradford mở to đôi mắt lo lắng.

- Ôi, thế nữa ư? Tôi chưa nghĩ đến điều đó. Họ tự giải quyết công việc thôi, tôi không đại gì dính vào mà chuốc lấy tội. Rất mừng là đã được nói chuyện với anh chị. Trước đây tôi chưa từng nghĩ rằng có chuyện lắt léo đến vậy. Rất cảm ơn.

Bradford đứng dậy rời khỏi bàn. Ginny vừa cười vừa nói:

- Chúng tôi tạm biệt ông, Bradford ạ, ngày mai chúng tôi lại lên đường.

- Ngày mai ư? Thật tiếc, anh chị không thích chốn này hay sao?

- Ngược lại, ở đây rất tuyệt, nhưng chúng tôi mới bàn nhau là sẽ đi du lịch đường dài, bắt đầu là đến Stag Lake, sau đó là Deer Lake.

- Một chuyến đi xa! Chúc các anh chị hạnh phúc - Bradford nắm chặt tay từng người. Ông ta còn dừng lại, tiếp tục nói chuyện ở cửa một lúc. Ginny và Kitson sốt ruột chỉ mong khách đi cho mau, họ nóng lòng như lửa đốt. Cuối cùng Bradford cũng rút ra, quay lưng bước theo con đường mòn về phía hồ. Ginny đóng cánh cửa, vặn ổ khóa lại cẩn thận.

- Thế đấy! Theo ông ta nói, chúng ta phải rời nơi đây ngay.

- Ginny cũng nhanh và khéo, không thì chết cả lũ.

- Thôi, thôi! Ra đây, - Bleck bước ra, quay lại gọi Gypo - Thật quý quái, tôi không ngờ thằng bé lại nghe thấy chúng tôi cãi nhau.

Gypo đứng ở cửa buồng lặng im không nói.

- Có nghĩa là chúng ta lên đường vào ngày mai, - Bleck nói tiếp: - Chúng ta không thể liều lĩnh, nếu thằng bé đi báo cảnh sát thì lời thôi to. - Hẳn nhìn Kitson - Ra ngồi vào moóc đi. Nếu nó đến và sục vào đó thì gay go to. Cứ như hoạt động tình báo ấy.

Kitson gật đầu, anh đóng cửa lại bước vào trong đêm tối. Gypo lên tiếng, giọng bình tĩnh:

- Ngày mai tôi sẽ về nhà, hiểu không? Với tôi thế là đủ, còn bây giờ thì đi ngủ.

Nói xong Gypo bước ngay vào buồng ngủ, đóng cửa lại.

- Tôi sẽ bắt hẳn phải ở lại, - Bleck nói, mắt hẳn long lên - Tôi rất bực mình vì gã béo người Ý này.

Ginny bước sang bếp để chuẩn bị bữa ăn tối. Bleck dựa lưng vào cửa, nheo con mắt một cách đều giả, hẳn nói:

- Mèo con ạ, em thật khéo léo đánh lạc hướng gã đàn ông vừa rồi. Thế em đã suy nghĩ về ý kiến của anh chưa? Anh là một chàng trai dũng cảm, còn em thì rất thông minh. Chúng ta rất đẹp đôi, cả hai đều rất hăng hái. Em nghĩ sao?

Ginny đặt hai miếng bít-tết vào chảo, nàng lạnh lùng và khinh bỉ nói:

- Dù trên đời này chỉ còn lại mình anh là đàn ông tôi cũng không để mắt tới. - Ginny không thèm quay mặt lại.

- Ô-kê, mèo con ạ, chúng ta chờ xem!

Hẳn bước tới bên chiếc ghế tựa, ngã lưng cười nham hiểm, như đang nghĩ tới một trò bí mật nào đó.

* * *

Sáng sớm Kitson đánh xe vào thành phố, để Ginny ở nhà canh chiếc moóc. Bleck và Gypo ngồi trong nhà. Điều đó hơi mạo hiểm, nhưng Gypo không thèm để ý đến sự có mặt của Bleck, hẳn cũng không thể bắt anh vào xe

moóc được. Bleck và Kitson đã phải trói Gypo vào giường và đút một miếng giẻ vào miệng. Gypo đã ở trong trạng thái bắt buộc Bleck, Kitson và Ginny phải làm như vậy. Nhưng rồi họ cũng thỏa thuận được với nhau về kế hoạch. Bleck thở khó nhọc, mắt long lên sòng sọc, hần nói:

- Thôi, để nó đẩy cho tôi. Khi anh quay trở về, hần sẽ đồng ý đi với cánh ta.

Kitson thấy không yên tâm khi để Gypo ở lại, anh hiểu rằng không có bàn tay và kiến thức của anh ta về các ổ khóa, thì cả bọn không làm ăn gì được. Gypo lúc này đã cựa quậy, Kitson thấy nhẹ gánh vì Bleck sẽ phải chịu trách nhiệm về những sai lầm trong quan hệ với anh chàng to béo kia. Vào thành phố, Kitson mua một chiếc lều bạt khổ rộng cùng một lượng dự trữ các loại đồ hộp. Cả bọn đã bàn về vấn đề ăn uống và quyết định phải đi vào thành phố trước lúc lên núi, như vậy đỡ nguy hiểm hơn. Vì số thực phẩm chuẩn bị phải lớn mới đủ dùng cho đến khi Gypo mở được cánh cửa thép của chiếc xe chở tiền nên Kitson phải mất khá nhiều thời gian. Kitson trở về khu nghỉ, trong xe chở đầy các loại đồ ăn. Khi anh bước ra khỏi xe, Ginny tiến lại.

- Có chuyện gì thế? - Kitson hỏi.

Ginny lắc đầu nói:

- Không, không có gì đáng ngại cả. Nhưng Ginny rất mừng vì anh đã về, Ginny luôn nghĩ về chuyện thằng bé kia. Phải đi càng sớm càng tốt.

Họ cùng bước vào nhà. Gypo ngồi trên một chiếc ghế tựa. Đôi mắt của Gypo đùng đục như thiếu sinh khí, anh không ngẩng lên khi Ginny và Kitson bước vào. Bleck từ trong buồng ngủ bước ra, tay cầm điếu thuốc lá, hần nói:

- Mọi việc ổn cả chứ?

- Tôi đã mua đủ các thứ.

Kitson đưa mắt nhìn Gypo dò hỏi, sau đó nhìn Bleck. Bleck nói ngay:

- Gypo đã bình thường trở lại. Tôi đã nói chuyện với anh ta, anh ta đồng ý với chúng ta.

- Anh đã dùng áp lực ép tôi với anh, - Gypo nói giọng run run - Tôi đã nhắc các anh từ trước, kết quả của vụ này không tốt đẹp gì. Tôi đã nói, nay

xin nhắc lại - Gypo bỗng quay sang Kitson - Chú mày là bạn của tớ. Bạn tốt, đừng ép tớ mà không chịu suy nghĩ gì hết.

- Có chuyện gì? Tại sao vậy? - Kitson hỏi.

Bleck chen vào:

- Đã phải hơi gây sức ép với hần. Phải cho hần biết nếu hần bỏ cuộc thì hần sẽ phải chịu một số phạt cay đắng.

- Bleck nói sẽ bẻ gãy tay tôi, - Gypo giải thích bằng một giọng run run, lý nhí - Con người sống làm gì nếu không có đôi tay? Anh ta sống bằng gì?

Kitson định nói gì đó thì Bleck cướp lời:

- Thôi ta lên đường, muộn rồi. Ngoài chỗ xe moóc không có ai chứ?

Ginny và Kitson ra khỏi nhà. Trên mặt hồ có nhiều thuyền qua lại, nhưng gần đó hầu như không có ai. Kitson mắc chiếc moóc vào chiếc BUICK, sau đó lái xe lùi sát ngôi nhà.

- Sẵn sàng chưa các bạn?

Bleck và Gypo ra đến cửa. Kitson nâng rất nhanh cánh cửa sau của chiếc moóc. Bleck và Gypo chui nhanh vào lòng moóc, tất cả mất có hai giây đồng hồ.

- Tôi ở đây, còn Ginny thanh toán tiền nhà với văn phòng, - Vừa nói Kitson vừa đưa tiền cho Ginny. Kitson hút thuốc, lưng dựa vào thành xe moóc. Anh rất lo lắng. Họ rời khỏi đây là lao vào một cuộc mạo hiểm. Nhưng không còn con đường nào khác, vì không thể nào mở được cái kết sắt thô tả kia ở đây.

- Chào chú.

Kitson giật mình quay lại. Một chú bé mặc quần Jin, áo sơ-mi ca-rô đỏ trắng, đầu đội mũ rơm xuất hiện ở đầu xe moóc.

- Chào cháu, - Kitson đáp.

Chú bé đưa mắt chăm chú nhìn Kitson:

- Cháu tên là Fred Bradford con!

- Thế cơ đấy! — Kitson cố giữ giọng thật bình tĩnh, vẻ bất cần. Chú bé hơi cau mày, sau đó đưa mắt nhìn chiếc xe moóc một cách chăm chú rồi đưa tay vào xe, hỏi:

- Cửa chú à?

- Đúng!

- Cửa nhà cháu tốt hơn cơ.

Kitson không trả lời. Anh đang nóng lòng chờ Ginny và mau chóng rời nơi đây. Chú bé ngồi xuống, quan sát gầm chiếc moóc và nói:

- Chú nhìn mà xem, xe của chú có bao nhiêu là dầm sắt.

Chú bé ngược nhìn Kitson dò hỏi:

- Để làm gì hả chú? Nó chỉ làm cho xe nặng thêm.

- Chú không hiểu, - Kitson lau tay vào áo, - người ta bán lại nó đã như vậy rồi.

- Bố cháu nói với cháu là ngày hôm qua ở đây - chú bé chỉ vào xe, - có hai người bạn của chú phải không?

- Ủ!

- Giữa họ có chuyện gì trong đó thế?

- Chẳng có chuyện gì cả.

Chú bé ngược đôi mắt tò mò nhìn Kitson, trước cái nhìn đó anh đăm lúng túng.

- Không, giữa họ hình như có chuyện gì đó, cháu nghe thấy họ chửi nhau.

- Họ hay tranh luận, nhưng không sao, đó là thói quen.

Chú bé lùi lại mấy bước ngắm nghía chiếc moóc.

- Có thể cho cháu xem bên trong được không chú?

- Rất tiếc là vợ chú cầm mất chìa khóa, - Kitson trả lời, anh cảm thấy mình bị tấn công bất ngờ.

Chú bé ngạc nhiên:

- Bố cháu chả bao giờ giao chìa khóa cho mẹ cháu, mẹ cháu hay làm mất mà. - Chú bé lại ngồi xuống đất, tay bút cò vất lung tung - Thế các bạn chú ở

trong xe này à?

- Không.

- Thế họ hiện sống ở đâu?

- Ở Saint Laurens.

- Họ sống gần nhau à?

- Đúng.

- Họ cãi nhau, đánh nhau nên cháu sợ.

Kitson nhún vai:

- Thịnh thoảng hay tranh cãi nhưng không sao. - Chú bé nhắc chiếc mũ rơm, vất nó lên trên cỏ.

- Một người trong bọn họ đe dọa người kia vì người kia hình như đã không làm được điều gì đó. Họ phải làm gì trong đó hả chú?

- Không hiểu, - Kitson hút hơi cuối cùng của điếu thuốc.

- Hình như họ rất bực tức nhau.

- Không sao đâu cháu ạ, họ là những người bạn tốt.

Chú bé bứt cỏ bỏ vào mũ, nhìn anh giải thích:

- Như vậy đầu sẽ mát hơn, mình mãi hơn. Đó là phát kiến riêng của cháu. Có lẽ phát kiến đó sẽ giúp cháu đạt được số tiền thưởng lớn đấy.

- Có thể như vậy. Nhưng này bé con, có lẽ cháu nên về nhà thôi. Có thể bố cháu đang phát sốt lên vì đi tìm cháu đấy.

- Không, bố cháu không đi tìm đâu. Cháu đã nói với bố là cháu đi tìm chiếc xe chở tiền bị cướp và trong xe chở những một triệu đô-la cơ mà. Bố cháu chỉ mong cháu sau độ một giờ nữa. Chú đã đọc về chiếc xe bọc thép đó chưa?

- Đã đọc.

- Chú có biết cháu nghĩ gì không?

- Có, bố cháu đã nói hôm qua.

Chú bé cau mày:

- Đẳng lẽ bố cháu không nên nói ra điều đó. Nếu bố cháu gặp ai cũng kể thì cháu mất cái giải thưởng kia.

Kitson bỗng thấy Ginny đang vội vã đi lại chỗ anh trên con đường mòn. Chú bé nói tiếp:

- Cháu nhất định phải giành lấy cái giải thưởng ấy. Năm ngàn đô-la chứ có ít đâu. Chú có biết cháu sẽ làm gì với số tiền đó không?

Kitson lắc đầu.

- Cháu sẽ không trao số tiền đó cho bố cháu, cháu sẽ sử dụng chúng.

Ginny đã đến bên họ, Kitson giới thiệu:

- Đây là Bradford con.

- Chào cháu, - Ginny cười lên tiếng trước.

- Chìa khóa của chiếc moóc cô cầm phải không ạ? - Chú bé hỏi - Vậy cô có thể cho cháu xem phía trong xe được không?

Ginny và Kitson nhìn nhau, Ginny hiểu ngay, nàng nói:

- Xin lỗi cháu, cô để chìa khóa trong chiếc va-ly, phải mất công tìm cơ.

- Cháu thì nghĩ rằng cô đánh mất nó rồi, - chú bé nói, nhưng con mắt vẫn thăm dò thái độ của Ginny và Kitson - Thôi cháu phải về nhà đây. Bố cháu nói cô chú sắp lên đường.

- Đúng vậy! - Ginny khẳng định.

- Ngay bây giờ?

- Ừ .

- Tạm biệt cô chú, cháu về đây - Chú bé quay lưng bước theo con đường mòn, hai tay thọc vào túi, mồm thổi sáo theo nhạc một bài hát nào đó.

- Ginny nghĩ sao?... - Kitson dừng lại giữa chừng - Thôi ngồi vào xe, chúng ta phải đi ngay thôi.

Chiếc BUICK nổ máy lên đường. Chú bé Fred đi hết con đường mòn, dừng lại nấp trong một bụi cây, nằm im đưa mắt nhìn chiếc ô-tô. Chú lấy trong túi ra một cuốn sổ con và chiếc bút chì ghi biển số xe.

Chương X

Trên trục xa lộ rộng rãi, các xe chạy xếp thành hàng, trong đó có cả chiếc moóc nhà sau ô-tô BUICK của Kitson. Máy bay lên thẳng liên tục bay dọc con đường, theo các hàng ô-tô như để giữ trật tự. Mỗi lần như vậy tim Kitson giật thót.

Lực lượng tuần tra chỉ chặn lại kiểm tra những xe tải lớn có phủ bạt. Chính quyền có lẽ cho rằng cái loại nhà con trên bánh xe không thể mang nổi một chiếc ô-tô bọc thép. Vì vậy họ không kiểm tra các moóc nhà. Và lái xe trong tình trạng căng thẳng như vậy quả là rất khó. Kitson phải cố gắng giữ bình tĩnh để giữ được đều tốc độ, khoảng 50 dặm mỗi giờ. Họ đi đặng đặng trong suốt 6 tiếng đồng hồ như vậy. Ginny ngồi cạnh Kitson, họ không nói gì với nhau, và Kitson không còn đầu óc đâu để nói chuyện. Mỗi lần khi họ nhìn thấy các xe tuần tiểu hoặc cảnh sát cưỡi mô-tô, tim Kitson lại đập thành thịch, vì vậy trong chuyến đi họ chẳng còn thiết nói năng gì. Đến bảy giờ tối họ đã đến được đoạn đường bắt vào tuyến lên vùng núi. Mặt trời đã khuất sau núi, trời tối nhanh. Kitson lái chiếc BUICK đi lên theo đường xoắn ốc, có khi bánh xe phải lăn sát trên mép vực thẳm.

Lái xe lúc này phải hết sức chính xác và thận trọng. Kitson hiểu rằng, nếu anh không tính trước được đoạn đường vòng gấp, thì hoặc là xe đâm vào vách đá, hoặc chiếc moóc sẽ kéo cả ô-tô lùi tụt xuống, khi đó có trời mà kéo được nó trở lại.

Anh cảm thấy độ kéo của moóc rất lớn, vì vậy anh phải cho máy đổi số từ từ khi tăng ga để tránh giật cục. Điều làm Kitson lo lắng là chỉ sau 30 phút nữa đường còn tồi tệ hơn, gồ ghề và vòng ngoặt lớn hơn. Kitson luôn theo dõi xem két nước làm mát có bị sôi không và khi kim chỉ nhiệt độ vượt quá giới hạn quy định, anh biết nước bắt đầu sôi.

- Nước trong két sẽ hóa hơi, - Kitson nói với Ginny - máy yếu ta phải bỏ chiếc móc ra thôi. Đoạn đường phía trước khoảng 20 dặm đường như ta đang đi. Sau đó đường còn xấu hơn nhiều.

- Xấu hơn đoạn đường này ư? - Ginny hỏi như vậy, khi Kitson đưa chiếc xe ghé sát vào vách đá phía trong.

- Đoạn đường khốn nạn ấy bắt đầu từ chỗ bị sạt ở sau cơn bão mấy tuần trước, nó không được sửa bao giờ. Có lẽ lúc này chả có ai đi đoạn đường đó, vì đã có một đường hầm cho xe vận tải qua núi ở Dukas.

Họ tiếp độ hai, ba dặm nữa. Kitson biết nước trong két bắt đầu bốc hơi, anh hãm chiếc BUICK lại từ từ. Chiếc móc nhà dừng lại.

- Cho nó nguội đi một lúc nữa, - vừa nói Kitson vừa nhảy ra khỏi xe, bê một tảng đá chặn bánh xe sau của chiếc BUICK. Ginny chạy về đằng sau mở cửa móc. Kitson cũng bước lại, đưa mắt nhìn vào phía trong xe, trời tối nên anh căng mắt mới thấy Bleck. Bleck từ trong xe cũng không nhận ra Kitson và Ginny. Hắn hỏi:

- Có chuyện gì đấy?

- Nước sôi và bốc hơi. - Kitson trả lời, - chờ cho máy nguội một lát.

Bleck nhảy ra khỏi xe móc đứng chờ đỡ chồn chân, hắn bước ra sát bờ vực thở hít không khí trong lành.

- Như vậy chúng ta đang trên đường đến nơi đã định. Còn bao nhiêu dặm nữa thì đến đỉnh núi?

- Còn 16 dặm nữa thì đến đoạn đường xấu nhất.

- Theo anh chúng ta sẽ đến nơi chứ?

Kitson lắc đầu:

- Không, không thể vì móc quá nặng.

Ginny bước lại phía họ:

- Thôi, cho chiếc xe bọc thép xuống đất, nó sẽ tự leo lên núi. Trên đường bây giờ chỉ còn lại mỗi cánh ta và trời đã tối.

Bleck hơi lo lắng. Kitson chêm vào:

- Nếu không, chiếc BUICK không đến nơi được, vì ngay chỉ một mình nó leo lên đoạn dốc này cũng mưa mật rồi.

- Thôi được. Nhưng nếu có ai nhìn thấy chúng ta thì khốn đấy, không chạy đi đâu được.

Gypo đứng cạnh chiếc moóc đã nghe hết câu chuyện, anh hỏi:

- Chúng ta đi đâu đấy? Còn bao xa nữa?

- Lên đỉnh núi, trên đó là rừng và hồ, - Kitson trả lời, - nếu lên được đó thì quả là không kiếm được chỗ tốt hơn nữa.

- Nhưng để cho chiếc xe bọc thép này tự leo lên thì phải nối lại dây điện gầm xe, - Bleck chợt nhớ ra, - Nào Gypo, anh chịu khó xuống giúp một tay để chúng ta mau chóng đến được nơi thần tiên như Kitson đã quảng cáo.

Trong thời gian họ bận bịu với công việc nối lại dây điện vì phải mở nắp máy, phải chui xuống gầm xe, phải soi đèn pin, thì máy chiếc BUICK cũng vừa nguội.

- Liệu có thể kéo xe bọc thép này một đoạn nữa không? - Bleck hỏi, hắn còn phân vân: có nên đưa chiếc xe chở tiền này xuống đường hay không?

- Không nên, - Kitson trả lời. - Đường càng dốc và càng nhiều cua vòng, máy chiếc BUICK lại sẽ nóng lên ngay, ta lại phải chờ thì rất mất thời gian.

Bleck nhún vai, hắn ngồi vào buồng lái của chiếc xe bọc thép. Kitson hạ tấm sắt làm cầu lên xuống moóc. Bleck nhấn ga, mở máy cho chiếc xe lù từ từ ra khỏi lòng moóc xuống đường.

- Kitson đi trước, - hắn nói, - Tôi cùng Gypo theo xe anh, tôi không bật đèn và cố bám theo ánh sáng đèn hậu của chiếc BUICK và moóc.

Kitson gật đầu, ngồi vào cạnh Ginny trong chiếc BUICK, mở máy. Cô gái thò đầu ra khỏi cửa sổ để theo dõi chiếc xe đi sau.

Họ lại tiếp tục cuộc leo núi. Chiếc BUICK được nhẹ gánh leo lên rất nhẹ nhàng, nó vượt qua tất cả các đoạn ô gà, tay lái của Kitson rất nhẹ. Kitson hỏi:

- Họ có bám theo ta không?

- Có, anh đi chậm lại một tí, vì họ đã mất hướng ở các chỗ ngoặt.

Hai mươi phút sau chiếc BUICK đã đến đoạn đường xấu. Kitson bật đèn pha dừng xe:

- Ginny ở lại đây tôi lên xem đường.

Kitson nhảy xuống đất, lại chỗ chiếc xe chờ tiền, nói với Bleck rằng muốn đi được phải lên xem hướng đã.

Trước mắt bọn họ, dưới ánh đèn pha của chiếc BUICK, họ nhìn rõ một đoạn đường dốc ngược, trên đường có nhiều tảng đá và ổ gà.

- Lạy chúa và thánh Peter, anh nhìn, bọn ta không còn lối nào đi nữa, - Bleck thốt lên. - Sao chúng ta phải vượt qua đoạn này à?

- Đúng vậy, - Kitson gật đầu, - chúng ta phải cố trước hết phải dọn qua đá ở đoạn này. Anh bước về phía trước hất các tảng đá to sang bên hoặc đẩy xuống các hố, ổ gà.

Họ phải mất đến nửa tiếng để dọn qua con đường. Đoạn lờ này phải dài đến trăm rưỡi mét, sau đó đường khá hơn. Kitson nói khi anh cảm thấy xe có thể đi được:

- Có lẽ thế thôi, - anh vừa thở vừa nói, - chúng ta sẽ vượt qua đoạn này, sau đó đường sẽ khá hơn.

Họ quay lại chỗ chiếc BUICK. Kitson nói với Bleck:

- Anh cho xe chạy rất chậm, số một. Phải bật đèn pha lên thôi, để không xảy ra chuyện gì. Anh và Gypo có thể đi bộ lên trước. Còn nếu ngồi lại đây, thì đừng động đến chiếc xe bọc thép này, vì nếu không lại phải mất công kéo kích nó đây.

- Thôi, thôi, - Bleck nóng mặt, - đừng dạy tôi cách lái xe. Cứ quan tâm đến chiếc BUICK và moóc, còn tôi sẽ lái chiếc xe này, - hấn chỉ vào xe chờ tiền.

- Không được cho xe chạy khi tôi chưa được qua đoạn này, - Kitson cũng bực mình. - đôi khi chỉ cần một công thôi để đưa nó lên đỉnh núi, nếu lờ dờ thì phải phí bao sức lực vào đó. Anh đừng làm phiền tôi.

- Thôi cậu hơi quá lời rồi đó, thôi ngồi vào xe cho nổ máy đi.

Kitson nhún vai trở lại bên chiếc BUICK, ngồi vào buồng lái. Động cơ của chiếc BUICK rất khỏe nên nó chồm ngay về phía trước. Chiếc moóc dù đã rộng ruột, nhưng vì sức ỳ, nó trở nên như một khối cản. Bánh sau của BUICK đôi khi bị trượt hất tung đá sỏi sang hai bên. Ginny chạy trước xe để thăm dò đường cho Kitson lái theo sau. Khi trên đường có những khối đá lớn thì tự anh xuống xe xắn tay đưa nó ra khỏi lòng đường. Họ tiến lên rất chậm, Kitson nắm chặt tay lái, nhấn ga rất đều, nhưng anh cảm thấy luôn bị hẫng vì chiếc xe luôn chao đảo.

- Nếu chúng ta dừng lại, - anh nghĩ, - tất cả sẽ lộn nhào ngay. Anh lái ngoặt sang phải để cho dây cáp buộc moóc đỡ căng, sau đó đánh tay lái sang trái cho xe chạy trên một dải đất rất hẹp bên bờ vực. Mặc dù là một tay lái rất cứng, anh cũng vô cùng vất vả điều khiển chiếc BUICK trên con đường khốn khổ này. Máy lại nóng nực, nước trong két làm mát lại hóa hơi lần nữa. Ngồi trong xe lúc đó rất nóng. Đền pha đã giúp cho anh nhận ra đoạn đường bằng phẳng phía trước.

- Xe sắp đến đích, - Ginny reo lên vui mừng, - còn độ vài chục mét nữa thôi.

Kitson sử dụng một số công suất còn lại của máy xe. Lúc này là lúc có thể nhấn hết ga. Anh dùng hết sức nhấn ga, thân xe rung lên, bánh xe chao sang phải, sau đó bánh xe quay tại chỗ. Chiếc BUICK cùng với moóc chồm lên tiến nhanh về phía đoạn đường bằng phẳng, nó đã sẵn sàng tăng tốc. Kitson dừng xe lại.

- Thế là chúng ta đã vượt thêm một khó khăn nữa, vừa nói anh vừa cười thoải mái, - nghĩ mà sợ, tí nữa gãy cổ chứ chả chơi.

- Tuyệt, Alex ạ, - Ginny vui vẻ nhìn anh - Anh lái chiếc xe này rất xiếc.

Kitson trả lời Ginny bằng một nụ cười, phanh xe lại và bước khỏi buồng lái. Bleck cũng bắt đầu cho xe leo lên. Máy của chiếc xe bọc thép rất khỏe, và lại không phải kéo theo xe moóc. Kitson nhìn xuống, anh giật mình: "Thằng cha này cho xe chạy nhanh quá!". Anh lao xuống phía ánh đèn của chiếc xe bọc thép. Bleck lái cho xe tiến lên, hấn nhấn thêm ga, vì vậy không còn một lượng dự trữ công suất nào nếu trường hợp bất trắc xảy ra. Chiếc xe bọc thép

như một khối sắt chồm lên trên con đường dốc đứng, gập ghềnh. Gypo ngồi bên cạnh hần trong buồng lái luôn bị đập va vào thành xe.

- Cần thận, - Gypo thở gấp, - anh đi nhanh quá đấy.

- Im ngay, đây không phải việc của anh.

Một tảng đá to hiện ra dưới ánh sáng của đèn pha xe. Gypo thét lên:

- Cần thận!

Nhưng Bleck không nhìn thấy tảng đá, hần cho xe lao tới. Bánh trước bên phải của xe đâm sầm vào khối đá đó. Chiếc xe nghiêng về phía bên trái. Trước khi Bleck có thể ứng phó được với tình huống thì chiếc xe đã nghiêng hẳn sát mặt đường, máy tắt ngấm, do vậy chiếc xe cũng chao đi. Sợ quá Gypo thét lên:

- Khéo nó lật đấy! - anh cố mở cửa buồng lái, nhưng vì góc nghiêng quá lớn, cửa lại nặng, nên không mở được.

- Đồ ngốc, đừng động đây, - Bleck thốt lên, - mày làm lật xe bây giờ.

Cùng lúc đó Kitson chạy đến. Anh thấy chiếc xe nghiêng quá có thể sẽ lật. Anh nhảy đến xếp đá ngay vào bánh sau để cả hai bánh sau bám vào được mặt đất. Sau đó anh dẫn giọng nói như ra lệnh cho Bleck:

- Cho nổ máy và vào từ từ số lùi.

- Nếu tôi nổ máy tại chỗ, xe sẽ lật và lăn xuống vực, - Bleck vừa nói vừa quệt mồ hôi.

- Không còn cách nào khác. Hãy cho số nhỏ nhất và kéo phanh phải!

Tay Bleck run run ấn nút bộ điện, khi máy nổ, hần cho vào số một, kéo từ từ cần số. Kitson nói tiếp:

- Không giữ nguyên thế - khi nó bắt đầu xoay tại chỗ, thì phải quay ngoặt ngay tay lái!

Vừa lăm bắm mấy câu tục tũ, Bleck từ từ vào số, khi chiếc xe chuyển động, hần vội ngoặt ngay tay lái. Trong nháy mắt chiếc xe đang chững hững bỗng bám đều bốn bánh xuống mặt đường. Bleck thấy sợ toát mồ hôi lưng, hần còn hoảng vì nghĩ rằng xe nhất định lật nhào. Nhưng với kinh nghiệm và tài năng của mình, Kitson đã giúp hần đưa xe về vị trí an toàn. Hần lái chiếc

xe đi một cách chậm chạp, được một lúc, thì nhìn rõ phía trước có chỗ ngoặt vòng và dốc đứng. Khi Bleck định cố cho xe vượt lên thì chiếc xe lại tụt xuống. Vì vậy hắn dùng hết sức để đạp phanh. Máy tắt ngấm, Kitson bước đến lên tiếng, trong giọng nói của anh hắn nhận ra ngay cái vẻ khinh bỉ:

- Thôi xuống xe để tôi lái.

Bleck im lặng chui ra khỏi buồng lái, dù bực mình vì bị coi thường, nhưng hắn thấy nhẹ nhõm vì chân đi chạm đất. Tiếng máy rờ lên âm âm, Kitson lắc đầu:

- Mang lại đây vài hòn đá to, chặn cho bánh xe sau, - anh vừa nói vừa đến bên vách đá bê một hòn đá lớn đặt vào phía sau chiếc xe bọc thép chở tiền, xếp chúng vào sau một bánh hậu.

Bleck cũng chạy đi nhặt một hòn đá to chèn vào bánh bên kia. Kitson ngồi vào buồng lái, mở khóa điện, thò đầu ra và nói:

- Anh và Gypo cứ chuẩn bị chèn cho bánh sau, có khi tôi phải lái như vậy đến hết đoạn này, phải chèn liên tục, đoạn đường này toàn dốc đứng như vậy thôi.

- Thôi làm đi, - Bleck nói nhanh như để người ta khỏi nghĩ đến sự bất lực của hắn trong sự đưa xe lên dốc.

Kitson mở máy, thả phanh, hai bánh sau bắt đầu miết lên các tảng đá.

- Thôi ta đi! - Kitson nói to và nhẹ nhàng vào số, chiếc xe chồm về phía trước, bánh sau quay tít, hất tung đất đá vào mặt Bleck và Gypo.

Mặt đầy đất đá, họ quay đầu lấy tay che mặt, Kitson cố cầm chắc lái điều khiển chiếc xe bọc thép. Anh luôn thêm ga, nhưng tải quá lớn nên máy lại tắt. Kitson phản ứng rất nhanh, anh phanh xe lại, nhưng chiếc xe vẫn tụt xuống. Anh ra hiệu cho Bleck cần chèn bánh xe. Nhưng xe đã tụt xuống mấy mét rồi, Bleck và Gypo mới vớt được đá chèn bánh sau. Lần thứ hai khá hơn, Kitson đưa xe vượt lên được tám mét, máy lại tắt. Bleck và Gypo chạy nhanh lại quăng đá vào bánh sau, không để chiếc xe trượt tiếp. Việc đó lặp đi lặp lại đến ba mươi phút. Kitson luôn tiến xe về phía trước còn Bleck và Gypo thì tay ôm đá lăm lăm để sẵn sàng chèn xe. Cuối cùng họ đã tiến được một đoạn

dài và còn cách chiếc BUICK độ 30 mét nữa. Cả ba mệt lử, Bleck ngồi bệt xuống thở dốc, hăn nói:

- Hãy để cho máy nguội đi đã, đồ khốn kiếp.

Kitson chui khỏi buồng lái, anh nói:

- Ủ, còn độ một đoạn nữa thôi, chỉ cần vượt nốt đoạn này, sau đó đường khá hơn.

Ginny bước lại bên anh.

- Anh lái rất cừ, Kitson ạ.

Anh trả lời Ginny bằng một nụ cười. Bleck cười đều giả, hăn nói một cách khinh bỉ:

- Ngồi sau tay lái thì có gì mà tài với giỏi.

Ginny nhìn hăn nói:

- Thế tại sao tí nữa anh để lật chiếc xe? Nếu không có Kitson thì anh đã đi đời rồi có phải không?

Hăn bực tức ra mặt, nói gằn:

- Cứ khen ngợi và dính với nó đi, rồi chả ai cần đến hăn nữa đâu, - Hăn đến bên vách đá ngồi xuống hút thuốc. Họ chờ rất lâu. Cuối cùng Kitson khẳng định máy đã nguội. Anh ngồi vào buồng lái và đưa mắt nhìn Bleck. Mười phút sau chiếc xe đỗ ngay sát chiếc moóc nhà và BUICK.

Kitson nói:

- Bây giờ chúng ta lại cho nó vào trong moóc để kéo, như vậy tốt hơn. Anh lái chiếc xe bọc thép trèo vào lòng moóc. Gypo và Bleck chui vào trong, cửa sau được hạ xuống. Kitson trở lại chiếc BUICK, ngồi vào chỗ lái. Ginny xích lại, cô nói:

- Alex ạ, anh thật tài giỏi. Nếu không có anh thì cả bọn không thể qua khỏi những trắc trở vừa qua.

Nàng nhướn tới đặt môi lên má Kitson, hôn anh.

* * *

Tia nắng lọt qua cửa ra vào của chiếc lều rơi thẳng vào mắt Bleck, hắn mở mắt nhìn lên trần chiếc lều bạt. Hắn chưa tỉnh hẳn nên không thể nhận ra ngay mình đang ở đâu. Hắn cau mặt nhắm mắt. Toàn thân ê ẩm, cả đêm qua sau chặng đường vất vả hắn phải nằm trên đất cứng. "Nhưng dù sao chúng ta cũng tìm được một nơi ẩn náu tiện lợi. - Hắn nghĩ thế. - Chỗ này có thể bảo đảm an toàn cho đến lúc Gypo mở được cánh cửa thép."

Cạnh lều là một chiếc hồ, nước trong vắt, quanh hồ là một khu rừng khá rậm cây to, họ có thể ẩn nấp tránh được sự phát hiện từ trên không của các máy bay lên thẳng. Và cả bọn sẽ cho xe vào đấy, cách con đường độc đạo đến nửa dặm đường. Không ai có thể nghĩ rằng, chiếc xe chở tiền lại lên được đỉnh núi quái gở này, chả ai nghĩ rằng nó đang ở đây. Bây giờ tất cả phụ thuộc vào Gypo. Nếu như anh ta không xoay sở được với chiếc khóa hóc búa kia thì sẽ phải dùng hơi hàn để cắt tấm cửa. Bleck đã bất lực và mệt mỏi vì chiếc xe rơi vào tay hắn cùng cả bọn đã bốn ngày nhưng vẫn chưa động vào đến tiền. Hắn mở mắt nhìn đồng hồ, sáu giờ năm phút. Hắn ngẩng đầu nhìn Ginny, cô còn đang ngủ, chân co lại, cặp đùi đẹp làm sao, đầu cô gối vào chiếc áo khoác gấp cẩn thận.

Kitson nằm giữa cô gái và Bleck cũng đang ngủ say. Lều không rộng lắm, tất cả phải chui vào đây vì ban đêm trời rất lạnh. Nếu phải ngủ ngoài trời thì quá lạnh.

Bleck đưa mắt về phía Gypo, hắn nhồm dậy cổ rướn mắt nhìn: Gypo không có trong lều. Bleck phát hoảng nhưng rồi hắn trấn tĩnh, có lẽ tay này đang chuẩn bị bữa sáng. Những gã nông dân người Ý luôn tỏ ra cần cù chịu thương chịu khó đến ngớ ngẩn. Nhưng hắn thấy cần xác định ngay vấn đề, tung chăn, hắn lấy chân hích Kitson đánh thức anh:

- Dậy, dậy ngay, - hắn thúc giục, - Gypo đã dậy trước, phải làm việc ngay thôi.

Kitson ngáp chui ra khỏi lều thì Ginny cũng ngồi dậy lấy tay dụi mắt vươn vai. Bleck đưa mắt nhìn chiếc móc đã được giấu kín dưới vòm cây rậm rạp, sau đó nhìn ra hồ nước trong xanh không thấy Gypo đâu. Bleck đưa

hai tay lên mồm gọi rất to "Gypo". Không có tiếng trả lời. Kitson và Bleck nhìn nhau lo lắng.

- Thằng khốn nạn này đã bỏ chúng ta mà chuồn, Bleck tức giận nói. - Đáng lẽ tôi phải theo dõi hắn chặt hơn. Thế là hắn đã chạy mất.

Ginny chui ra khỏi lều:

- Có chuyện gì vậy?

- Gypo bỏ đi rồi, - Kitson trả lời.

- Hắn không đi đâu xa đâu. Cách đây 20 phút hắn còn đang ngủ trong lều.

- Phải bắt hắn quay trở lại, - Bleck tức giận gắt. - Thiếu hắn là hỏng việc. Từ đây đến đường cái còn những 20 dặm.

Họ kéo nhau ra bờ cỏ, từ đó có thể nhìn thấy con đường ngoằn ngoèo phía dưới. Còn dưới nữa thì chìm ngập trong sương mù. Kitson bỗng nắm lấy tay Bleck nói:

- Kìa Gypo đang đi!

Bleck cau mày nhíu mắt. Hắn cố gắng và cũng nhận ra một bóng đen đen đang chạy ở đoạn đường cách đây khoảng nửa dặm.

- Chúng ta có thể tóm được hắn, - Bleck nói. - Lần này mà rơi vào tay tôi thì hắn sẽ hối hận vì việc làm điên rồ này. Cho xe ra đây.

- Không, - Kitson trả lời. - Đường quá hẹp, chúng ta không thể quay xe được, chúng ta sẽ cắt đường mà đi, như vậy sẽ vượt trước Gypo. Anh ta đi được nửa dặm thì chúng ta vượt trước hai dặm đường.

Kitson rời đường tụt xuống dốc, có khi anh phải nhảy, nhưng nói chung là trượt và tụt. Bleck thấy lưỡng lự, trượt theo các sườn dốc như vậy hắn cảm thấy nguy hiểm. Nhưng rồi hắn cũng nhảy theo Kitson. Kitson đã xuống được đoạn đường đầu, anh cắt ngang đường chạy vào bờ cỏ, lại tiếp tục trượt, nhảy xuống vách núi thứ hai chạy xuống. Vách này dựng đứng hơn, Kitson phải thận trọng hơn. Có lần tí nữa thì anh lao đầu về phía trước. Nhưng may anh kịp lùi mạnh về phía sau, anh ngồi giữa người trượt xuống đoạn đường vòng vèo thứ hai kéo theo cả đất đá. Anh đứng dậy, nhìn xuống đoạn đường thứ ba,

bây giờ anh đã nhìn rõ Gypo. Gypo vừa đi vừa chạy. Bleck cũng đã tụt xuống đến nơi, hấn chạy ra đứng cạnh Kitson.

- Gypo đang đi kia kìa, - Kitson chỉ.

Bleck bực tức rút súng lục.

- Này anh định làm gì thế? - Kitson thét lên, tay giăng lấy súng. - Hãy nhớ rằng chỉ có một mình anh ta là xoay xở được với cái ổ khóa gớm ghiếc kia. Anh điên à?

Mồ hôi vã đầy mặt Bleck, hấn thở gấp vì thiếu không khí, tức giận giăng lấy súng đút vào bao và nhảy ngay xuống vách núi thứ ba. Kitson cũng đang định chạy xuống tiếp, thì nhận ra Gypo bỗng dừng lại nhìn ngược lên trên núi. Sau một giây, như nhận ra điều gì, anh ta bắt đầu chạy.

- Hấn đã nhận ra chúng ta - Kitson nói to, sau đó anh lấy hơi gọi lớn: - Gypo, Gypo, quay lại đi.

Nhưng Gypo không đứng lại, anh vẫn cắm đầu chạy. Chân anh như có bánh lao nhanh về phía trước, anh thấy ngạt thở. Anh chợt hiểu ra rằng mình bỏ trốn như vậy thật là dại dột, không thể thoát được. Buổi sáng sớm khi tỉnh dậy, Gypo thấy cả ba người còn đang ngủ mê mết. Bỗng anh có ý định bỏ trốn về nhà. Anh không hy vọng có thể chui ra khỏi lều vì sẽ đánh động người khác. Nhưng ý định bỏ đi đã thôi thúc anh. Gypo vén chăn, khẽ bước qua người Bleck đang ngủ say, mặt trời rọi thẳng vào mặt hấn. Gypo cũng không tin rằng mọi việc lại dễ dàng như vậy. Anh quyết định khi biết rằng chỉ cần đến xa lộ là có thể vẫy xe dọc đường xin đi nhờ, đến chiều thì về đến nhà, về đến cái xưởng nghèo nàn nhưng gắn bó với cuộc đời lao động của mình. Anh phải đi bộ khoảng 20 dặm ở một vùng vắng lặng không một bóng người. Lúc đó là gần 6 giờ. Ba người kia có thể ngủ đến 7 giờ hoặc 8 giờ, như vậy anh vượt họ một giờ hoặc có thể là hai giờ đồng hồ, thời gian đó chắc là đủ để họ không đuổi kịp anh. Anh quyết định và nhanh chóng bước theo đường cái. Gypo đã đi hơn nửa tiếng, được hơn 2 dặm, anh bỗng nghe thấy tiếng đá lăn từ trên cao, ngẩng đầu lên anh nhận ra Bleck và Kitson. Họ đang vượt nhanh theo vách núi gần như đang lao xuống dốc, họ tiến đến gần anh với một tốc độ ghê gớm. Gypo chết lặng vì sợ hãi. Anh nghe rõ tiếng

Kitson: "Gypo, Gypo, quay lại ngay", anh cầm đầu nhắm mắt chạy mà không thèm nhìn đường. Chạy được độ vài trăm mét, chợt hiểu rằng nếu cứ cầm đầu chạy thì sẽ nguy hiểm. Anh quay lại nhìn thì thấy Bleck trượt nhanh đã xuống tới đường, đằng sau là đám bụi đất đang lao tới của Kitson. Trước mặt anh có những viên đá sỏi rơi lộp độp. Như con thú lúc sợ hãi và gần như bản năng, Gypo rời đường, không suy nghĩ, anh lao theo bờ dốc để xuống đoạn vòng dưới, tay anh dang rộng nên bị cây cối, đá quệt vào rất đau, nhưng cuối cùng anh cũng tụt được xuống. Khi dừng lại Gypo thở dốc, đứng ở đường vòng này anh không trông thấy Bleck và Kitson, chắc họ cũng vậy. Trước mặt anh có một khối đá lớn, nó làm anh yên tâm được một lát, nhưng vẫn nghe thấy tiếng họ. Anh cảm thấy hai người kia vẫn đuổi theo mình với một tốc độ kinh khủng. Họ đã rất gần đâu đây. Anh có cảm giác là chỉ lát nữa là họ đuổi kịp mình. Bên phải đoạn đường này có một bãi rộng có nhiều bụi cây cao mọc ven theo chân núi. Vì đang sợ hãi, nên anh chỉ có một ý nghĩ phải ẩn nấp cho kín. Và anh vội lao vào khu vực các bụi cây. Cây mọc lúp xúp vượt quá đầu. Gypo bò sát mình xuống đất, anh tìm được một chỗ đất ẩm, có cây cao che khuất kín đáo. Và anh náu mình xuống đất. Cố thở cho lại sức. Gypo nằm im lắng nghe động tĩnh. Kitson là người đến trước, anh đưa mắt nhìn sang phải, sang trái, anh thấy lo vì lại không thấy một bóng người. Anh đang thở dốc thì Bleck cũng xuống đến nơi.

- Hẳn đâu? - Bleck vừa thở vừa hỏi.

- Hình như nằm trong các bụi cây kia, - Kitson trả lời.

Họ đưa mắt nhìn vào các lùm cây cỏ. Đó là nơi duy nhất có thể nấp ở giữa đường núi trống trải này.

- Hẳn ở đây, - Bleck đưa tay chỉ vào các bụi cây và thét lên, - Gypo ra đi! Chúng tôi biết anh hiện đang nằm ở đây rồi.

Nghe tiếng Bleck, Gypo nín thở nằm im như chờ đợi cái gì.

Bleck quay lại phía Kitson, hẳn nói:

- Phải lùm cho bằng được tay khốn kiếp này. Cậu vòng lên phía trên, còn tôi đi thẳng vào chỗ này, - hẳn bước qua các bụi cây lấy tay rẽ lá. Nhưng đi như vậy được mười bước, hẳn hiểu rằng phải mất nhiều thời gian thì mới sục

được hết khu vực này. Kitson vòng lên phía trên, anh cũng hiểu ra rằng việc tìm Gypo ở đây không dễ, nên anh dừng lại. Họ nhìn nhau qua các cành cây lòa xòa trước mặt.

- Gypo! - Bleck tức tối quát lên, giọng run run tức giận. - Đây là hy vọng cuối cùng của anh. Nếu anh không bước ra ngay, ta mà tóm được sẽ cho anh một trận nhớ đến già. Ra ngay đi!

Sự tức giận chứa chất trong giọng nói của Bleck làm Gypo nằm im hơn. Anh hiểu rằng nếu đủ can đảm anh sẽ thoát khỏi tay Bleck.

Bleck bước về phía trước mặt, dù hẳn không hy vọng, Gypo nghe thấy tiếng cỏ lay bởi bước chân Bleck, rồi tiếng động xa dần. Anh cũng nghe thấy tiếng động do Kitson gây ra, Kitson cũng xa dần chỗ Gypo nằm.

Gypo nằm chờ, anh thở đều hơn, tim anh vẫn đập mạnh. Sau vài phút tiếng bước chân mất hẳn. Gypo thấy cần phải chuyển chỗ, vì nếu họ đi lại dọc theo bờ cây thì nguy. Anh bò đi trong chỗ đất mềm, hai tay cố đỡ cho các cành cây không động mạnh. Gypo bò được một quãng, vừa mới cảm thấy yên tâm, thì mặt anh đã tái xanh vì sợ hãi, vừa đưa mắt về phía trước anh nhìn thấy một con rắn cuộn tròn cách tay anh độ vài phân. Con rắn màu xanh lục đầu ngẩng cao. Gypo chết lặng vì sợ hãi, chân tay cứng đờ bất động. Vì quá sợ hãi, máu trong người anh như ngừng chảy. Tim đập mạnh, anh không dám thở. Con rắn cũng nằm im. Qua vài giây cực kỳ căng thẳng, Gypo lấy hết can đảm co tay lại. Cùng lúc đó thấy con rắn lao đến mổ vào tay anh. Gypo thấy bàn tay tê dại. Anh hét lên điên dại như một con thú và vùng đứng lên lao đi như một con người mù chạy trong bụi cây.

Kitson và Bleck đã đến cuối bãi và quay lại để trở về con đường phía trên. Tiếng hét của Gypo làm hai người dừng lại. Họ nhìn thấy Gypo, anh ta chạy tay vung cao trông rất lạ.

- Tay béo kia làm sao thế? - Bleck nói, rồi lao về phía Gypo, hẳn cố rẽ nhanh các bụi cây. Kitson chạy theo sau.

Gypo kinh hoàng chạy khỏi các bụi cây, bước lại bên bờ đường dốc đứng. Đến đó anh khụy xuống, người lạng đi, một đám bụi tung lên theo thân hình Gypo, mấy hòn đá rơi theo anh.

Kitson đuổi kịp Bleck, anh đến bên Gypo trước tiên. Anh quỳ xuống bên thân hình người bạn Ý. Gypo nằm ngửa sau khi lao từ trên cao xuống, Kitson hỏi:

- Gypo, mọi việc đều ổn cả. Tôi không thể để Bleck động đến anh nữa. Có chuyện gì thế?

Bộ mặt Gypo xám ngoét, mắt dại đi và đùng đục, những cái đó làm cho Kitson lo sợ. Gypo thều thào:

- Rắn...

Bleck thở dốc chạy đến, giọng hấn run run.

- Đồ chó chết, tao bóp chết mày, - Bleck giơ chân định đá vào nạn nhân, nhưng Kitson đã hất ngay chân hấn lên không.

Anh quát:

- Thôi đi! Anh làm sao thế? Không thấy Gypo sắp chết đấy à?

- Rắn... - Gypo cố nâng bàn tay để như giải thích cho Kitson.

Kitson cúi xuống nhìn thấy bàn tay run run của Gypo tím bầm và sưng to. Kitson động nhẹ vào tay Gypo, anh nhăn mặt vì đau.

Kitson thấy lạnh người.

- Sự thể ra sao Gypo? - Anh cúi sát mặt Gypo hỏi

- Rắn... - Gypo thở hắt ra, - tôi bò, bỗng động vào nó.

Kitson nhìn thấy vết răng cắn trên bàn tay sưng vù Gypo run run.

- Đừng lo Gypo ạ, - Kitson nói, - tôi sẽ giúp anh ngay những việc cần làm, đừng sợ.

- Chờ tôi... đến bệnh viện, Gypo thì thào. - Tôi không muốn chết như đứa em tôi, - Kitson rút chiếc khăn mùi-soa xoắn lại, thắt ga-rô cho Gypo.

- Thế nào, hấn bị rắn cắn à? - Bleck động vào vai Kitson, hỏi. - Đồ quý, không biết lấy ai mở két sắt cho chúng ta bây giờ?

Kitson thắt ga-rô xong, anh rút từ trong túi ra một con dao nhíp và mở lưỡi ra:

- Có thể hơi đau, Gypo ạ. - Anh cầm tay bị rắn cắn - Tôi sẽ chữa cho anh.

Anh rạch vào vết thương đã sưng tím trên tay Gypo. Gypo hét lên khi lưỡi dao rạch trên tay anh. vết cắt nhỏ và nhẹ. Gypo cố co tay lại, vết cắt do Kitson rạch đã chảy máu. Kitson vẫn giữ tay Gypo, anh cố nặn độc ra khỏi vết cắn. Kitson nhìn Gypo đang tái dần, anh lo Gypo có thể chết.

Gypo thềm thì nặng nhọc:

- Alex cậu... là bạn của tớ. Đừng tin những gì tớ nói đùa ngày trước. Chờ... tớ đến bệnh viện nhé.

- Tôi sẽ chờ anh đến bệnh viện, đừng lo, - Kitson nói xong, anh thắt chặt thêm ga-rô, rồi đứng dậy. - Tôi sẽ đánh ngay chiếc BUICK đến đây.

Bleck hỏi:

- Cái gì?

- Tôi đánh chiếc BUICK để đưa Gypo đến bệnh viện, - Kitson trả lời. - Anh hãy trông nom anh ta. Gypo rất khó ở. - Kitson quay lưng bước lên theo con đường lên núi.

- Kitson. - Tiếng quát như một phát súng. - Kitson đứng lại.

- Cái gì?

- Quay lại ngay, - Bleck nói như ra lệnh. - Anh điên à? Nhìn kia. - Hắn chỉ tay lên trời. - Một chiếc trực thăng bay trên vùng núi. - Anh đưa chiếc xe ra đường là chúng lao đến ngay. Liệu anh có thể tính rằng sau bao nhiêu phút là bọn mật thám có thể đổ xuống đây, để kiểm tra xem có việc gì xảy ra không?

- Thế thì sao? - Kitson tức giận nói. - Chúng ta phải đưa Gypo đến bệnh viện không thì anh ta sẽ chết. Anh không thấy ư?

- Anh không được cho xe rời chỗ cất giấu! - Bleck nói.

- Đến bệnh viện phải đi hơn 30 dặm. Anh bắt tôi làm gì? Vác anh ta ư?

- Với tôi không có gì quan trọng, - Bleck nói nhát gừng. - Tôi chỉ biết rằng không được cho xe rời khỏi khu rừng. Anh cũng không phải đi đâu cả, để Gypo nằm đó vì hắn có tội.

- Anh điên đấy, - Kitson quay lưng trèo lên dốc.

- Kitson! - Sự đe dọa trong giọng nói của Bleck buộc Kitson phải quay lại. Bleck rút súng lục ra khỏi bao chĩa vào Kitson nói gay gắt như ra lệnh: - Quay lại.

- Gypo sắp chết, anh không thấy à?

- Quay lại ngay. - Giọng hăn có vẻ đanh ác hơn, - Anh sẽ không đưa xe nào đến đây hết. Bước lại đây nhanh lên. Ta không nhắc lại lần nào nữa, đồ khố rách áo ôm ạ.

Khi cảm thấy câu nói của Bleck động đến lòng tự trọng của mình, Kitson từ từ tụt xuống bờ dốc, anh nghĩ: "Hừ, bây giờ ta phải tính toán với thằng đều này, phải cố tránh cú đánh từ bên phải của hăn, cú đánh rất hiểm mà mình đã biết. Hai ta sẽ thanh toán với nhau ngay tại đây. Ta không thể để Gypo chết như thế này được". Anh bước lại gần Bleck và nói:

- Cần phải làm gì đó, chúng ta không thể đứng mà nhìn Gypo chết, phải đưa anh ta đến bệnh viện ngay.

- Đồ ngu, hãy nhìn kỹ hăn ta, - Bleck nhếch mép nói - khi anh lên đến trên đó, đánh xe ra đường, xuống được đến đây và đưa hăn lên xe chở đến bệnh viện, thì Gypo đang nào cũng chết rồi.

- Nhưng chúng ta phải làm gì chứ, - Kitson nhắc lại, không nhìn vào Bleck, anh tiến lại gần hăn hơn. Các bắp thịt của anh căng lên, liếc mắt nhìn anh thấy Bleck đã hạ súng xuống, Kitson bỗng xoay ngoắt người đánh mạnh vào tay Bleck, khẩu súng lục văng đi bay đi vào bụi rậm. Bleck nháy lù lại, hai người đối mặt giữ thế. Họ nhìn nhau gờm gờm hồi lâu. Bleck bỗng nhếch mép:

- Nào, thằng khốn kiếp, - hăn nói dẫn từng câu. - Chính mày đã đòi hỏi, tao cũng từ lâu muốn thanh toán với mày, bây giờ tao sẽ dạy cho mày cách ấu đả, con ạ.

Kitson thủ thế, anh nắm chặt nắm tay, mắt căng ra sẵn sàng. Bleck tiến về phía trước, hơi xoay lưng, tay hơi hạ xuống để che sườn. Kitson đánh một đòn từ phía trái, Bleck nhanh mắt nghiêng đầu né được. Đòn đánh của anh sượt vào tay đối thủ. Bleck vội xoay người để tránh và hăn tấn công ngay

Kitson bằng một cú đâm tay phải vào ngực. Cú đánh khá mạnh, Kitson nhảy lùi lại thở gấp để lấy hơi. Bleck tiếp tục tấn công. Kitson cũng lao vào tấn công bằng các cú đâm trái phải. Bleck tối mặt tối mũi lùi lại. Họ rời nhau, nhưng sau đó lại cùng một lúc lao vào nhau, họ lại tấn công nhau, hai người lúc này không sử dụng những cú đánh quyết định mà cố sử dụng những đòn nhẹ hơn, chính xác hơn và nhanh hơn. Họ luôn gườm gườm nhìn nhau chọn thời điểm tấn công. Kitson thấy Bleck hơi hở mặt, anh đánh mạnh bằng một cú tay trái, nhưng Bleck đã kịp xoay người, cú đâm lại trúng vào vai. Bleck nghiêng rặng vung mạnh tay phải, cú đâm rất mạnh này nện đúng ngực vùng dưới tim. Đó là một đòn hiểm quyết định. Kitson choáng váng khụy xuống. Bleck hăng máu bước tiếp một bước đánh mạnh vào cổ Kitson. Anh ngã xuống bãi cỏ, mặt úp sấp, lịm đi. Bleck đứng chờ. Kitson gắng gượng đứng dậy, tay chống vào đầu gối, đầu lắc lắc cho đỡ choáng nhức. Anh thấy Bleck đang xô tới, anh thu hết lực bật lao vào đầu gối hấn, giang tay ôm lấy hai chân. Bleck ngã ngửa, nhưng hấn cũng còn kịp dùng hết sức đập mạnh vào đầu Kitson. Cả hai ngã lịm trên mặt cỏ. Tuy chưa tỉnh hẳn, nhưng Kitson cũng đã tóm được cổ của đối thủ, nhưng Bleck đã đánh mạnh vào sườn anh, làm Kitsoncm bật sang một bên. Bleck vùng đứng dậy, nhưng Kitson cũng đã kịp đứng lên, khi chưa kịp dùng tay che, thì một cú đâm từ bên phải của Bleck đã trúng vào ngực anh, cú đâm đó làm Kitson đứng không vững. Kitson lao về phía trước ôm được ngang hông Bleck từ phía sau. Họ giằng dáp nhau hồi lâu trong tư thế đó. Bleck cố thoát khỏi tư thế bị giữ chặt, hấn biết nếu để thế lâu hơn nữa thì Kitson sẽ hạ hấn, còn Kitson thì cố hết sức không để Bleck thoát khỏi tay mình, khi anh còn thấy mình chưa lại sức. Bleck cuối cùng cũng vùng ra được, hấn quay mình vung tay trái, nhưng Kitson đã né được, đến lượt mình anh giáng cho Bleck một cú đâm phải rất mạnh vào hàm. Bleck choáng váng vì đau. Phấn chấn hơn Kitson bắt đầu tấn công, anh đánh liên tục vào đầu Bleck bằng các cú đâm trái, phải nhanh mạnh của võ sĩ quyền anh. Bleck làu bàu, lùi lại. Cú đâm tạt sườn của Kitson giáng đúng vào đầu đối thủ. Bleck chúi về phía trước, hai tay buông xuôi, Kitson móc một cú đúng bụng. Bleck ngửa người, mồm há hốc đớp không khí. Lúc đó Kitson quyết định đánh đòn cực hiểm cuối cùng, không hề nghĩ đến hậu

quả của nó. Anh vung tay để đánh, nhưng đã chậm hơn Bleck độ một phần trăm giây. Hăn đã kịp vung tay phải lao mình về phía trước. Kitson thấy choáng váng, sau đó trong đầu anh hiện lên một lớp sương mù ùng đục và nóng bỏng. Khi ngã xuống, anh cũng đủ thời gian để nhớ ra rằng mình phạm sai lầm, đã để cho Bleck sử dụng cú đấm nổi tiếng ác hiểm bằng tay phải của hăn. Anh hiểu ra nhưng không còn cách nào khác. Kitson đổ gục, mặt anh đập vào những hòn đá sắc cạnh. Anh lăn mình, mặt cau cau nhìn lại vì ánh sáng mặt trời chói chang nóng bỏng. Anh nằm như vạ trong vài giây, mơ màng sau đó lấy hết sức mình ngóc đầu dậy. Bleck quỳ gối bên cạnh Gypo, hăn đang chăm chú nhìn anh. Kitson lúc lắc đầu, sau đó cố ngồi lên, đứng dậy. Những bước đi lúc đầu yếu ớt, anh bước lại phía Bleck. Hăn ngoái đầu nhìn anh, mặt hăn đanh lại và nanh dữ.

- Gypo đã chết, - giọng hăn lạnh lùng, thờ ơ. - Thế là bọn ta phải làm cái việc đáng lẽ Gypo phải đảm nhận.

Kitson quỳ xuống cạnh thi hài Gypo, anh nắm lấy bàn tay ấm và lạnh ngắt của Gypo. Mặt Gypo trông bình thản, mồm hơi mở. Đôi mắt màu sữa như đang nhìn bầu trời cao xanh ngắt. Mặc dù toàn thân đau đớn, nhưng Kitson vẫn nghĩ "Thế là Gypo đã qua đời, chúng ta không còn hy vọng gì để mở két nữa. Một triệu đô-la bây giờ chỉ là ảo ảnh: "Cả thế gian nằm gọn trong túi!" - lần này thì Morgan đã không rút trúng quân bài. Hăn tính sai".

Bleck nhìn Kitson nói:

- Thôi để đấy. Gypo đã chết, chúng ta chả còn giúp được gì cho anh ta.

Kitson không trả lời, anh vẫn nắm lấy tay Gypo, mắt không rời bộ mặt đã tái đi của người bạn tốt bụng. Bleck nhún vai quay lưng bước theo con đường lên đỉnh núi, nơi họ giấu chiếc xe bọc thép chờ tiền.

Chương XI

Hai người đàn ông xuất hiện trên con đường mòn lượn quanh hồ, họ đến nhà Fred Bradford. Anh ta đang ngồi đọc báo buổi sáng. Chủ nhà vừa ăn sáng xong, cho vợ và con trai ra hồ trước để một mình ở nhà hưởng trọn không khí trong lành buổi sáng cho thoải mái, sau đó, anh sẽ ra với họ. Anh nhìn những người vừa tới, chưa đoán ra họ là ai. Một người trong bọn họ mang trang phục thiếu tá lục quân, người kia mặc một bộ quần áo rẻ tiền mua cửa hàng quần áo may sẵn. Chiếc mũ phớt cói hất ngược ra sau gáy, vị thiếu tá vóc người trung bình, tóc màu sáng, để bộ ria mép kiểu nhà binh, khuôn mặt xương xương chấy nắng. Con mắt của ông ta màu xanh da trời, có thể đoán ngay đó là một người thẳng thắn và cứng rắn. Bạn ông ta trông cao, chắc, có nét mặt hơi ngờ nghệch đỏ tía. Theo Fred có lẽ đó là người của cảnh sát. Vị thiếu tá dừng lại trước ngôi nhà nhỏ, ông ta hỏi:

- Đây là nhà của ngài Bradford?

- Chính thế, - chủ nhà đứng dậy trả lời, - tôi có thể giúp gì cho các vị?

- Ông là Fred Bradford con? - Thiếu tá nhắc lại cho chính xác.

Bradford ngạc nhiên nhìn ông ta.

- Ồ, thưa ông, không! Đó là con tôi, - đặt tờ báo lên bàn, Fred nói thêm. - Thế các ông cần gì đến cháu?

- Tôi là thiếu tá Delaney ở bên an ninh quân đội, - vị thiếu tá tự giới thiệu, quay về phía bạn mình, ông nói: - Đây là trung úy Cooper ở cảnh sát thành phố.

Bradford thấy có gì đó không bình thường, nhưng vẫn cười mở:

- Rất hân hạnh được làm quen với các ngài, các vị anh hùng. - Sau một lúc im lặng, ông nói tiếp. - Các ngài cần gặp con tôi ư?

- Hiện cháu ở đâu? - Cooper hỏi.

- Ở ngoài hồ cùng với mẹ cháu. À, mà có chuyện gì thế?

- Chúng tôi muốn nói chuyện với cháu, ngài Bradford ạ - Delaney nói. - Ông cứ yên tâm, không có gì đáng lo lắng đâu.

Cùng lúc đó, trên con đường mòn ven hồ, Fred con xuất hiện. Chú bé đi về phía nhà mình, mồm cháu như huýt sáo. Khi thấy hai người lạ, chú bé ngừng thổi sáo miệng, đi chậm lại, trên mặt cháu hiện lên nét tò mò.

- Đây, cháu nó về, - Bradford nói như vậy rồi quay về phía con trai, hất đầu hỏi: - Này con, lại đây, mẹ đâu rồi?

- Đang chơi một trò chơi ngu ngốc trên bờ hồ, - Chú bé trả lời bằng cái giọng khinh bỉ.

Delaney hỏi:

- Cậu là Fred Bradford con?

- Vâng, tôi đây, - vừa trả lời, chú ta vừa đưa mắt nhìn hai người đàn ông.

- Cậu viết lá thư này? - Delaney hỏi lần nữa, lấy từ trong túi ra một quyển sổ con, rồi rút ra một tờ giấy, nó được xé từ một quyển vở học trò. Bradford nhận ra ngay nét chữ to tướng của con mình.

- Đúng, tôi viết. - Fred con trả lời.

Chú bé ngồi xuống lan can cửa, cầm lấy chiếc mũ rơm và đặt nó lên trên cỏ. Bradford tò mò hỏi:

- Con tôi đã viết thư cho các ông?

- Cậu ấy gửi tổng cục cảnh sát, - Delaney trả lời, - cậu quả quyết rằng mình biết chiếc xe chở tiền hiện ở đâu.

Bradford lo lắng nhìn con:

- Con làm sao thế hả Fred? Con thừa biết rằng mình không có khái niệm là chiếc xe ấy ở đâu cơ mà.

Chú bé trả lời bố bằng cái nhìn coi thường và tiếp tục bứt cỏ bỏ vào mũ. Sau đó đội mũ lên đầu, sửa nó lại cho ngay ngắn.

- Phải đội như thế này, - cậu ta nói không hướng vào ai cả, - cỏ sẽ làm cho đầu óc mát hơn, mình mẫn hơn, đó là phát kiến riêng của tôi.

Delaney và Cooper đưa mắt nhìn nhau trao đổi, sau đó thiếu tá nhẹ nhàng hơn:

- Này cháu, thế hiện chiếc xe đó ở đâu?

Chú bé ngồi, nhìn hai chân, sửa lại mũ, kéo dây mũ cho căng.

- Tôi biết hiện nay nó ở đâu, - chú bé khẳng định một cách long trọng.

- Đấy, thế là rất tốt, - Delaney cố gắng chờ đợi, - thế nó ở đâu?

- Thế phần thưởng sẽ được tính ra sao? - Chú bé hỏi, hai mắt không rời viên thiếu tá.

- Này, nghe đây, con!... - Bradford nói, anh hơi lúng túng. - Con tự biết rằng mình không rõ chiếc xe đó ở đâu, con sẽ gây rắc rối vì làm phiền các vị đây.

Chú bé trả lời lạnh lùng:

- Con biết rõ chiếc xe đó hiện ở đâu, nhưng sẽ không nói, nếu chưa nhận được phần thưởng.

- Này cháu, đủ rồi đấy, - Delaney ngắt lời, bực tức. - Nếu biết điều đó thì báo ngay đi. Bố cháu nói đúng: cháu sẽ gây ra những chuyện phiền phức, nếu cứ làm mất thời gian của chúng ta.

- Chiếc xe đó được giấu trong một chiếc moóc nhà, - chú bé nói.

- Này con, Bradford ngắt lời con, - chúng ta đã bàn đến vấn đề đó. Cũng như bố con đã biết rằng...

- Khoan, ngài Bradford, - Delaney ngắt lời ông bố, - cho phép tôi nói chuyện với cháu. - Nói xong ông quay lại phía chú bé. - Tại sao cháu lại cho rằng chiếc xe được giấu trong một chiếc moóc nhà?

- Tôi đã thấy nó, - chú bé trả lời, - chúng đã hàn thêm các thanh thép dưới gầm để chiếc moóc chịu được sức nặng của xe bọc thép chở tiền.

- Thế chúng là ai? Cháu nói về ai đấy?

- Về những người đã cướp chiếc xe bọc thép chở tiền chứ còn ai vào đây nữa, - Delaney và Cooper lại đưa mắt theo dõi, có lẽ những gì vừa nghe được làm ông ta thú vị.

- Cháu đã nhìn thấy chiếc xe bọc thép chở tiền đó ư?

Chú bé gật đầu, sau đó hơi cau mày, bỏ chiếc mũ.

- Khi đội nó đầu óc sẽ thông minh hơn, - cậu ta nói rất nghiêm chỉnh, - Sau đó chính mấy túm cỏ hình như cũng bị nóng lên, - cậu ta lại vứt chiếc mũ lên cỏ. - Hình như phải luôn thay cỏ tươi vào, nếu muốn nó làm cho đầu óc luôn được mát mẻ.

Cậu ta lại giơ tay vứt cỏ vào mũ.

- Thế cháu có nghe thấy ta hỏi gì không?

- Thế ông hỏi gì? - Fred con nhìn viên thiếu tá vì ông ta làm cậu phải dừng công việc của mình.

- Ta hỏi cháu chiếc xe đó ở đâu?

Cậu bé vẫn lì lợm vứt cỏ bỏ vào chiếc mũ:

- Bố tôi nói rằng cảnh sát không bao giờ giao tiền thưởng cho tôi, cảnh sát sẽ hưởng hết công lao của tôi!

Bradford đứng ngòai không yên, vội nói bằng một giọng tức giận:

- Tôi chưa nói những điều như thế bao giờ. Con không xấu hổ khi làm một trò ngớ ngẩn như thế này à?

Chú bé đưa mắt nhìn bố, trề môi huýt gió có vẻ ngạc nhiên.

- Thế đấy! - Ngừng huýt gió. - Chính bố đã nói với con như vậy còn gì nữa? Bố bảo rằng nếu con khai với cảnh sát rằng chiếc xe bọc thép được giấu trong một chiếc moóc nhà thì họ sẽ nghĩ ngay đến cái moóc nhà của bố. Bố còn nói rằng bọn cảnh sát là một lũ khốn kiếp.

Cooper ngắt lời:

- Thôi, thôi! Cứ cho rằng bố cậu đã nói những điều đó, không sao, tôi là cảnh sát đây. Chú hãy nói cho tôi biết chú thấy chiếc xe chở tiền ở đâu?

Cậu bé cẩn thận từ từ đưa chiếc mũ rơm chụp lên đầu, buộc lại dây mũ và nói:

- Tôi sẽ không nói gì hết, khi chưa nhận tiền thưởng. - Cậu ta trả lời xong đứng thẳng người, mắt nhìn thẳng vào viên trung úy cảnh sát.

- À ra thế. Nếu vậy xin mời cả hai bố con lên trình diện ở tổng cục cảnh sát, - mặt Cooper trở nên nghiêm túc, - và nếu cố ý chơi trò ú tim thì...

- Anh để đấy tôi, - Delaney ngắt lời Cooper. - Này cháu, bất cứ ai thông báo cho chúng tôi tin tức hoặc tìm giúp cho chúng tôi chiếc xe đó thì đều được nhận tiền thưởng, không phân biệt người đó là ai. Nếu thông báo của cháu giúp chúng tôi tìm được chiếc xe thì người nhận thưởng chính là cháu.

- Đúng thế chứ? Ông thề đi.

- Xin thề! - Viên thiếu tá gật đầu nói.

- Thế các ông trao số tiền thưởng cho bố hay cho tôi?

- Đúng vậy.

Chú bé suy nghĩ hồi lâu. Ba người đàn ông đưa mắt nhìn cậu ta:

- Liệu có ai phá ngang không? - Cậu bé hỏi, đưa mắt nhìn thiếu tá. - Nếu tôi nói ra chỗ giấu chiếc xe bọc thép, các ông trao tiền thưởng cho riêng tôi chứ?

- Không có ai phá ngang đâu, cháu ạ. Trong quân đội người ta hứa điều gì, thì có nghĩa phải thực hiện đầy đủ điều đó.

Cậu bé lại suy nghĩ, sau đó cậu ta nói:

- Thôi được, tôi sẽ khai báo đầy đủ. Họ có bốn người. Ba người đàn ông và một cô gái. Hai gã đàn ông thì ban ngày ngồi trong moóc nhà, họ ra khỏi moóc vào ban đêm. Tôi đã trông thấy họ ra khỏi moóc khi trời tối. Tôi cũng đã ghi lại số xe. Họ nói rằng sẽ đi Stag Lake. Họ cố tình nói dối, họ đã đi ra xa lộ về hướng khác. Moóc nhà của họ màu trắng, xanh da trời phía trên. - Cậu rút trong túi ra quyển sổ, đưa cho viên thiếu tá. - Đây có ghi số xe của họ.

- Nhưng tại sao cháu lại biết rằng chiếc xe chở tiền nằm trong chiếc moóc nhà đó? - Delaney gặng hỏi, tay vuốt vuốt tờ giấy có ghi số xe trong quyển sổ.

- Tôi đã nhìn thấy nó, khi hai tay đàn ông chui vào moóc lúc sáng sớm, - cậu bé nói, - Tôi cố dậy sớm để theo dõi chúng.

- Nhưng cháu làm sao lại nhận ra đúng là chiếc xe đó.

Câu bé khó chịu đưa mắt nhìn viên thiếu tá.

- Tôi đã đọc báo, họ đã tả chiếc xe, các ông yên tâm chính là chiếc xe đó đấy.

- Họ bỏ đi từ bao giờ?

- Hôm qua, vào khoảng giữa trưa. Lúc họ đi tôi có mặt, họ không rẽ sang đường Stag Lake, mà đi về hướng vùng núi.

- Chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian, - Delaney cau mày, - Tại sao cháu không xin phép bố gọi điện ngay cho chúng tôi?

- Tôi đã hỏi, nhưng bố không muốn gọi điện và không cho phép tôi gọi. Chính vì vậy tôi phải viết thư cho các ông. Bố tôi nói bọn cảnh sát, mật thám chỉ gây khó dễ và quen ăn tiền.

Delaney và Cooper bực bội nhìn Bradford, còn anh ta thì điếng người, lo lắng, anh ta ngượng ngập, mặt đỏ bừng nói:

- Tôi đùa đấy. Cái chính là tôi không nghĩ rằng...

Hai người đàn ông không thèm nhìn ông bố, họ quay sang cậu bé:

- Cháu có thể tả bọn người đó chứ? - Delaney hỏi.

- Tất nhiên rồi. - Và cậu tả rất chính xác hình dạng của Bleck, Gypo, Kitson và Ginny.

Cooper ghi vào cuốn sổ của mình.

- Cháu rất tài giỏi, nhanh trí, - Delaney nói, - đã làm một việc rất thông minh. Chúng tôi sẽ báo cáo về cháu. Nếu tìm được chiếc xe, người lĩnh thưởng sẽ là Fred Bradford con. Cháu cứ yên tâm.

- Ồ, các ông sẽ tìm thấy, nhất định tìm thấy, còn phải nghĩ gì nữa đâu, - chú bé quả quyết, lại lấy mũ quăng ra bãi cỏ. - Đấy, tôi lại chưa làm cho cỏ trong mũ mát mãi được.

Cooper vừa cười vừa nói:

- Ồ, có khó gì đâu, chú thử cho ít đá vào là lập tức nó sẽ mát ngay mà lại lâu nữa.

Fred con nhìn Cooper tỏ ý coi thường.

- Thật là một sáng kiến ngu ngốc, đá sẽ tan ngay chứ còn gì nữa.

Delaney vỗ vai chú bé, ông ta nói:

- Tôi sẽ dạy cậu vượt qua những vướng mắc này nhé. Cậu cứ cắt cho hở chóp mũi ở đầu, như vậy vừa mát và lại tạo ra một mới cơ đấy.

Chú bé suy nghĩ về đề nghị đó rồi gật đầu:

- Ồ, một sáng kiến thông minh, tôi sẽ thử. Có lẽ sẽ thành công, có lẽ sẽ thu được nhiều tiền các ông nhỉ.

Hai người đàn ông cáo từ chủ nhà. Trên đường ra xe ô-tô, Delaney nói với Cooper:

- Bọn chúng đã lên vùng núi. Đó là khu vực duy nhất mà chúng ta chưa kiểm tra, có lẽ chúng đang ở đó.

- Không, không thể như vậy, - Cooper trả lời. - Nếu vùng đó mà chúng lên được thì tôi đã kiểm tra khu đó ngay từ đầu, vì không thể nào lên đó được... Con đường đã hỏng hoàn toàn. Ở đó có một đoạn không thể nào đưa chiếc xe bọc thép qua đó được.

- Nhưng nếu chúng gặp may thì sao, - Delaney nói. - Mà chả biết tìm chỗ nào nữa, tôi định sẽ kiểm tra ngay vùng này.

Cooper chui vào xe, mở máy.

- Nay, ông định nhất định sẽ trao giải thưởng cho Fred con đấy à?

Delaney ngồi cạnh Cooper, trong mắt ông ta hiện lên những nét mơ mộng.

- Cái thằng bé mười tuổi này sẽ sử dụng 5000 đô-la ra sao? Ông bố sẽ lấy hết cho mà xem. - Ông ta nhìn Cooper cười cười mở. - Chúng ta là người biết rõ ai sẽ nhận phần thưởng, đúng không nào? Trong thông báo nói rằng ai tìm được chiếc xe chở tiền sẽ là người nhận thưởng. Theo tôi, tôi và anh sẽ là người tìm thấy chiếc xe ấy, thế có nghĩa là phần thưởng đó sẽ dành cho chúng ta.

Cooper thở dài nhẹ nhõm:

- Tôi thấy lo lắng khi ông nói chuyện với chú bé.

Delaney gật đầu:

- Tôi biết cách nói chuyện với bọn trẻ con. Điều chủ yếu là phải hết sức thành thật, nếu không chúng sẽ không tin. Riêng tôi luôn có tiếng là con người thành thật đấy, ông Cooper ạ. - Và ông ta khoái chí cười vang.

* * *

Kitson trở về nơi cắm trại sau 10 giờ, trên vai cầm chiếc xẻng của Gypo. Chiếc áo sơ-mi bó chặt lấy tấm thân vạm vỡ của anh. Ginny ngồi trên một tảng đá lớn dưới gốc cây. Mặt nàng trông rất tái. Mắt ngấn lệ.

Bleck đã đưa chiếc xe chở tiền ra khỏi lòng moóc. Hắn áp tai vào cánh cửa sau, lấy tay quay đĩa chỉ số của ổ khóa. Kitson đặt xẻng tiến về phía Ginny. Anh ngồi sát chân Ginny, tay luôn luôn lấy diêm châm thuốc hút. Ginny đặt tay lên vai anh.

- Một cái chết ghê sợ! - Kitson nói, anh đưa tay nắm lấy tay Ginny. - Và anh chả giúp gì được Gypo, anh ta tắt thở khi anh đang đánh nhau với thằng khốn kia. Nhưng không có chuyện đó thì cũng không thể nào đưa kịp anh ta đến bệnh viện được.

- Thôi đừng nói nữa, Alex ạ.

- Anh đã chôn anh ta như thế nào, em có biết không? Đã chôn rất vội, như vùi một con chó. Gypo là một người rất tốt Ginny ạ. Anh ta không muốn tham gia vào vụ này, cũng đã cố khuyên anh nên bỏ cuộc, có lẽ, anh nghe lời Gypo thì hơn chẳng.

- Đúng thế, Alex ạ.

- Theo Gypo thì vụ này chả mang lại điều gì tốt đẹp và anh ấy đúng. Thôi có lẽ chúng ta đi thôi, Ginny ạ. Em và anh chờ trời tối chúng ta lên đường.

- Vâng. Ginny trả lời. - Tự trọng chỉ tại em. Sẽ không bao giờ em tự tha thứ cho mình vì đã nghĩ ra chuyện này. Khi anh đi mai táng Gypo, ngồi lại một mình em đã suy nghĩ. Mãi bây giờ em mới hiểu rằng mình sai lầm, em quả là một đứa con gái hư hỏng, tham vọng quá lớn. Vả lại cho rằng có mở được két bạc, thì bản thân em cũng không thể động được vào số tiền đó. Hình như em đã suy nghĩ không bình thường trong suốt thời gian qua.

- Thế có nghĩa là Ginny đồng ý đi cùng với anh? - Kitson hỏi, nhưng không nhìn vào Ginny - Chúng ta sẽ thử... sẽ làm lại cuộc đời. Ginny à, em đồng ý làm vợ anh nhé!

- Nếu như anh muốn thế, thì em đồng ý. Nhưng ngay anh cũng không tin rằng chúng mình sẽ thoát. Sớm hay muộn bọn mình cũng sẽ bị bắt, Alex ạ.

Kitson tắt thuốc, anh vút mẩu còn lại sang bên, anh nói sôi nổi:

- Chúng ta có thể gặp may. cần phải thử sức với đời. Chúng ta sẽ dùng chiếc BUICK đến biên giới

Mexico, chúng không nhận được hình dạng của ta. Nếu như sang được bên Mexico...

Anh đang định nói tiếp, thì nghe tiếng Bleck gọi:

- Ê, Kitson! Lại đây! Anh làm gì đằng ấy đấy, lại đây giúp tôi một tay.

Kitson và Ginny đưa mắt nhìn nhau như trao đổi. Sau đó anh đứng dậy bước về phía chiếc ô-tô bọc thép.

- Này anh có biết sử dụng máy hàn hơi không? - Nét mặt hăn có vẻ tập trung hơi căng thẳng, mắt dọi đi.

- Không.

- Thế thì bây giờ ta sẽ học và thực tập. Chúng ta phải cắt cái két bạc khốn kiếp này. Phải lấy được tiền. Nào, giúp tôi đưa mấy cái bình hơi xuống đây.

- Tôi sẽ không làm gì hết. - Kitson trả lời bình tĩnh.

Bleck cau mày nhìn anh.

- Thế nghĩa là thế nào? Có phải là chúng ta cần mở két, đúng không nào?

- Tôi thì tôi không cần, tôi bỏ cuộc. Ngay từ đầu đáng lẽ không nên dính vào vụ này. Anh sẽ tự mở. Nếu mở được thì tất cả số tiền sẽ là của anh. Trong vụ này, từ giờ phút này, tôi không phải là kẻ đồng sự với anh nữa.

Bleck chậm rãi và hít cho sâu không khí vào đầy lồng ngực, hăn nói:

- Này người anh em! Một mình tôi không thể xoay sở được. Thôi bỏ qua những chuyện lật vạt, giúp tôi đưa các bình kia xuống đây.

- Nhưng khi trời tối, tôi và Ginny sẽ lên đường. Anh cứ làm việc anh, còn chúng tôi sẽ bỏ cuộc.

- Thế đấy! - Hăn nghiêng răng. - Anh và cô ta... Thôi, rõ cả rồi. Dù sao anh cũng đã đoạt được Ginny, đạt được ý muốn rồi nhá. Tha hồ mà khoái chí với quyết định bỏ cuộc không thêm tiền bạc. Anh điên hay sao đấy? Các người định đi đâu?

- Chúng tôi sẽ lấy chiếc BUICK.

- Tại sao các người lại nghĩ vậy. Ta cũng cần đến BUICK và ta cũng chưa định lên đường vào lúc này. - Hăn dấm vào thành xe chở tiền. - Ta sẽ mở két bạc này. Các người đừng quấy rầy ta. Các người muốn đi đâu thì đi, đi cho rảnh. Ta không thể để xe cho các người.

Bleck chợt nhận thấy Ginny bỗng đứng dậy tiến về phía hai người. Hăn hiểu rằng lúc này mình phải chống lại hai người. Vả lại trong tay Ginny có súng lục, Kitson nhắc lại:

- Tối nay chúng tôi sẽ lên đường, mang theo chiếc BUICK. Nếu muốn đi cùng chúng tôi đến xa lộ thì xin mời, sau đó chúng ta chia tay. Chúng tôi và anh không cùng đường. Anh tự quyết định lấy.

Bleck lo lắng nhìn Ginny. Nàng đứng bất động, tay thọc vào bao súng bên hông. Nếu hăn giở trò gì thì họ sẽ khừ hăn ngay. Hăn nhún vai, nói với Kitson:

- Thôi được, nếu như các bạn quyết định như vậy... - Hăn có vẻ suy nghĩ.
- Từ bây giờ đến tối, chúng ta có thể xoay xở với két bạc. Còn những 12 tiếng đồng hồ nữa cơ mà. Nếu bỗng nhiên mà mở được thì sao. Anh cũng không thể cứ ngồi chờ suốt từ bây giờ cho đến lúc lên đường. Thôi, giúp tôi một tay để xếp các bình khí xuống đất.

Thấy Bleck bỗng nhân nhượng một cách dễ dàng. Kitson dậm ra lúng túng, anh nói:

- Thôi được, nhưng tất cả những cố gắng của anh cũng chả mang lại kết quả gì đâu. Anh không thể đục được lỗ nào trên chiếc xe bọc thép này đâu, cho dù người ta cho anh hai mươi năm để làm việc đó.

- Cứ thử xem sao, - hắn đưa mắt nhìn Ginny, cô vẫn để ý theo dõi hắn, nhưng cũng bắt đầu hơi lơ lửng. - Kitson ạ, anh đùa hơi nhiều rồi. Thôi lại đây giúp tôi một tay.

Khi Kitson đến sát Bleck, hắn rút ngay khẩu súng lục gi vào sườn anh, hắn ra lệnh cho Ginny:

- Cô bỏ ngay súng xuống! Nếu không tôi sẽ khoan ngay một lỗ vào ngực anh bạn đây.

Ginny đành phải bỏ khẩu súng đang cầm trong tay, khẩu súng rơi trên cỏ. Bleck lùi về phía sau chĩa súng vào hai người, hắn quát:

- Bước xa khỏi khẩu súng!

Ginny bước đến bên Kitson. Bleck vòng qua chỗ hai người, nhặt khẩu súng lục vứt xuống hồ.

- Bây giờ các người hãy nghe ta nói đây. Chúng ta phải mở bằng được cái khóa két bạc này, sau đó ta sẽ thanh toán sòng phẳng với từng người. Tin rằng các người chưa ai quên rằng các người chưa ai quên món nợ đối với ta. Khi chưa lấy được tiền, chưa mở được két bạc chúng ta sẽ không rời khỏi nơi đây dù là một bước. Nếu các người không cần đến nó thì ta cần, và ta sẽ lấy tất. - Hắn hất mũi súng về phía Kitson, - Lên ngay trên moóc, đưa các bình hơi xuống đây.

Kitson nhún vai, nhảy lên moóc nhà. Bleck chú ý theo dõi anh từng bước. Hắn cười khẩy, rút khẩu súng lục vào bao và nói:

- Không được để hờ các van bình, đồ khốn ạ. Ta và người sẽ thanh toán với nhau khi thấy cần thiết.

Kitson với lên trên giá để tháo các bình khí, anh đỡ các bình xuống, một đầu tì lên vai, đầu kia cho bình khí trượt trên nền moóc đẩy ra cửa. Khi Kitson đã xuống đất, - anh liền thả tay đang đỡ bình, Bleck bị chiếc bình ngã vào mình một cách bất ngờ, hắn mất thăng bằng. Kitson nhảy về phía trước. Anh giáng cho Bleck một đòn vào cổ và dùng chân đá cho hắn một cú trời giáng. Bleck quờ quạng tìm khẩu súng, nhưng khẩu súng lục đã bị tấm thân lực lưỡng của Kitson đè lên. Hai người đã ấu ả một lúc lâu như hai con thú

dữ, nhưng rồi Bleck cũng nện được cùi chỏ vào ngực Kitson, hấn hất ngửa anh ra, nhanh tay vớ lấy khẩu súng lục, Kitson tóm được cổ tay Bleck đang cầm súng, tay trái anh nện một quả trời giáng vào mặt đối thủ. Bleck loạng choạng btrông, súng. Kitson lúc đó dùng đầu gối, chân đánh đá túi bụi cho đến lúc Bleck rũ người. Hấn gục xuống hồi lâu. Khi tỉnh lại, hấn lồm cồm ngồi dậy. Từ đôi lông mày Bleck, máu chảy thành dòng. Mấy chiếc răng lung lay đau nhức. Hấn cắn giận thét lên:

- Tao sẽ thanh toán với mày khoản này.

- Mày hãy xéo đi với cái két bạc kia, không ai cần đến nó nữa — Kitson trả lời, anh thở gấp để lấy hơi.

Trong rừng im lặng, bỗng họ nghe tiếng động cơ máy bay. Gió trên không làm lay động cả ngọn cỏ. Trên đầu họ là một chiếc máy bay trực thăng quân sự loại nhỏ. Nó lượn một vòng, rồi bay xuống thung lũng. Bleck ngẩng đầu cố đứng dậy nhìn theo chiếc máy bay.

- Bọn nó đang lùng sục chúng ta. - Hấn vừa thở vừa nói. - Nhưng chúng không thể nhìn thấy bọn mình. Chúng đến đây để tìm chiếc xe đấy!

Cả ba đứng lặng đi, nhìn chiếc máy bay, nó lượn vòng, rồi lại bay về phía họ.

- Phải ẩn đi ngay! - Bleck thét lên, hấn chạy như bay vào rừng. Ginny và Kitson cũng hướng vào rừng cắm đầu chạy. Nhưng chiếc máy bay trực thăng đã nhìn thấy họ. Nó dừng lại trên đầu ba người, hạ dần xuống, dừng lại ở độ cao 30 mét. Một luồng gió mạnh thổi tung đất đá, nghiêng ngả cây cối. Hai người đàn ông thò đầu ra khỏi buồng lái để nhìn những người phía dưới. Sau đó máy bay vòng đi thẳng. Ginny và Kitson đưa mắt nhìn nhau.

Bleck gắt:

- Nấp đi chứ! Các người còn làm gì ở đó thế?

Không thèm để ý đến Bleck, anh nói:

- Ginny ạ, bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta, chúng sẽ đến đây ngay bây giờ.

- Đúng, em cũng nghĩ như vậy, chúng đã nhìn thấy bọn mình, chúng sẽ vây tóm cả lũ.

Kitson bước nhanh qua mặt đường. Dừng lại bên bờ vực, đứng bên bờ cỏ anh đưa mắt nhìn những con đường xoắn ốc, dốc dất, tầm nhìn rõ hơn, lúc này có thể nhận được vùng đồng bằng ở phía xa. Cách đó độ mười dặm, Kitson nhận ra ba chiếc ô-tô đang chạy nhanh về phía họ, cuốn tung bụi đường, để lại đằng sau xe một đám mây bụi màu vàng đục. Lo sợ, Kitson chạy lại phía Ginny:

- Chúng nó đưa xe đến.

Từ trong rừng Bleck vừa đi vừa chửi rủa, chả ai để ý đến hắn nữa. Hắn hỏi một cách rõ ràng:

- Chả nhẽ trông thấy bọn chúng ư?

- Đúng thế, bọn chúng sẽ tới đây trong vòng mười phút nữa.

Bleck lo lắng, hần lấp bắp:

- Chúng ta còn hy vọng chạy thoát. Anh sẽ lái chiếc BUICK. Nếu chúng ta vượt qua đỉnh núi thì sẽ sống.

- Con đường này chỉ còn độ nửa dặm nữa là hết, - Kitson nói. - Chúng ta chỉ có thể vượt tiếp đoạn còn lại bằng đôi chân.

Bleck chạy về phía chiếc moóc, hần quay lại trong tay lăm lăm khẩu súng trường tự động có gắn kính ngắm, vật mà Morgan để lại.

- Bọn chúng sẽ không thể bắt sống được ta. - Hần thét lên mắt nháy nháy.

- Ta sẽ không để chúng đưa vào khám tử tù.

Kitson mở cửa chiếc BUICK, Ginny chui vào ngồi cạnh anh, anh cảm thấy Ginny lo lắng, nàng vẫn run run. Kitson đưa tay lên đùi Ginny an ủi:

- Ginny, em hãy bình tĩnh lại đi. Chúng ta còn hy vọng cơ mà.

Bleck ngồi cạnh Ginny, Kitson sơn thả phanh, chiếc BUICK rẽ cỏ lao ra đường. Cả ba quay mặt lần cuối nhìn chiếc xe bọc thép và két bạc đang đổ dưới một gốc cây. Kitson đưa chiếc BUICK ngược lên núi. Anh cố tránh mọi ổ gà và các hòn đá tảng để xe khỏi bị xóc. Tài nghệ của anh được thể hiện ngay ở cả những lúc hiểm nghèo như thế này. Bleck cố thò đầu để có thể nhìn

thêm lần chót chiếc xe bọc thép chở tiền mà họ đã giữ trong tay hơn bốn ngày qua. Kitson lao nhanh xe về phía trước, chiếc xe nghiêng đi khi đến các chỗ ngoặt - nét mặt anh đảm chiêu, mắt chăm chú theo dõi con đường. Họ đã đến vòng xoắn ốc thứ nhất, Kitson đã cho xe chạy chậm lại để vòng, nhưng do tính sai, nên phải dừng lại, lùi xe, mãi mới tiến lên được. Bleck được thể chửi bới liên hồi. Cả lần này nữa cũng không ai để ý đến hẳn. Khi chiếc ô-tô tiếp tục leo lên dốc, chiếc máy bay lên thẳng quay lại và bám sát họ, như một con chó bám sát đàn súc vật mà nó phải canh giữ.

- Nếu có thể, ta phải bỏ hai thằng khốn nạn kia! - Bleck vừa nói vừa không rời mắt khỏi chiếc máy bay.

Từ dưới thung lũng tiếng còi hú của xe cảnh sát đã vọng lên tận đây. Ginny run rẩy, tay nắm lại. Kitson thấy lúc này rất khó giữ cho xe chạy khỏi xóc, vì các ổ gà và những tảng đá bên đường, hậu quả của cơn bão cách đây không lâu. Bên trái họ hiện ra một bờ vực dựng đứng, bên trái là bờ vực thăm thẳm hướng ra thung lũng. Chiếc trục thẳng lượn vòng to, rời bỏ xe BUICK, nó vòng xuống thung lũng. Con đường lúc này càng ngổn ngang các tảng đá, những rễ cây và bị che khuất bởi các bụi cây. Con đường bị lãng quên quá lâu. Đến đây ô-tô không thể đi tiếp được nữa. Nắm chắc khẩu súng trường tự động trong tay, Bleck lao ra khỏi xe. Hẳn không còn để ý đến hai người trong xe, hẳn cố chạy nhanh để trèo lên một khe núi náu mình vào các hốc đá. Kitson dừng xe, nhìn lên trên núi cao. Chiếc máy bay vẫn chưa xuất hiện. Trước mắt họ là những ngọn núi phủ tuyết trắng. Kitson cầm tay Ginny, anh nói:

- Ginny, anh và em sẽ vượt qua chỗ này, như vậy còn hy vọng trốn thoát. Nếu đi cùng Bleck thì chúng ta sẽ bị bắt ngay. Chiếc máy bay đã lượn đi xa, em cố ngồi cho vững.

Ginny mệt mỏi đưa mắt nhìn vào vách núi dựng đứng.

- Em không vượt nổi các vách núi đó. Anh đi một mình thôi, Alex ạ.

Kitson ôm lấy Ginny.

- Không, chúng ta cùng đi. - Anh nổ máy, chiếc BUICK lại chồm lên. Kitson cố lái chiếc BUICK vượt lên, chui qua các bụi cây trên con đường bỏ

hoang. Đi được độ nửa dặm nữa thì hết đường. Bên trái bây giờ là rừng cây, bên phải là bờ vực.

Tiếng còi hú của xe cảnh sát đã gần hơn, Kitson lôi Ginny ra khỏi xe, đặt cô đứng đó, anh ngồi vào buồng lái, mở rộng cánh cửa cho xe hướng về bờ vực tầng ga, chiếc BUICK chồm lên lao thẳng ra bờ vực. Kitson nhảy văng khỏi xe. Chiếc xe mất đà, lao xuống vực. Một lúc lâu họ nghe một tiếng nổ ầm vang. Kitson kéo Ginny chạy theo mình.

Càng lên cao, con đường càng khó đi, họ chuyển dịch càng chậm. Họ cảm thấy đơn độc và không an toàn. Chiếc máy bay mất mục tiêu đang bay lượn. Hình như nó phát hiện ra đám cháy dưới bờ vực. Nó chao xuống đó. Nếu vượt lên trên độ hai chục mét nữa thì trên đó có nhiều mỏm đá lẫn bụi cây, ẩn náu rất tốt. Kitson thuyết phục như vậy và Ginny cũng cố bám sát anh.

Có một lần Ginny trượt chân, nhưng Kitson đã kịp dang tay đỡ và giữ lấy cô, không để Ginny nghỉ, anh kéo cô vượt lên phía trên.

Khi họ đã trèo được lên trên đỉnh núi, Kitson đưa mắt nhìn xuống, bọn cảnh sát đã dừng xe lại, tản ra, Ginny và Kitson vừa nằm vừa thở, đưa mắt xuống phía dưới theo dõi sự việc. Mấy mỏm đá cheo leo trước mặt làm họ không thể quan sát được rõ con đường phía dưới. Nhìn sang phải, Kitson nhận ra Bleck đang trèo lên phía trên. Một tay cặp khẩu súng, một tay bám vào các bờ đá, mắt luôn luôn nhìn về phía sau. Bleck mất hút, khi hấn đi sang phía bên của một vách núi. Kitson nhìn lên phía trên, nghĩ việc tự vạch ra con đường cần phải vượt tiếp.

Phía trên cao kia có một bãi rộng, các bụi cây um tùm, từ ngoài đường không thể nhìn thấy được khu vực đó. Theo Kitson, nếu lên được đó thì bọn cảnh sát khó mà tìm thấy được và hai người có thể thoát.

Anh cầm tay Ginny âu yếm:

- Ginny, liệu em còn có thể đi tiếp được nữa chứ?

Ginny gật đầu:

- Em đi được.

Kitson cười với Ginny. Mặt hai người sát lại bên nhau. Ginny rướn người đặt môi lên môi Kitson, họ hôn nhau. Ginny thì thầm:

- Tất cả tại em, thật đáng buồn. Alex nhỉ.

- Đáng lẽ anh cũng có thể không tham gia vụ này. Chính anh cũng sai lầm. Tại bản thân anh nữa.

Phía xe dưới kia nghe tiếng đàn ông quát tháo.

- Họ đang tìm chiếc BUICK, — Kitson thì thầm. - Thôi ta phải đi ngay kẻo muộn.

Hai người tiếp tục leo lên cao hơn. Đối với Ginny, tất cả những gì vừa xảy ra giống như một cơn ác mộng. Nếu không có Kitson thì nàng không thể vượt qua mấy chục mét. Kitson đã đỡ Ginny qua những đoạn khó nhất.

Khi hai người đến được bên một vách đá mà họ phải vượt qua, thì Ginny dừng lại, hai mắt nhắm nghiền:

- Alex, anh hãy đi một mình, - Ginny thì thầm, thở lấy sức. - Em không thể trèo tiếp được nữa. Để em ở lại, em không đủ sức để vượt qua vách đá này.

Kitson ngược nhìn vách núi. Chỉ còn vài mét nữa là họ leo hẳn lên được phía trên. Nhìn Ginny đang đứng sát anh, nhưng sau cô là vực thẳm hun hút, anh bỗng cảm thấy chóng mặt, đầu óc quay cuồng. Kitson vội nhắm nghiền mắt, trên mặt anh lấm tấm mồ hôi.

Ginny nhìn lên thấy Kitson ngay cạnh mình, nàng cảm thấy Kitson sẽ bị ngã ngay bây giờ. Ginny kêu lên:

- Alex!

- Không sao, - Kitson vừa trả lời, vừa thở nặng nề. Anh tự nhiên thấy chóng mặt. - Đừng nhìn xuống dưới đó nữa, Ginny ạ. Em cố đứng yên, đừng cử động mạnh. - Họ đứng yên trên vách núi như hai con nhện trên tường nhà. Sau đó Kitson cẩn thận trèo lên phía trên, khi tìm được điểm đặt chân rất vững, anh chìa tay để đón Ginny.

- Em đưa tay đây. Đừng sợ, đưa tay đây, anh sẽ đỡ được em.

- Không, anh không kéo được em đâu. Alex ạ. Chẳng nào em cũng ngã thôi.

- Em đưa ngay tay đây.

- Alex, em rất sợ. Em bỏ tay đây. Em không thể giữ được nữa đâu.

Nhưng Kitson cũng đã kịp tóm lấy tay Ginny, đúng khi nàng rời tay không thể bám vào hòn đá trên vách núi để đứng vững suốt từ nãy đến giờ. Gió át đi tiếng thét yếu ớt của nàng. Một tay còn lại của Ginny quờ quạng, chiếc váy tốc lên trước gió núi, đôi chân đập đập trong không khí giống như nàng đang chạy.

Kitson lúc này bị toàn bộ sức nặng của Jiu kéo anh xuống, anh nói nhỏ:

- Ginny, lúc này em phải giúp anh, - vừa nói vừa lấy hơi. - Anh sẽ lẳng em vào vách đá đây. Em cố gắng tìm một điểm tựa để đặt chân, sau đó anh sẽ đưa tiếp em lên.

Anh đứng đưa cả người Ginny về phía vách núi, nghe tiếng chân nàng đập vào bờ đá, cố lần tìm một chỗ đứng. Sau đó anh cảm thấy tay mình nhẹ bỗng, chắc chắn Ginny đã tìm được chỗ đặt chân. Tay vẫn nắm chặt bàn tay Ginny, anh nhìn xuống và nói:

- Rất khá, em để anh nghỉ một chút đã.

Cả hai đều im lặng đi sau lần hú hồn vừa rồi. Giây phút đó dài đằng đẵng. Mãi Kitson mới lên tiếng: "Thôi, muộn rồi" và hai người trèo lên vách đá. Kitson nằm bò lăn ngay bờ vực, Ginny cũng khụy xuống ngay cạnh anh, họ nằm cạnh nhau im lặng. Trời lúc này xanh trong, ánh nắng gay gắt. Ginny từ từ nhồm dậy, nàng nhích lại bên Kitson, ôm cổ anh. Kitson đưa bàn tay to lớn của mình ôm lấy vai Ginny. Họ nhìn nhau, vừa cười, vừa rưng rưng nước mắt. Cũng lúc đó họ nghe tiếng súng nổ, tiếng nổ súng rất vang. Tiếng vang cũng lớn.

Ginny đưa tay nắm lấy tay Kitson, nàng giật mình, tiếng nổ nghe thấy ở phía dưới vực, mé phải. Kitson thận trọng ghé đầu qua bờ vực nhìn xuống. Con đường phía dưới hiện rõ trước mắt. Trên đoạn đường có nhiều đá hộc và các vật cản đường, có ba cảnh sát và mười người lính đang tiến lên. Còn

Bleck thì náu mình cách đó chừng năm chục mét giữa hai khối đá lớn. Hắn đặt khẩu súng trường tự động vào khe đá. Nòng súng chĩa về phía những người lính. Phía dưới nữa, một người lính nằm sấp mặt máu từ vết thương chảy ra thành vũng to. Toán cảnh sát vũ trang và lính lăm lăm súng trong tay, khẹp chặt vòng vây. Họ thận trọng và có vẻ sợ hãi. Một người trong bọn họ đã ngã xuống, cái chết đối với họ thật đáng sợ. Kitson thấy trước được kết quả của cuộc đọ sức này. Bleck sẽ chiến đấu đến viên đạn cuối cùng, hắn sẽ chết tại đó. Nhưng bọn lính và cảnh sát tiến lên chậm chạp và ở địa thế trống trải thế kia, thì họ sẽ chỉ làm mồi cho đường đạn của Bleck và còn lâu mới giết được hắn. Tại sao bọn này không dùng máy bay nhỉ? Anh bỗng thấy lo sợ, nếu như vậy bọn chúng sẽ tiếp tục truy lùng đến mình và Ginny. Anh quyết định phải tranh thủ thời gian đi ngay. Anh kéo Ginny về phía mình, ôm lấy nàng và nói bên tai:

- Ta phải tranh thủ đi ngay, Ginny. Chúng ta không giúp được gì cho Bleck hết, hắn sẽ tự lo lấy phần mình. Theo anh cuộc đọ sức này phải kéo dài đến chiều tối, nếu bọn cảnh sát cố gắng bắt sống Bleck, nhưng nếu chúng dùng máy bay vũ trang, thì cuộc đọ sức sẽ nhanh chóng kết thúc. Anh đã có lần đến đây, trước mặt ta là dãy núi có các khe hiểm trở, nếu vào được đó thì có thánh cũng không lần được ra chúng ta, phải tranh thủ lúc ngừng tiếng súng. Đi thôi em, Ginny.

Ginny nhìn thẳng vào đôi mắt Kitson. "Ôi sao lúc này anh ấy dũng cảm và sáng suốt thế. Mình chẳng ân hận gì khi hiến dâng cuộc sống cho một người như Alex, nhưng...". Cô nghĩ như vậy, ý nghĩ còn đang triền miên, thì Kitson đã cầm tay cô kéo đi, hai người hướng về phía dãy núi trước mặt

* * *

Lúc đó là hai giờ chiều. Viên thiếu tá tóc đen, mình mặc bộ quần áo đi trận, bước xuống, đưa mắt nhìn xác người lính, ông ta bực tức. "Hừ, lũ này đến ngoan cố. Điều quyết định của chiến dịch là đã tìm được chiếc xe chở tiền. Lạy Chúa nó còn nguyên vẹn. Thằng nhóc con Fred quả là thông minh. Ta và Cooper sẽ hưởng trọn số tiền thưởng, không phải là 5000 đô-la nữa, mà là 8000! Cho Cooper 3000 thôi... Theo lệnh thống đốc bang phải bắt gọn bọn

cướp này, tòa án liên bang cũng ra lệnh như vậy, chứ không thì ta gọi máy bay đến cho lũ kia biết tay...". Viên thiếu tá suy nghĩ mông lung, lại có tiếng súng nổ ở phía mỏm đá, nơi bọn cướp cố thủ, lại một cảnh sát ngã vật ra, tiếng nổ làm ông ta mất hứng suy nghĩ, quay trở về với thực tại. "Nếu không bắt được bọn này thì lời thôi to, đã mất hai người thuộc lực lượng xung kích". Viên thiếu tá cầm lấy chiếc loa tay, chĩa về phía vách núi, nói to như ra lệnh:

- Chúng ta biết rằng các người đã cùng đường. Chớ liều lĩnh chống cự! Ra hàng ngay, bọn bay đừng hòng thoát!

Im lặng... Toán lính và cảnh sát từ từ tiến lên. Bleck nhìn rõ từng đứa trong bọn vây ráp. Bây giờ hẳn chỉ còn một con đường là đánh đến cùng và chết tại đây, hẳn không muốn vào nhà lao tử tù, không muốn chết theo kiểu văn minh của Hoa Kỳ là ngồi ghế điện. Số đạn còn là 30 viên, phải hạ thêm vài đứa nữa. Mắt hẳn long lên dữ tợn, như một con thú cùng đường.

Tiếng viên thiếu tá lại léo nhéo:

- Này, các người có ra hàng không? Hay để chúng ta lên tóm cổ các người.

Bleck thét lên điên dại:

- Mẹ kiếp, có giỏi thì cứ lên đây!

Hắn rê nòng súng nhắm vào một tên lính đang lom khom di chuyển chỗ, nín thở bóp cò, sau tiếng nổ, hẳn thấy bóng đen ngã xuống, một tiếng rú yếu ớt, rờn rợn. Toán lính và cảnh sát nằm ép xuống đất nín thở. Viên thiếu tá tức tối, mất quá nhiều thời gian với bọn này, toán lính không thể tiến được lên phía trước. Đồng hồ lúc này chỉ 6 giờ chiều. Dưới chân vách núi, chỗ bọn cướp cố thủ, bốn xác lính và cảnh sát đã chiến nằm lại. Trời sắp tối, bọn cướp có thể tẩu thoát. Viên thiếu tá quyết định dùng điện đài báo cáo với sở chỉ huy, xin máy bay vũ trang lên thẳng diệt bọn cướp. Qua máy vô tuyến, viên thiếu tá sợ vã mồ hôi khi bị cấp trên khiển trách và cảnh cáo vì quá thời gian quy định để giải quyết bọn cướp này. Không bắt sống được lũ này cũng là một cái án với bản thân.

15 phút sau, một chiếc máy bay vũ trang xuất hiện, nó bay nhanh và dừng lại trên đầu mọi người. Qua máy vô tuyến, viên thiếu tá được biết phi công đã bắt được mục tiêu, đang chuẩn bị phóng tên lửa. Trong khu vực âm ầm tiếng động cơ máy bay, gió thốc xuống làm tung đất đá. Chiếc máy bay dừng lại ở độ cao 100 mét. Một tia chớp xanh lóe lên dưới bụng máy bay, tiếng nổ đánh và vang vào vách núi. Khu vực bọn cướp cố thủ bụi mù, đất đá bay rào rào. Một phút sau mọi vật đều lặng đi, chiếc máy bay nghiêng thân bay về phía đồng bằng.

Hai người lính nhanh chóng trèo lên mỏm núi, nơi bọn cướp cố thủ. Họ dùng máy thông tin báo về:

- Chỉ có xác một tên. Hai tay kia biến đâu mất, cô gái cũng không thấy đâu.

"Thế là hết. - Viên thiếu tá lo lắng, suy nghĩ. - Một thằng cướp đã ngốn hết 4 giờ đồng hồ, mất 4 nhân mạng, bọn còn lại đã tẩu thoát. Phen này cơ sự sẽ ra sao?"- Hắn lắc đầu thờ dãi, tối nay lại phải ở lại vùng núi lạnh lẽo này để ngày mai tiếp tục truy lùng, mà chắc gì đã tóm được bọn kia. 8000 đô-la không biết sẽ vào tay ai?

* * *

Hai tuần sau, Kitson và Ginny đã bí mật vượt biên giới sang Mexico. Chặng đường của họ đi rất gian truân nguy hiểm. Hai người phải đi bộ, phải chịu đói, chịu rét, tránh mọi điểm đông dân cư. Với khát vọng được sống yên ổn, họ đã vượt qua tất cả. Trông họ mệt mỏi, tiêu tụy, nhưng chặng đường gian truân kia đã gắn bó họ lại với nhau.

Ginny và Kitson quyết định phải đi tiếp về phía Nam, xa hơn nữa cái đất nước mà họ vừa trải qua trong một cơn ác mộng. Trong túi họ không có cả thế gian. Họ còn lại một số tiền ít ỏi Morgan giao cho lúc bắt đầu chiến dịch chưa sử dụng hết. Số tiền đó họ đã dùng một phần để đến được thị trấn nhỏ trên đất Mexico này.

Nghỉ lại quán trọ một đêm, sớm hôm sau họ lên đường trên chuyến xe lửa đi về phía Nam.

JAMES HADLEY CHASE

CẢ THẾ GIÀN TRONG TÚI

QUANG HUY - Dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN HÀ NỘI

43 Lò Đúc - Điện thoại: 04. 826 4725

TP. HCM: 7 Nguyễn Thị Minh Khai, Quận 1 Điện thoại: 08. 822 252

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm bản thảo:

NGUYỄN VĂN KHƯƠNG

Biên tập:

MẠNH HÙNG

Sửa bản in:

THU HẰNG

Bìa và trình bày:

PHƯỚC SƠN

In 1000 cuốn, khổ 13.5x20.5cm tại Công ty in Việt Hưng

79 Nguyễn Xí, Phường 26, Quận Bình Thạnh, Thành phố Hồ chí Minh.

Số ĐKKHXB 711-2007/CXB/06-113/VHTT

của Cục Xuất bản cấp ngày 05/09/2007.

In xong và nộp lưu chiểu quý 4 năm 2007.